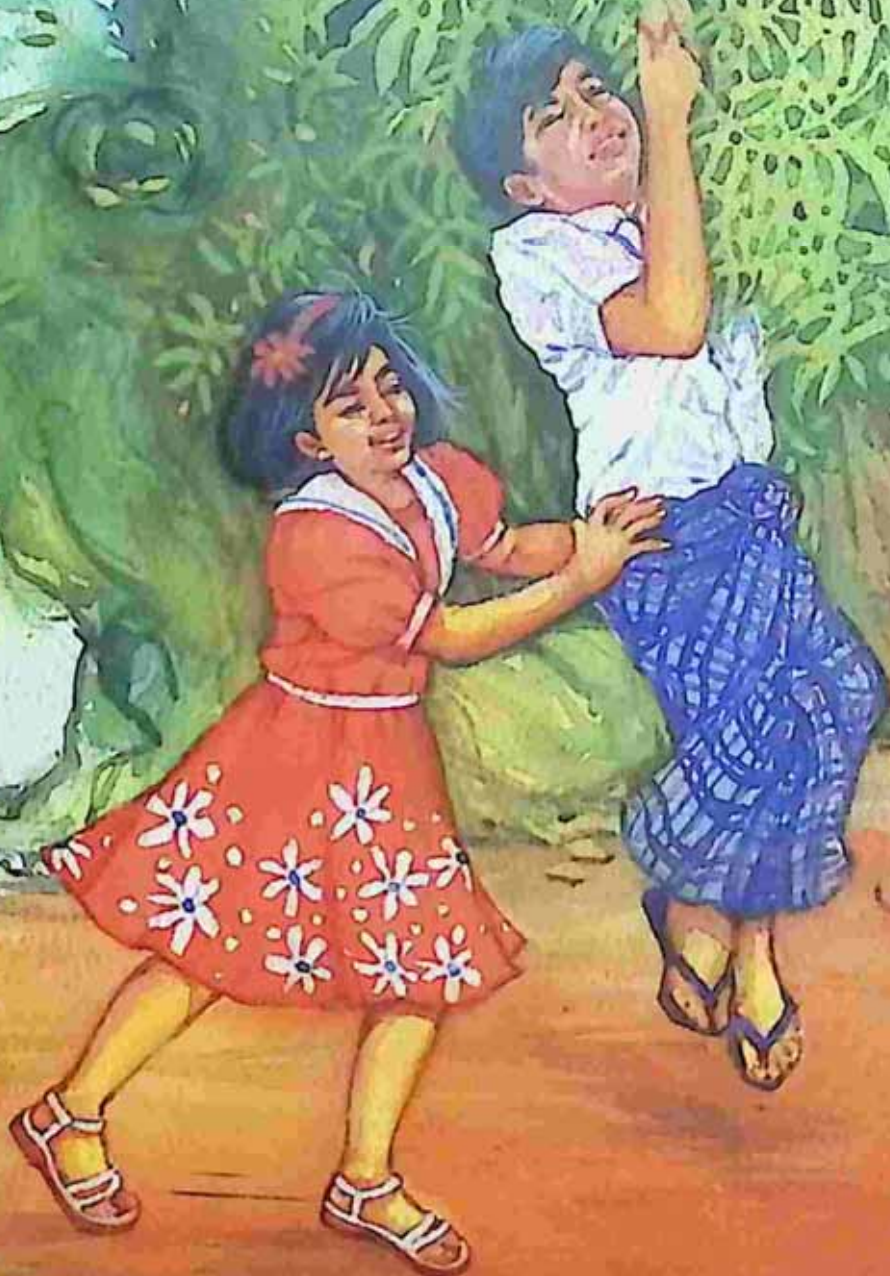

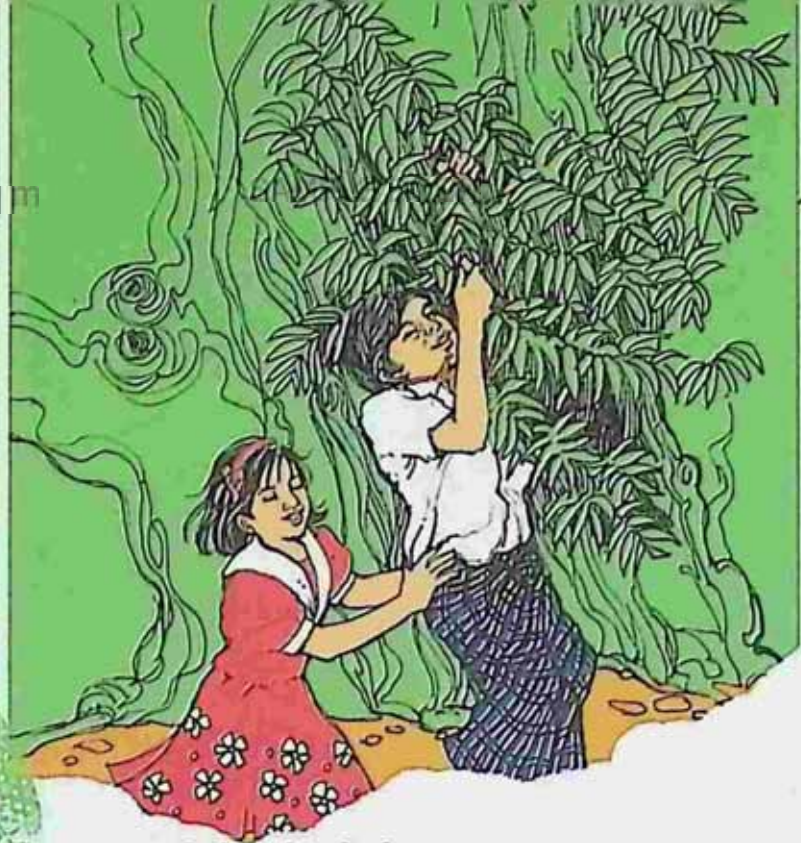

တကသိုလ်ဘုန်းိုင် က

သုဇယ်ချင်းလို့ဝဲဆက်၍ခေါ်မည် ... ခိုင်

Mr. Hmwe
2022

ဘဝတစ်လွှာ

ဘဝဟူသည်ကို သစ်ရွက်နှင့်
ပမာပုံခိုင်း၍ နှိုင်းစတမ်းဆိုပါလျှင်.....

တစ်ရိုးတံမှာ အလွှာငယ် တစ်ဆယ်မကနှင့်
ကြွယ်လှသော စိန်ပန်းရွက်နယ် ဘဝမျိုး
လည်း ရှိသည်။

တစ်ညာတွင် တစ်လွှာရှိ၍ ဤတစ်လွှာပင်
တစ်ရွက်မည်သော ညောင်ရွက်ကဲ့သို့
ဘဝမျိုးလည်းရှိပါ၏။

ခိုင်နှင့် ကျွန်တော့်ဘဝမှာမူ

နှစ်လွှာပေါင်းမှ တစ်ရွက်ဖြစ်ရသည့်
စွယ်တော်ရွက်ပမာသာ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။
တစ်လွှာကြော့ခဲ့လေပြီမင့်
တစ်ရွက်မမည်လေတော့သော
အထီးကျန် ဤဘဝငယ်.....

တက္ကသိုလ် **ဘုန်းနိုင်**

သူငယ်ချင်းလို့ပဲဆက်၍ခေါ်မည်...ခိုင်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ထုတ်ဝေသူ	- ဦးကျော်ဇင်၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ(၀၀၄၅၄)
	၅၁၊ ရေကျော်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ပထမတွဲ၊ ပထမအကြိမ်	- ဧပြီလ၊ ၁၉၆၄ ခုနှစ်၊ မြစာပေ။
ပထမတွဲ၊ ဒုတိယအကြိမ်	- မေလ၊ ၁၉၆၄ ခုနှစ်၊ မြစာပေ။
ဒုတိယတွဲ၊ ပထမအကြိမ်	- မေလ၊ ၁၉၆၄ ခုနှစ်၊ မြစာပေ။
တတိယတွဲ၊ ပထမအကြိမ်	- ဇူလိုင်လ၊ ၁၉၆၄ ခုနှစ်၊ မြစာပေ။
စ-ဆုံး ပုံနှိပ်ခြင်း	
ပထမအကြိမ်	- သြဂုတ်လ၊ ၁၉၆၄ ခုနှစ်၊ မြစာပေ။
ဒုတိယအကြိမ်	- အောက်တိုဘာလ၊ ၁၉၆၄ ခုနှစ်၊ မြစာပေ။
တတိယအကြိမ်	- မေလ၊ ၁၉၆၅ ခုနှစ်၊ မြစာပေ။
စတုတ္ထအကြိမ်	- အောက်တိုဘာလ၊ ၁၉၆၇ ခုနှစ်၊ မြစာပေ။
ပဉ္စမအကြိမ်	- နိုဝင်ဘာ၊ ၁၉၆၉ ခုနှစ်၊ လှမော်စာပေ။
ဆဋ္ဌမအကြိမ်	- ၁၉၇၂ ခုနှစ်၊ ယမင်းစာပေ။
သတ္တမအကြိမ်	- အောက်တိုဘာလ၊ ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ လှမော်စာပေ။
အဋ္ဌမအကြိမ်	- အောက်တိုဘာလ၊ ၁၉၉၁ ခုနှစ်၊ အားမာန်သစ်စာပေ။ ^{၆၇}
နဝမအကြိမ်	- ဒီဇင်ဘာလ၊ ၁၉၉၆ ခုနှစ်၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ။
ဒသမအကြိမ်	- နိုဝင်ဘာလ၊ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်။
ဧကဒသမအကြိမ်	- နိုဝင်ဘာလ၊ ၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ။
ဒွါဒသမအကြိမ်	- ဇွန်လ၊ ၂၀၁၈ ခုနှစ်၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ။
တောရသမအကြိမ်	- ဇန်နဝါရီလ၊ ၂၀၂၃ ခုနှစ်၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ။
အုပ်ရေ	- ၁၀၀၀
မျက်နှာပုံးနှင့်	ဦးအေးဝင်း၊ အေးကမ္ဘာပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၂၉၀)
အတွင်းပုံနှိပ်	- အမှတ်-၄၆၊ ၄၆ လမ်း၊ ဗိုလ်တစ်ထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
မျက်နှာပုံးသရုပ်ဖော်	- မမွှေး
အတွင်းသရုပ်ဖော်	- သန့်ထူးစံ
တန်ဖိုး	- ၁၅၀၀၀ ကျပ်

သူငယ်ချင်းလို့ပဲ ဆက်၍ခေါ်မည် ခိုင် တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

စကားသစ္စာ
 မှန်သောခါဝယ်
 ဩဇာလေးနက်
 ပေါ်ဆီတက်၍
 နွယ်မြက်သစ်ပင်
 ဆေးဖက်ဝင်၏။

ရှင်မဟာသီလဝံသ

သစ္စာ

ငါ့စာဖတ်၍၊ မမြတ်တိုင်စေ၊
 မရှုံးစေသား၊ ပျင်းပြေနှစ်ခြိုက်၊
 တွေးဖွယ်ထိုက်ရာ၊ တစ်ပိုဒ်တလေ၊
 တွေ့ငြားပေမူ၊ စာပေကျေးကျွန်၊
 ငါ့ဝတ်ပွန်ပြီ၊ ငါ့မွန်အမြတ်
 ငါ့အတတ်ဟု၊ စာဖတ်သူပေါ့၊
 ခေါင်းကိုကျော်၍၊ ငါ့သော်ဆရာ၊
 မလုပ်ပါတည်း။ ။

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

ပထမတွဲ၊ ပထမအကြိမ် စာရေးသူ၏ အမှာ

ရွက်ဝါကြွေသော နွေတိုင်လျှင် မမေ့နိုင်ဘဲလျက်က သတိမရရဲချင်
သော ဇာတ်လမ်းတစ်ခု ရင်၌ ရှိခဲ့သည်။

ဆောင်းနှင့်နွေလျှင် ခွဲဝေခြမ်းကြသော တစ်ညဝယ် မြ စာပေ
ဦးသန်းကြွယ် နှင့် အမှတ်မထင် စကားစပ်၍ ထိုဇာတ်လမ်းကို ပြောမိရာမှ
ဤဝတ္ထု ရေးဖြစ်ခဲ့သည်။

ဦးသန်းကြွယ်၏ ညီဖြစ်သူ ကိုအောင်ကြွယ်သည် သုံးလကျော်
တစ်ဆောင်းတွင်းလုံး တောင်ကြီးမြို့သို့ လာ၍ စာမူ စောင့်ယူရရှာသည်။
အလုပ်တာဝန်များ ဖိစီးသဖြင့် ဝတ္ထုကား အချိန်မီ မပြီးနိုင်။ ပြီးသောအခါ၌
လည်း နှစ်ကျပ်တန် မဆိုထားနှင့်၊ သုံးကျပ်တန်အဖြစ်ပင် ရိုက်၍မဖြစ်နိုင်အောင်
စာမျက်နှာတို့ များနေသည်။ မတတ်သာသည့်အဆုံးတွင် ယခုကဲ့သို့ ပထမတွဲ၊
ဒုတိယတွဲ ခွဲထုတ်ရတော့သည်။

စာမျက်နှာနှင့် မတွက်ဘဲ လက်တွေ့လျှင် တွေ့သကဲ့သို့ ရေးတတ်သော
ကျွန်တော့်ကိုသာ အပြစ်တင်ကြစေလိုပါသည်။ စာဖတ်သူ ပြည်သူအပေါင်းအား
ဤအမှာစာဖြင့် လေးစားစွာ တောင်းပန်ပါသည်။

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

၁၁.၄.၆၄

တတိယတွဲ၊ ပထမအကြိမ် စာရေးသူ၏ အမှာစာ

စာရေးသူတစ်ဦးအနေနှင့် ကိုယ့်ဝတ္ထုအတွက် အမှာစာကို ကိုယ် ပြန်ရေးသော အစဉ်အလာ ရှိပါသည်။

ကျွန်တော့်အနေနှင့်မူ တတ်နိုင်လျှင် အမှာစာ မရေးလိုပါ။ မရေး မဖြစ်မှသာ ရေးချင်ပါသည်။

ယခု ဤအမှာစာမှာ ဤသို့သော သဘောရှိသော အမှာစာပင် ဖြစ်ပါ၏။

ရွက်ဝါကြွေသော နွေတိုင်လျှင် မမေ့နိုင်ဘဲလျက်က သတိမရရဲချင် သော ဇာတ်လမ်းတစ်ခု ရင်၌ ရှိခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော် မန္တလေး၌ ရှိစဉ် ဆောင်းနှင့်နွေလျှင် ခွဲဝေခြမ်းကြသော တစ်ညဝယ် မြ စာပေ ဦးသန်းကြွယ် နှင့် ခင်မင်သူချင်း ဖြစ်သဖြင့် အပြန် အလှန် ရင်ဖွင့်ပြကြရင်း အမှတ်မထင် စကားစပ်မိရာမှ ဤဝတ္ထုဇာတ်လမ်း ပေါ်လာခဲ့ပါသည်။

ဤသို့ဆိုသဖြင့် ဤဝတ္ထုကြီးသည် တကယ့်အတ္ထုပ္ပတ္တိပါဟု ကျွန်တော် မဆိုလိုပါ။ မဟုတ် ဟူ၍လည်း မငြင်းလိုပါ။ ကျွန်တော် ပြောပြလိုသည်မှာ ဤဝတ္ထုကြီး၏ အနုပညာပိုင်းဆိုင်ရာကိုသာ ဖြစ်ပါ၏။

ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်၌ ဇာတ်လမ်းသည် အဓိက မဟုတ်ပါ။ ဇာတ်ကောင် သည်သာ ပဓာန ဖြစ်ပါသည်။

ဤဝတ္ထုကြီး၌ ဇာတ်ကောင်တို့၏ သဘာဝ စာရိတ္တ လက္ခဏာများကို ကျွန်တော် ဦးစားပေးထားပါသည်။

စာပေနယ်၌ စိတ္တဗေဒဝတ္ထု ဟူသော ဝေါဟာရတစ်ခု ခေတ်စား
 နေပါ၏။ ကျွန်တော် လေ့လာတတ်ကျွမ်းသမျှ ဆိုရလျှင် ဝတ္ထုမှန်သမျှသည်
 စိတ္တဗေဒဝတ္ထုများသာ ဖြစ်ပါ၏။ ဇာတ်ကောင်တို့၏ စိတ္တဗေဒပေါ် မှီ၍
 ဖြစ်ပေါ်လာသော သဘာဝစာရိတ္တလက္ခဏာအရ ပြုမူဆောင်ရွက်ခြင်းတို့ကို
 ဖော်ပြမှုသည် ဇာတ်လမ်း မည်ပါ၏။

ဤဝတ္ထုတွင် ဇာတ်ကောင်တို့၏ သဘာဝစာရိတ္တလက္ခဏာများ
 ဆောက်တည်လာပုံနှင့် ပြုပြင်ရွှေ့လျားလာပုံကို အဓိကထား ဖော်ပြပါသည်။
 တစ်နည်းဆိုသော် လူ၏ သဘာဝစာရိတ္တလက္ခဏာကို သရုပ်ခွဲ သုံးသပ်ခြင်းကို
 ဤဝတ္ထုတွင် ကျွန်တော် ကြိုးစားကြည့်ပါသည်။ မည်မျှ အောင်မြင်မည်ဟု
 မသိပါ။ စာဖတ်သူ ပြည်သူတို့နှင့် နားလည်တတ်ကျွမ်းသူ အနုပညာရှင်များ
 ဝေဖန်ကြရန် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော့်ဇာတ်ကောင်များသည် အဘယ် အပြုအမူကို အဘယ်
 ကြောင့် ပြုပါသည်ဟု ကျွန်တော်က လူတတ်ကြီးလုပ်၍ ဝင်ရှင်းမပြထားပါ။

ကျွန်တော် ရှင်းပြလိုသည်မှာ ဇာတ်ကောင်ကို အဓိကထားရေးသည်
 သာ ဖြစ်သောကြောင့် ဇာတ်လမ်းကို ဘယ်တွင်ရပ်၍ ဇာတ်ကွက်ကို ဘယ်တွင်
 ဆုံးလေဟု ကျွန်တော်၌ အာဏာ မရှိခြင်းသာ ဖြစ်ပါ၏။

ဤအကြောင်းကြောင့် ဝတ္ထုကြီးသည် ခန့်မှန်းသည်ထက် ပိုရှည်သွား
 ခဲ့ရပါသည်။

ကမ္ဘာဝတ္ထုကြီးအများသည် စာမျက်နှာ ရာပေါင်းများစွာ ရှိတတ်ကြ
 ပါသည်။ မြန်မာပြည်၌မူ အခက်အခဲအမျိုးမျိုး၊ အကြောင်းအမျိုးမျိုးတို့ကြောင့်
 စာရေးသူနှင့် ထုတ်ဝေသူတို့သည် စာမျက်နှာကို တွက်ကြရပါသည်။ စာဖောင်
 အရေအတွက်ကို ဂရုစိုက်ကြရပါသည်။

ကျွန်တော် သိရသမျှ ဤအတွက် ကျွန်တော့် ရေးဖော်ရေးဖက် စာရေး
 ဆရာများ၊ ညီတော် နောင်တော်များ၊ ကျေးဇူးရှင် ကြားဆရာ မြင်ဆရာ စာရေး
 ဆရာကြီး အများတို့သည် စိတ်မချမ်းသာကြပါ။ စေတနာကောင်းသော ထုတ်ဝေ
 သူများလည်း စိတ်မချမ်းသာကြပါ။ စာပေချစ်မြတ်နိုးမှုကို စာအုပ်တန်ဖိုးနှင့်
 နှိုင်းစက်မတွက်လေသော စာဖတ်သူ ပြည်သူတို့သည်လည်း အားမရကြပါ။

ဤသို့ ဆိုသဖြင့် စာမျက်နှာများ၍ ဇာတ်လမ်းရှည်မှ စာကောင်း
 ပေကောင်း ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော် ဆိုလိုနေသည် မဟုတ်ပါ။ ကမ္ဘာစာပေတွင်

တိုတိုတောင်းတောင်းနှင့် ဂန္ထဝင်မြောက်သော စာကောင်းအများ ရှိနေပါသည်။

တိုသည်၊ ရှည်သည်မှာ ပဓာန မဟုတ်ပါ။ စာရေးသူ၌ တို့ခွင့်၊ ရှည်ခွင့် ရရှိရေးသာ ဖြစ်ပါ၏။

ဤယုံကြည်ချက်ဖြင့် ကျွန်တော်သည် စာမျက်နှာကို မတွက်ဘဲ ရေးချင်သမျှ ရေးလိုက်မိပါသည်။ စာဖောင်အတွက် အခက်အခဲမျိုးစုံ တွေ့ကျုံ့ ရလင့်ကစား ကြိုးစား စွန့်စား ထုတ်ဝေသူ ဦးသန်းကြွယ်အားလည်း ကျေးဇူး တင်ပါသည်။

သည်းခံ အားပေး ဖတ်ရှုကြသော စာပေမြတ်နိုးသူ ပြည်သူအပေါင်း ကိုမူ လေးစားပြီးအရင်းခံတွင် ထပ်လောင်း၍ အထူးကျေးဇူးတင်မိပါကြောင်း ရိုးသားစွာ အစီရင်ခံပါသည်။

မေတ္တာရည်လျက်
တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်
၂၂.၅.၆၄

ပထမအကြိမ် စ ဆုံး ပုံနှိပ်ခြင်းအတွက်
စာရေးသူ၏အမှာစာ

ထုတ်ဝေပြီး ဖြစ်သည့် ‘သူငယ်ချင်းလို့ပဲ ဆက်၍ခေါ်မည် ခိုင်’ တတိယတွဲ၌ ဤဝတ္ထုကြီးသည် အဘယ်ကြောင့် ဤမျှ ရှည်သွားခဲ့ကြောင်း ကျွန်တော် အစီရင်ခံခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအစီရင်ခံစာ၌ ကျွန်တော်သည် ဤဝတ္ထုကြီးတွင် ဇာတ်ကောင် တို့၏ သဘာဝ စာရိတ္တလက္ခဏာကို ဦးစားပေးရေး၍ သဘာဝစာရိတ္တလက္ခဏာ ကို ကြိုးစား ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ လေ့လာထားကြောင်း ဆိုခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော် တောင်းပန်ထားသည့် အတိုင်း စာဖတ်သူပြည်သူအများထံမှ ဝေဖန်ဆွေးနွေးစာ အများ ယနေ့တိုင် တဖွဲဖွဲ မစဲအောင် ရောက်နေဆဲ ဖြစ်သဖြင့် ဝမ်းသာကျေးဇူး တင်မိပါသည်။

ကျွန်တော့်ရည်ရွယ်ချက်ကို နားလည်သဘောပေါက်ကြရုံမက အနု ပညာစနစ်အရ ကျွန်တော် မဖော်ပြဘဲ မြုပ်ကွယ်ထားခဲ့သည့် အချက်များကိုပင် ထိုးထွင်းခွင်းမြင်ကာ ဆွေးနွေးကြသည့်အတွက် ယနေ့ စာဖတ်ပရိသတ်ကြီး၏ အဆင့်အတန်းကို အံ့ဩမိပါသည်။ အားရမိပါသည်။ ရိုလည်း ရိုသေမိပါသည်။ ရေမြင့်မှ ကြာတင့်ဟူသော စကားရှိပါသည်။ မှီခိုရာ၊ အားထားရာ၊ တည်တွယ်ရာ ဖြစ်သော ရေနှင့် ပမာတူသည့် စာဖတ်သူ ပြည်သူတို့ မြင့်လာသမျှ ကြာပန်း မည်သော ကျွန်တော်တို့ စာရေးသူများ တင့်တယ်ကြရပါမည်။ စာရေးဆရာ တစ်ဦးအနေနှင့် အနာဂတ်အတွက် ဝမ်းသာအားတက်မိပါသည်။

ကျွန်တော့်ထံ စာရေးဆွေးနွေးသူများကို တစ်ဦးချင်း သီးသန့် စာပြန် ပါဠိမည်။ ယခု ဤအမှာစာတွင်မူ ယေဘုယျသဘောခြုံလျက် ဆွေးနွေး ချင်ပါသည်။

ဇာတ်ကောင်များကိုဖန်တီးရာ၌ မူသေပုံစံများ(Types)အဖြစ် ဖန်တီးခြင်းနှင့် စိတ္တဗေဒသဘောအရ လျှို့ဝှက်နက်နဲသော လူစင်စစ်များ(Complex Human Beings)အဖြစ် ဖန်တီးခြင်း ဟူ၍ စနစ်နှစ်မျိုး ရှိပါသည်။ မူသေပုံစံများ၏ အကောင်းဆုံး ဥပမာကို ဇာတ်ကားများ၌ တွေ့နိုင်သည်။ ဘုရားအလောင်းနှင့် ဒေဝဒတ်အလောင်း၊ ယသော်ဓရာအလောင်းနှင့် စိဉ္စမာနအလောင်း...။ သူတို့သည် မူသေပုံစံများ ဖြစ်ပါ၏။ ဘုရားအလောင်း ဟုဆိုလျှင် အားလုံး၌ ကောင်းပြသည်။ အမြဲတမ်း အောင်မြင်ပြသည်။ ဒေဝဒတ်အလောင်းဟုဆိုလျှင် အားလုံး၌ ယုတ်ပြမည်။ အမြဲတမ်း ဆုံးရှုံးပြမည်။ မူသေပုံစံများ၏ သဘာဝစာရိတ္တလက္ခဏာများသည် ရိုးရှင်း၍ စင်းသည်။ သူတို့၏ အပြုအမူကို ကာလ၊ ဒေသမရွေး ကြိုတင်ခန့်မှန်း သိနိုင်သည်။ လူစင်စစ်များကား ဘုရားအလောင်းချည်း မဟုတ်၊ ဒေဝဒတ်အလောင်းချည်း မဟုတ်။ အားလုံး၌ မကောင်း၊ အားလုံး၌ မယုတ်၊ အမြဲတမ်း မအောင်မြင်သကဲ့သို့ အမြဲတမ်း မရှုံး။ သူတို့၏ သဘာဝစာရိတ္တလက္ခဏာများကား ဆန်းရှုပ်၍ နက်နဲသည်။ သူတို့၏ အပြုအမူကို ကာလ ဒေသအလိုက် ကြိုတင်ခန့်မှန်း၍ မသိနိုင်။

‘ခိုင်’ ဝတ္ထုကြီးမှ ဇာတ်ကောင်များကို စိတ္တဗေဒသဘောအရ လျှို့ဝှက်နက်နဲလျက် အစိုးမရသော လူစင်စစ်များအဖြစ် ဖန်တီးကြည့်ထားပါသည်။

လူစင်စစ်များ၌ မသိစိတ် နှင့် အသိစိတ် ဟု ဝေါဟာရသုံး၍ ခေါ်ရသော နက်နဲသော စိတ္တဗေဒသဘောတို့ ရှိသည်။ မသိစိတ်မှ လုပ်ချင်မှု နှင့် အသိစိတ်မှ မလုပ်မှု၊ မသိစိတ်မှ မလုပ်ချင်မှုနှင့် အသိစိတ်မှ လုပ်ချင်မှုတို့ ထာဝရ ရုန်းကန်နေကြသည်။ ကာလ၊ ဒေသ၊ ပယောဂများ ဝင်နှောင့်လိုက်သောအခါ လူစိတ်နှင့် လူ့အပြုအမူသည် နားမလည်နိုင်အောင် ဆန်းကြယ်၍ မကျေနပ်နိုင်အောင် အဖြေမရ ရှိတတ်သည်။ ဤနေရာတွင် လူ၌ ရှိသော စိတ္တဗေဒသဘော ဆိုသော စကားနှင့် ကာလ၊ ဒေသ၊ ပယောဂ ဟူသော စကားနှစ်ရပ်ကို အထူးသတိထား ဆင်ခြင်ကြစေလိုပါသည်။ လူသည် စိတ်ချည်း

မဟုတ်။ လူသည် ရုပ်ချည်း မဟုတ်၊ စိတ်သဘော၊ ရုပ်သဘောတို့ ဆန်းစုံစွာ ပေါင်းကာ ဖွဲ့ကာ ပြန်ကာ လှန်ကာ တို့ကာ လှယ်ကာ အသွယ်သွယ်သော အညမညတရားတို့ အနွယ်နွယ် အခက်ခက် အနက်နက် အနဲနဲ မစဲနိုင် မရပ်နိုင် ဆိုင်ပြိုင်စိုးမိုး ကြိုးဆွဲဖန်တီး ခြယ်လှယ်အပ်သော သတ္တဝါတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။ လောကသုံးပါး၌ အထွတ်အထိပ် အဓိပတိလည်း မည်သည်။ အဆန်းတကြယ် အံ့ဖွယ်လည်း မည်သည်။ အဖြေလည်း ဟုတ်သည်။ ပဟောဠိ လည်း ဟုတ်သည်။ ကတ္တားလည်း မှန်၏။ ကံလည်း မှန်၏။ ကြိယာလည်း ဖြစ်သကဲ့သို့ နာမ်လည်း ဖြစ်နေပါ၏။ လူ့အကြောင်းကို သဒ္ဒါနည်းနှင့် သရုပ်ခွဲ ပြ၍ မရပါ။ သင်္ချာနည်းနှင့် ဆန်းစစ် တွက်ကြည့်၍လည်း မသိနိုင်ပါ။ ထိုမျှအံ့ဖွယ်ဆန်းပြားသော လူ့သဘာဝကို ပိုင်သမျှ၊ နိုင်သမျှ၊ သိသမျှ၊ မြင်သမျှမှ သုံးသပ်ကြည့်ရှုသောအခါ စိတ်ဝင်စားဖွယ် အနုပညာများ ပေါ်ပေါက်လာ၏။

‘ခိုင်’ အတွက် အသည်းနှင့်သူများ၊ ‘မောင့်’ အတွက် ရင်ဆိုင် သူများ၊ ‘ငြိမ်းမောင်’ အတွက် ငိုမိသူများ၊ ‘လှိုင်’ အတွက် ကြေကွဲသူ များသည် ဤအမှာစာကို ဖတ်ပြီးသောအခါ သူတို့ခမျာတွေသည် လူတွေသာ ဖြစ်သည်ဟု ခွင့်လွှတ် ဖြေသိမ့်နိုင်ကြပါစေသတည်း။

မေတ္တာရည်လျက်
တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်
၂၁.၇.၆၄

ဒသမအကြိမ် ပုံနှိပ်ခြင်းအတွက် စာရေးသူ၏ အမှာ

အနုပညာများနှင့် စာပေကို သမိုင်း၌ စတင် ဖန်တီးကြသူများမှာ အနုပညာရှင်နှင့် စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာ ဟူသည့် ‘ဖန်တီးသူ’ များသာ ဖြစ်ကြလေသည်။ သူတို့၏ လက်ရာများကို အခြားသော လူ့လုပ်ငန်းများနှင့် ခွဲခြားပြီး ‘ဖန်တီးမှုလုပ်ငန်း (Creative Work)’ ဟု ခေါ်ကြသည်။ ဖန်တီးမှု လုပ်ငန်း မှန်သမျှ၌ ‘ရှေ့ဆောင်သော အတွေး (thinking)’ သည် ရှိမြဲ ဖြစ်လေ သည်။ ယင်းအတွေးကိုလည်း အခြားသော အတွေးများ၊ ဥပမာ ‘ကြောင်းကျိုး ဆက်သွယ် တွေးခေါ်ခြင်း (reasoning)’ နှင့် ခွဲခြားပြီး ‘ဖန်တီးမှုအတွေး (creative thinking)’ ဟု ခေါ်ကြသည်။ ကြောင်းကျိုးဆက်သွယ် တွေးခေါ် ခြင်းကား ‘ပြဿနာဖြေရှင်းခြင်း (problem solving)’ ကိစ္စ ရှိလေသည်။ သိပ္ပံနည်းကျ စိတ်ပညာသည် ကြောင်းကျိုး ဆက်သွယ် တွေးခေါ်ခြင်း၏ သဘောသဘာဝကို အတန်ပင် လုံလောက်အောင် ရှင်းပြ ပြောဆိုနိုင်ပြီ။ သို့ရာတွင် ဖန်တီးမှုအတွေး၏ သဘော သဘာဝ၌ကား ရေလည်အောင် မသိသေးသော ကိစ္စများစွာ ရှိနေသေးသည်။

မူလ အနုပညာ၊ စာပေ ဖန်တီးသူတို့သည်... ဆိုပါစို့၊ ‘ဝါသနာ’ အလျောက် ဖန်တီးချလိုက်ကြသည်။ သူတို့၌ အနုပညာ၊ စာပေဆိုင်ရာ ‘သဘော တရား (theory)’ များ မရှိကြသေး။ ဖန်တီးမှုဆိုင်ရာ ‘အတတ် (technique)’ များကိုတော့ မသိ မဟုတ် သိကြပေမည်။

သို့ရာတွင် သူတို့ကို လောက်လောက်လားလား အားထားဖွယ် ကူညီ ရှေ့ဆောင် ခေါ်ငင်သွားမည့် လုံးလုံးခဲခဲ ထင်ထင်လွင်လွင် သဘောတရား ဟူသည် မရှိသေး၊ သို့မဟုတ် သူတို့ မသိသေး။

အနုပညာများနှင့် စာပေ ကဗျာတို့ သက်တမ်းရာချီ ရှိလာပြီးသော အချိန်ကျခါမှ သမိုင်း၌ မပျောက်မပျက် တင်ကျန်ရှင်သန်နေဆဲ စာကောင်း ပေကောင်းတို့ကို လေ့လာရှုကြည့်ပြီး ‘ပညာရှင်’ တို့က သဘောတရားများ ‘ထုတ်’ ပေးကြသည်။ ကျေးဇူးတင်ဖွယ် ဖြစ်ပါသည်။ ဟုတ်ဟုတ်ညားညား ထည်ထည်ဝါဝါ စာပေသဘောတရားတို့ကို ဓမ္မဓိဋ္ဌာန်ကျကျ စတင် ထုတ်ပေး သူမှာ ခေါ်မ ဒဿနိကဗေဒပညာရှင်ကြီး အရစ္စတိုတယ်လ် ဖြစ်လေသည်။ စာပေတစ်ခု၌ ဓမ္မဓိဋ္ဌာန်ကျကျ ရှုကြည့်နိုင်သော ‘ဘွားဘွားပေါ်’ နေသည့် စကားလုံးများ၊ အသုံးအနှုန်းများ၊ အဖွဲ့အနွဲ့များ၊ ပေါ်ထင်နေသည့် အကြောင်း အရာ၊ ပုံသဏ္ဍာန်... စသည်တို့ကိုသာ အားပြုပြီး အရစ္စတိုတယ်လ်က ဆွေးနွေးသည်။ ပုဂ္ဂလဓိဋ္ဌာန်သဘောအတွင်း ကျရောက်နေသည့် စာရေးဆရာ၏ ‘စိတ်ကိစ္စ’ နယ်ပယ်ဆီသို့မူ အရစ္စတိုတယ်လ်က ကျူးကျော်မဝင်ချင်ဘဲ ချန်ထားခဲ့သည်။ အရစ္စတိုတယ်လ် ချန်ထားခဲ့သည့် အထဲတွင် ဖန်တီးမှုကို တွန်းအားပေး လှုံ့ဆော် ပြုပြင်သွားသည့် ‘ဇောစေတနာ (inspiration)’ ပါဝင်သည်။ ယင်းဇောစေတနာကား စာရေးသူသာ သိနိုင်သည့် ‘ပုဂ္ဂလိက (subjective)’ ကိစ္စ ဖြစ်နေလေသည်ကိုး...။

အမှန်ကား စာရေးဆရာတစ်ဦးပင်လျှင် မိမိ၌ တစ်ခဏ ပေါ်ပေါက် လာသော ဇောစေတနာကို လုံးဝဥသံ့ မကြွင်းမကျန် သိလိုက်သည် မဟုတ်။ ဇောစေတနာ ထွက်လာပုံမှာ နေများ ထွက်သလို၊ လများ ထွက်သလို ထီးထီး ထင်းထင်း သီးသီးခြားခြား ထွက်လာသည် မဟုတ်။ နှင်းများ ဝေလာသလို၊ တိမ်များ ဆင်လာသလို ‘ရှိကား ရှိလျက် အသိရခက်’ သော နည်းဖြင့် ထွက်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သိသာသော ‘ခံစားမှု’ ကား မရေးဘဲ မနေနိုင်သည့် အဖြစ်သာတည်း။

မမျှော်လင့်သည်ကလည်း ဖြစ်တတ်သေးသည်။ ကမ္ဘာကျော် ‘စစ်နှင့် ငြိမ်းချမ်းရေး’ ဝတ္ထုကြီးကို ရေးစဉ်က စာရေးဆရာကြီး တော်လ်စတိုင်း သည် ရုရှားမင်းညီမင်းသား မိသားစုဘဝအကြောင်းရေးရန် သာမန်ရည်ရွယ် ချက်သာ ရှိခဲ့သည် ဆို၏။ သို့ရာတွင် တမင် မရည်ရွယ်ဘဲ နပိုလျံစစ်ပွဲအချိန်ကို ဇာတ်၏ သမိုင်းနောက်ခံ အချိန်အဖြစ် ရွေးမိသွားသည်။ ဤတွင် ဇာတ်အိမ်က ပိုကြီးလာသည်။ ဇာတ်ဆောင်တွေက ပိုများလာသည်။ စာရိတ္တတွေက ပိုစုံ ပိုရှုပ်လာသည်။ အဖြစ်အပျက်တွေက ပိုခမ်းနားလာသည်။ လောကအဓိပ္ပာယ်

တွေက ပိုလေးနက်လာသည်။ ဪ... ရေးရင်း... မိမိ၌ ‘တာဝန် အလွန်ကြီး’ လာကြောင်း ဆရာကြီး တော်လ်စတိုင်း သိလာပုံ ရသည်။ ဘယ်သူ့အပေါ် ထောက်ထား လေးစားသည့် ‘တာဝန်’ ဖြစ်သနည်း။ စာဖတ်သူ လူသား အားလုံးအပေါ် ထောက်ထားလေးစားသည့် တာဝန် ဖြစ်လေသည်။ စာဖတ်သူ လူသားများကို လေးစားအာရုံပြုမိမှုသည် စာပေအနုပညာ ဖန်တီးမှု လုပ်ငန်းတွင် သိမ်မွေ့စွာ ပါဝင်နေသော ‘အဝေးရပ်မှ အထိန်းအချုပ် (remote control)’ ဖြစ်လေသည်။

ဤတွင် စာပေတစ်ရပ်၏ အရည်အချင်းကို ဆုံးဖြတ်ရာ၌ အရစ္စတိုတယ်လ် ချန်ထားခဲ့သော ‘အနက်အဓိပ္ပာယ်ပေးမှု သင်္ချာကိန်း (term)’ တစ်ခု ရှိနေသည်ဟု ကျွန်တော် ယုံကြည်လာသည်။

ထိုသင်္ချာကိန်းကား-

စာပေ = ငါ + သူ ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။

‘ငါ’ ကား စာရေးသူ ဖြစ်လေသည်။ ‘သူ’ ကား စာဖတ်သူ လူသားများ ဖြစ်ကြလေသည်။ လူသား ဟူသည် အသိဉာဏ် ရှိသူသာတည်း။ ‘စာဖတ်သူ လူသား’ ၏ အသိဉာဏ်ကား အထူးဆက်ဆံဖွယ် မရှိပြီ။ တစ်ဖန် စာဖတ်သူ လူသား ဟူသည် တစ်ခေတ်တည်း၌သာ ရှိနေသည် မဟုတ်။ ခေတ်အဆက်ဆက် မပြတ်တည်ရှိနေသည်။

ကမ္ဘာ့စာပေသမိုင်း၌ ‘နောက်မျိုးဆက်၏ စီရင်ဆုံးဖြတ်ချက် (The Verdict of the Next Generation)’ ဟူသော စကား ရှိသည်။ စာပေတစ်ခုကို ခေတ်တစ်ခေတ်က မကြိုက်။ သို့ရာတွင် နောက်တစ်ခေတ် လူသားများက ကြိုက်နှစ်သက်ကြသည်။ ဆိုလိုသည်မှာ စာပေတစ်ခု၏ အရည်အသွေးကို ခေတ်တစ်ခေတ်တည်းက စီရင်ဆုံးဖြတ်ချက် မပေးနိုင်။ စာကောင်းပေမွန် (ဂန္ထဝင်) ဟူသည်ကား... ခေတ်အဆက်ဆက် စာဖတ်သူ လူသားများက နှစ်ခြိုက်မြတ်နိုး တန်ဖိုးထား လက်ခံသည့် စာမျိုးကို ခေါ်ပါသည်။

‘သူငယ်ချင်းလို့ပဲ ဆက်၍ခေါ်မည် ခိုင်’ ဝတ္ထုရှည်ကို ရေးစဉ်က သူငယ်ချင်းချစ်၏ ဖြူစင်မှု ဟူသော သာမန်ခံစားမှုလေးသည်သာ နှင်းသို့ ဝေဝေ တိမ်သို့ဆင်ဆင် ဝါးဝါးမှုန်မှုန်လေး ရှိသည်။ အမှတ်မထင် ဇာတ်လမ်းအစကို ၁၃၀၀ ပြည့်နှစ်တွင် နောက်ခံထားမိသည်။ ရေးရင်းက မဆုံးနိုင်ဘဲ ခေတ်ငါးဆက်ခန့်ကို ဖြတ်မိသည်။ မူလက နှစ်ကျပ်တန် ၁၂ ဖောင်

ရေးသော်လည်း မပြီးနိုင်သဖြင့် ပထမတွဲ၊ ဒုတိယတွဲ၊ တတိယတွဲ ဟူ၍ သုံးအုပ် ဖြစ်သွားသည်။ တစ်နှစ် အတွင်းမှာပင် သုံးတွဲလုံးပေါင်း၍ စာအုပ် ထူကြီး ထပ်ရိုက်ရသည်။ နောက်ထပ်အကြိမ်ကြိမ် ထပ်ရိုက်ရပြန်သည်။ အိန္ဒိယ နိုင်ငံတွင် ဟင်ဒီဘာသာဖြင့် ဘာသာပြန် ထုတ်ဝေသည်။ သန်လျင်သို့ လာလည် ကြသူများက မောင်နှင့်ခိုင်တို့ ကျခဲ့သော ချောက်ကြီးကို အလုပ်တစ်ခုအဖြစ် လိုက်ရှာကြသည်။ မောင်နှင့်ခိုင်တို့ နေအိမ်များ ဘယ်နေရာတွင် ရှိကြောင်း အငြင်းပွားပြီး ကျွန်တော့်ထံ နေရာမှန် လာမေးကြသည်။

ဤဝတ္ထုကို ၁၉၆၄ ခုနှစ်တွင် စတင်ရိုက်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က ဘက်စ် ဆဲလား (Best Seller) ဟု အသိအမှတ်ပြုကြသည်။ ယခုအခါ ဂန္ထဝင်ဟု ခေါ်ကြသည်။ ဘက်စ်ဆဲလားတိုင်းသည် ဂန္ထဝင် မဟုတ်။ သို့ရာတွင် ဂန္ထဝင် တိုင်းသည် ဘက်စ်ဆဲလား ဖြစ်ခဲ့ဖူးရမည် ဟူသော ကမ္ဘာစာပေပညာရှင်တို့၏ အဆိုအမိန့်ကို သတိရသည်။

ဂန္ထဝင် ဟုတ်၊ မဟုတ်ကို စာဖတ်သူ လူသားများကသာ စီရင်ဆုံးဖြတ် နိုင်ပါသည်။ ကျွန်တော့်အနေနှင့်ကား အမှတ်မထင် ရေးနေမိစဉ်အတွင်း ဆရာ ကြီး တော်လ်စတိုင်း နမူနာကောင်း ပြခဲ့သည့်အတိုင်း တတ်စွမ်းသမျှ တာဝန် သတိ ထိန်းချထားမိခဲ့ပါသည်။ ယခု ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်တွင် ဒသမအကြိမ် ရိုက်ခွင့်ကြံ့ရသည်မှာ ကြိုးစားထိန်းချမိခဲ့သော တာဝန်သတိအတွက် (၃၆) နှစ်ကြာ ကာလတိုင်အောင် စာဖတ်သူ ပြည်သူများက အဆက်မပြတ် ချီးမြှင့် ပေးသည့် ဆုအဖြစ် ကျွန်တော် လေးစားစွာ ခံယူမိပါသည်။

မေတ္တာရေးရှု လေးစားမှုဖြင့်
 တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်
 ၂၅.၁၀.၂၀၀၀

အပိုင်း တစ်
ကြိုင်-မြိုင်-လှိုင်-ခိုင်လုံးရယ်

- ၁။ ဘဝတစ်လွှာ
- ၂။ သမုဒယ အရုဏ်ဦး
- ၃။ သစ်ရွက်လက်ဆောင်
- ၄။ သူငယ်ချင်းခိုင်
- ၅။ ခိုင်နှင့်လည်း ကျောင်းနေစဉ်
- ၆။ ပုံပမာ တင်ပြသည်
- ၇။ ဒုတိယလူတစ်ယောက်
- ၈။ ညီအစ်ကိုနှင့် ညီအစ်မများ

အပိုင်း နှစ်
ခိုင်လုံးရယ် မွေး

- ၉။ မိခိုင် သူ့ကြောင့်
- ၁၀။ တစ်ရေးမှောင့်သူ
- ၁၁။ ပင်ပင်နီ ယောထဘီနှင့်
- ၁၂။ ခိုင်ရဲ့မောင်
- ၁၃။ မုန်တိုင်းရိပ်ဆင်
- ၁၄။ လွမ်းရစ်တော့ မြိုင်
- ၁၅။ မွေးရစ်လေဦး ခိုင်

အပိုင်း သုံး
စန်းလငွေ မှန်ရစ်တော့လေး

- ၁၆။ သည်သောင်ယံဝယ်
- ၁၇။ ကြယ်မကြွေသော ည
- ၁၈။ လွမ်းရစ်လေဦး

အပိုင်း လေး
ချစ်ခြင်းငယ် ဘယ်မပြိုင်

- ၁၉။ အိပ်မက်ပမာလည်
- ၂၀။ တစ်နေ့တော့ မောင်ပြန်လာသည်
- ၂၁။ နစ်ရသူတစ်ဦး
- ၂၂။ မေတ္တာတေးရှင်
- ၂၃။ သူတစ်ယောက်မှာ
- ၂၄။ မုန်းသည်ဆိုသော နေ့
- ၂၅။ သူ့အတွက် တစ်ရွက် တစ်လွှာ

အပိုင်း ငါး
ပြိုင် ငိုချင်စမ်းပါဘိလေး

- ၂၆။ တစ်ယောက်တစ်မြေ
- ၂၇။ သူ့မှာ အိပ်မက်တွင်းက လူပေမို့
- ၂၈။ သူ့အတွက် ကိုယ့်မှာတမ်း
- ၂၉။ ကြုံလေပြန်ရသည် ခိုင်
- ၃၀။ တစ်ပြည်စံ ဘဝ
- ၃၁။ ပြိုင် ငိုချင်စမ်းပါဘိလေး

အပိုင်း ခြောက်
သူငယ်ချင်းလို့ပဲ ဆက်၍ခေါ်မည် ခိုင်

- ၃၂။ မောမြေမြင့် ကွန်းထောက်ဆောင်
- ၃၃။ မဖြောင့်ပျံ့လွင့် နောင်ကြိုးဝင့်သည်
- ၃၄။ လှိုင်အတွက် ချယ်ရီဦး
- ၃၅။ လွမ်းစေတီဦး
- ၃၆။ နှမပြာဝင်း နေရစ်မင်း

‘ချစ်ရိပ်ပွင့်ကို
လှလင့်ဘာသာ
ပျူငှာဆန်းဆို
လွမ်းလိုလိုနှင့်
သံချိုမြမြ
နှမပြာဝင်း
နေရစ်မင်းဟု...’

ရှင်အဂ္ဂသမာဓိ

အပိုင်းတစ်

ကြိုင်-မြိုင်-လှိုင်-ခိုင်လုံးရယ်

- ၁ ဘဝတစ်လွှာ
- ၂ သမုဒယအရုဏ်ဦး
- ၃ သစ်ရွက်လက်ဆောင်
- ၄ သူငယ်ချင်း ခိုင်...
- ၅ ခိုင်နှင့်လည်း ကျောင်းနေစဉ်
- ၆ ပုံပမာ တင်ပြသည်
- ၇ ဒုတိယလူတစ်ယောက်
- ၈ ညီအစ်ကိုနှင့် ညီအစ်မများ

(၁)

ဘဝတစ်လွှာ

ဘဝ ဟူသည်ကို သစ်ရွက်နှင့် ပမာပုံခိုင်း၍
နှိုင်းစတမ်းဆိုပါလျှင်...

တစ်ရိုးတံမှာ အလွှာငယ် တစ်ဆယ်မကနှင့်
ကြွယ်လှသော စိန်ပန်းရွက်နှယ် ဘဝမျိုးလည်း
ရှိသည်။

တစ်ညာတွင် တစ်လွှာရှိ၍ ဤတစ်လွှာပင် တစ်ရွက်
မည်သော ညောင်ရွက်ကဲ့သို့ ဘဝမျိုးလည်း
ရှိပါ၏။

ခိုင်နှင့် ကျွန်တော့်ဘဝမှာမူ...

နှစ်လွှာပေါင်းမှ တစ်ရွက်ဖြစ်ရသည့် စွယ်တော်ရွက်
ပမာသာ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။
တစ်လွှာ ကြွေခဲ့လေပြီမင့် တစ်ရွက်မမည်လေတော့သော
အထီးကျန် ဤဘဝဝယ်...

‘ချစ်ရိပ်ပွင့်ကို
 လှလင့်ဘာသာ
 ပျူငှာဆန်းဆို
 လွမ်းလိုလိုနှင့်
 သံချိုမြမြ

နှမပြာဝင်း နေရစ်မင်းဟု...’

နှမပြာဝင်း နေရစ်မင်းဟု... နေရစ်မင်းဟု... နေရစ်မင်းဟု...
 ကျွန်တော့်ရင်တွင် ဟိုတောင်ယံမှ ရိုက်ခတ်တုံ့ပြန်လာသော ဥဩငှက်
 ၏ နွေတေးပမာ ဤကဗျာ၏ နောက်ဆုံးစာပိုဒ်များ ပဲ့တင်ထပ်နေသည်။

စာပေ၊ ကဗျာ၊ လင်္ကာကို မြတ်နိုးရကောင်းမှန်း... သိစ။ စာပေ၊
 ကဗျာ၊ လင်္ကာကို မြတ်နိုးရကောင်းမှန်း သိသော်လည်း စာပေ၊ ကဗျာ၊
 လင်္ကာ ဆိုသည်မှာ သမုဒယသစ္စာ အရင်းတည်၍ ဒုက္ခသစ္စာ ကြွင်းလေသည်
 သော ဘဝလမ်းဌာနေ၌ သောကဝဋ်ကြီး နောင်ပတ်ချည်မိလေရာမှ ပေါက်ဖွား
 ခြင်းကို ရှင်းလင်း မသိစဉ် သမယ... ဟိုစဉ် ကာလများကတည်းက ‘ရှင်အဂ္ဂ
 သမာဓိ’ ၏ ‘နေမိဘုံခန်းပျို့’ လာ ဤစာပိုဒ်များကို အကြောင်းမဲ့ တသ
 အကြိမ်ကြိမ် နှုတ်မှ ခုံခုံမင်မင် စိတ်ကူးယဉ် ရေရွတ်ခဲ့ဖူးသည်။

ယခုမူ... နှုတ်မှ မရွတ်သာ။ ရင်မှာသာ ပဲ့တင်ထပ်ရသော ဤကဗျာ
 သည် ခိုင်အတွက် ဖြစ်ရပါလေပြီကော...။

‘မောင့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါလေ ခိုင်၊ နောင်ဘဝ ဆိုသည်လည်း ရှိပါစေ
 ခိုင်... ဘဝတို့ အကြိမ်ကြိမ် ပြန်လည်ဖွားမြောက်လေသော သံသရာ
 ဆိုသည်နှင့် သံသရာ၌ ပြန်လည် တွေ့ဆုံတတ်သော ရေစက်
 ဆိုသည်လည်း ရှိပါစေ ခိုင်... သံသရာလမ်းဘုံဘဝ ကွန်းထောက်
 တစ်စခန်းမှာ ရေစက်အဟုန်ကြောင့် ခိုင်နှင့် မောင် ပြန်တွေ့ဆုံ
 လျှင်... မောင့်ကို ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါစေ ခိုင်...’

မရှိတော့ပြီဖြစ်၍ မကြားနိုင်တော့လေသူတစ်ဦးကို စကားဆိုသူ
 တစ်ဦးအား ရူးသွပ်သူဟု ဆိုကြပါလေ။ ဆိုကြစမ်းပါလေ။ ကျွန်တော်သည်
 ရူးသွပ်နေသူတစ်ဦး အမှန် ဖြစ်ပါ၏။ အကြောင်းမှာ အထက်ပါ ကျွန်တော့်
 စကားတို့ကို ချစ်လှစွာသော ခိုင်တစ်ယောက် မကြားနိုင်တော့ပါလေ...။
 ကျွန်တော် မည်မျှ ကြားစေချင်ဦးတော့ ချစ်သောခိုင် မကြားနိုင်တော့ပါလေ။

ခိုင် မကြားနိုင်တော့မှန်း သိလျက်နှင့်...

‘နှမပြာဝင်း နေရစ်မင်းဟု...’ ဤစကားကို ကျွန်တော့်နှုတ်မှ မရေရွတ်ရဲ ရေရွတ်ခဲ့သော် မမြင်နိုင်သော တောင်လေရူးသည် မသိနိုင်သည့် နွေတိမ်ခိုးတို့ နောက်ဆွယ်ရှိ ဝိညာဉ်လောက၏ မှောင်ခိုးရိပ်မှ ဆိတ်ဆိတ် သုဉ်းသုဉ်း ရပ်နေရလေမည့် ခိုင်ဆီ သယ်ဆောင်သွားသည် ဆိုပါအံ့။

ခိုင် အထင်မလွဲစေလိုပါ...။

‘နှမပြာဝင်း နေရစ်မင်း...’ ဟု ကျွန်တော် မပြောရက်ပါ။ တတ်နိုင်လျှင် မပြောချင်ပါ။

နွေ၏ပင်အိုကို စွန့်ခွာမြေသက် လေထက်ပါလေသူ ရွက်ဝါတို့အား ပင်အိုသည် နှုတ်ဆက်ဝမ်းနည်းစကား မဆိုနိုင်သကဲ့သို့ ကျွန်တော်လည်း မဆိုနိုင်ချင်ပါ။

ခက်သည်မှာ... ခိုင်သည် ရွက်ဝါ မဟုတ်။ ကျွန်တော်သည်လည်း ပင်အို မဟုတ်။

ကြုံရချက် နာသမျှမှာ ရွက်ဝါနှင့် ပင်အိုပမာပင် မနှိုင်းသာခဲ့။

ပင်အိုအတွက်မူ ညိုသောရွက်တို့ ကြွစင်လေလျှင် ပျိုသောရွက်တို့ ဝေလွင်ပေမည်။

နှစ်လွှာပေါင်းမှ တစ်ရွက်ဖြစ်ရသည့် စွယ်တော်ရွက်လျှင် တစ်လွှာ ကြွခဲ့ပြီမို့ တစ်ရွက်မမည်လေသကဲ့သို့ မပြည့်စုံတော့သော အထီးကျန် ဤ ဘဝဝယ် ဘယ်အချိန်ထိ ရပ်တည်နေရမှန်း မသိနိုင်သည့် ကျွန်တော်နှင့် စာလျှင် ပင်အိုသည် ကံကောင်းလေပါသည်။ ခံစားမှု မရှိ၍လည်း ပို၍ ကံကောင်းလေ ပါသည်။

ခံစား စံစားမှုရှိသော သုံးပါးလောကဝယ် ဒုလ္လဘ ဟူ၍ အမြင့်မြတ် ဆုံးဆိုသော အတိတ်ကိုလည်း မမေ့၊ ပစ္စုပ္ပန်ကိုလည်း သိ၊ အနာဂတ်ကိုလည်း ကြိုမြင်တတ်သောလူ ဖြစ်နေရသည့် ကျွန်တော်သည်သာ ကံအဆိုးဆုံး ဖြစ်နေ ရပါ၏။ လူတစ်ယောက်အနေနှင့် ပိုင်ဆိုင်ရထားသော ထက်မြက်သည့် အာရုံ တရားတို့နှင့် ဥပါဒါန် ဖုတ်၊ တစ္ဆေ ခိုအောင်းမှီတွယ်ရာ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ မနော စိတ်ဂူ ငါစွဲ ဟူသည်တို့ကိုပင် မုန်းတီးလေရမည်လား မပြောတတ်။

‘ပတ်ဝန်းကျင်ကို မမြင်ချင်၊ မကြားချင်၊ မသိချင်ပါ ခိုင်... အတိတ် ဆိုတာကိုလည်း မေ့ချင်ပါသည် ခိုင်... ပစ္စုပ္ပန်မှာလည်း မောင် မပျော်ပါဘူး။’

m g v o e . c o m

ခိုင်... အနာဂတ် ဆိုတာကိုတော့ တွေးမိတိုင်း ကြောက်လန့်မိတယ် မိခိုင် ရယ်...'

မမြင်ချင်သော်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကျွန်တော် မြင်နေရသည်။ ကျွန်တော် မြင်နေရသော ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လေငင်တိုင်း ရိုင်းရိုင်း သဲသဲ၊ ဝဲဝဲလွင့်လွင့်၊ ဆင့်ဆင့်ဆက်ဆက် ကြွေသက်နေသော ရွက်ဝါရွှေ မြေခသည် နွေလရက် ဆည်းဆာရိပ် ပြာရီရီတည်း။ ကျွန်တော် ရပ်တည်နေ ရာမှာ မြေပုံမို့မို့ အုတ်ဂူညိုညိုတို့ဖြင့် မျှို့အသရေ မရှိပါလေသော သင်္ချိုင်း မြေသာတည်း။

ရွက်ဝါ ဆိုသည်မှာ ဇာတ်လမ်းဆုံးခန်းတွင် လွမ်းတေးမဆိုဘဲ ငိုပွဲကို ဟန်အမူအရာဖြင့် သယ်ယူတတ်သည့် ရာသီ၏ ကချေသည်များသာ ဖြစ်ပါ၏။ ရာသီကချေသည်တို့၏ ငိုပွဲကို အသည်းကြွေလှဖြင့် ရှုမြင်နေရင်း ကျွန်တော်သည်သာ မငိုရဲပါ။

'ငိုချင်ပါရဲ့ ခိုင်... ဒါပေမဲ့ ဆိတ်ငြိမ်တဲ့ ခိုင်ရဲ့ဝိညာဉ်လောကဟာ မောင့်ရဲ့ ရှိုက်သံတွေကြောင့် နှောင်းဘဝသောက ပဲ့တင်ချက်နဲ့ မပျက်စီးစေ လိုဘူး မိခိုင်...'

မိခိုင်တစ်ယောက် ဖြစ်ရာဘဝမှာ ငြိမ်းချမ်းနိုင်ပါစေ...။

'မောင့်ဘဝတော့ မငြိမ်းချမ်းနိုင်တော့ပါဘူး မိခိုင်ရယ်... မောင့် အပေါ် ခိုင် ချစ်သမျှ၊ ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ အကြောင်းကံဆိုးကို အငြိုးနဲ့ မုန်းမိလေသမျှ မောင့်ဘဝမှာ ငြိမ်းချမ်းရေးဆိုတာ မရှိနိုင်တော့ပါဘူး ခိုင်ရယ်'

သိလျက်နှင့်လေ ချစ်ဝိပါက်ဟု ဆိုများ ဆိုကြပါစေ၊ ကျွန်တော် ဖြစ်ရသည်မှာ ကြယ်ကြွေကို လည်ကာကောက်သည့် တစ်ယောက်သော သူရူးပမာသာ ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်တော် ရှာဖွေကောက်သော ကြယ်ကြွေများမှာ မရှိတော့ပြီဖြစ်သော အတိတ်ကာလမှ လွမ်းဆွတ် တ မောဖွယ်ရာများသာ ဖြစ်ပါ၏။

ခိုင်နှင့်ကျွန်တော် အတူကျင်လည်ခဲ့ရသည့် အတိတ်ကာလမှာ လွမ်းဆွတ် တ မောဖွယ်ရာများသာ ဖြစ်ပါ၏။

(၂)

သမုဒယ အရုဏ်ဦး

‘ခိုင်’ ဟု ခေါ်သော မိန်းကလေးတစ်ဦး ဤလောက၌ ရှိမှန်း စသိသော အချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် ၁၁ နှစ်သားသာ ရှိပါသေး၏။

ထိုနေ့ညနေတွင် နွေ၏ကြွေသုဉ်းလု နိဂုံးရက်များအတွင်း ဖြစ်ပါသည်။

မိုးမတိုင်ခင် လေဆင်၍ ကောင်းကင်၌ တိမ်ညိုမှိုင်းကာ လေရိုင်းသည် မုန်တိုင်းပမာ တိုက်ခတ်လာနေ၏။

ကျွန်တော်သည် ပီယာနိုရှေ့တွင် စိတ်မပါဘဲ ဂီတသင်ခန်းစာကို လေ့ကျင့်နေရ၏။ စစဦးကမူ ပီယာနိုခလုတ်ဖြူဖြူပေါ် နှိပ်၍ အသံသာသာများ ထွက်ပေါ်လာလျှင် ကျွန်တော် ပျော်ရွှင်ခဲ့ဖူးသည်။ ဖေဖေက ဂီတကို သင်ခန်းစာတစ်ရပ်အဖြစ် ကျွန်တော့်အား သင်ပေးသောအခါမူ ဂီတသင်ခန်းစာသည် ကျွန်တော့်အတွက် ကျောင်းသင်ခန်းစာများပမာ ပင်ပန်းပျင်းရိဖွယ် ဖြစ်လာ၏။

မိုးဦးလေဦးကျယ် လျှပ်စီးလက်လျှင်၊ မျက်စိမှိတ်ရင်း မိုးခြိမ်းသံ ကြားလျှင် နားနှစ်ဖက်ကို လက်ညှိုးနှစ်ဖက်ဖြင့် ပိတ်ရင်း အိပ်ရာတွင်း၌ ထိတ်ထိတ်လန့်လန့် နွေးနွေးထွေးထွေး ကွေးနေခြင်းကို ကျွန်တော် တပ်မက်သည်။ ယခုမူ မိုးခြိမ်းသံအား မလွှမ်းနိုင်သော ပီယာနိုကို တီးနေရသဖြင့် ကျွန်တော် စိတ်ပင်ပန်းနေ၏။

ကျွန်တော်သည် သည်းမခံနိုင်သည့်အဆုံး၌ ပီယာနိုခလုတ်အံဖုံးကို ပိတ်ကာ အိမ်ရှေ့ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ကျွန်တော့်မေမေသည် ကျွန်တော့်အား ဆီးကြို ပွေ့ယူသည်။

“ပီယာနို မတီးတော့ဘူးလား၊ မိုးခြိမ်းသံတွေကို ကြောက်တယ် ထင်တယ်၊ မေမေ အခုပဲ သားဆီ လာတော့မလို့”

မေမေရင်ခွင်တွင်းသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်တော့်ကိုယ်မှာ နွေးထွေးသွား၍ မိုးခြိမ်းသံနှင့်တကွ မည်သည့် အရာကိုမျှ မကြောက်တော့။

“မောင်... မိုးခြိမ်းသံကို မကြောက်ပါဘူး၊ ပီယာနိုကိုတော့ မတီးချင်တော့ဘူး မေမေ၊ မေမေ... မောင့်ကို ပုံပြောပြမလား”

မေမေသည် လှိုက်လှဲစွာ ရယ်သည်။

“သားက မိုးမှ မချုပ်သေးဘဲ ပုံနားထောင်ချင်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ မေမေ ညစာ ပြင်ရဦးမယ်၊ သားကြိုက်တယ်ဆိုတဲ့ ဝါးပိုးမျှစ်နဲ့ ပုစွန်ကျော့ကြီးတွေ ကြော်ထားတယ်၊ မောင် ထမင်းစားမြိန်ဦးမယ်”

ကျွန်တော်သည် မေမေစကားကြောင့် ဗိုက်တွင်းမှ ဆာလာသည်။ ဝါးပိုးမျှစ်ကလည်း ချိုသည်။ ပုစွန်ကျော့ကြီးတွေကလည်း ချိုသည်။ ဝါးပိုးမျှစ်နှင့် ပုစွန်ကျော့သည် အလွန်အရသာရှိ၏။

“ဟာ... မေမေ ပြောတာနဲ့ မောင် ထမင်းစားချင်ပြီ”

“မောင်ကလည်း စားရမှာပေါ့၊ ကျန်တဲ့ဟင်းတွေက မကျက်သေးဘူး၊ မေမေ မြန်မြန် ချက်လိုက်မယ်၊ မောင် ဖေဖေဆီသွား”

ကျွန်တော်သည် စာကြည့်ခန်းရှိ ဖေဖေဆီ ထွက်ခဲ့သည်။ ဖေဖေက ငါးလက်မခန့်ထူသော စာအုပ်ကြီးတစ်အုပ်ကို ဖတ်နေသည်။

“မောင် ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ ပီယာနိုလက်ဆင် ပြီးပြီလား”

ဖေဖေသည် မျက်မှန်ကိုမ၍ ကျွန်တော့်အားကြည့်ရင်း မေးသည်။

“ပြီးပါပြီ ဖေဖေ၊ ကျွန်တော့်ကို ပုံပြောမလား”

ဖေဖေက ရယ်သည်။

“မောင်က ကလေးမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဖေဖေက ပုံပြောရမလား”

ဤစကားကို ဖေဖေသည် ပြောရိုးပြောစဉ်မို့သာ ပြောသည်။ ဖေဖေသည် ပုံပြောရန် အဆင်သင့် ဖြစ်နေသည်။

ဖေဖေက ကျွန်တော့်အား သူပြောပြဖူးသည့် မဆုံးသေးသော ‘မွန်တီ

ခရစ္စတိုမြို့စား' ပုံပြင်က စပြောသည်။

ထိုအခိုက်တွင်ပင် အိမ်ရှေ့တံခါးဝမှ ဆူဆူညံညံအသံများ ကြားရသည်။

ဖေဖေနှင့် ကျွန်တော်သည် အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

အိမ်ဝ၌ မေမေ ရောက်နှင့်ပြီ။ ခေါက်တံခါးအပြင်ဘက်၌ လူသုံးဦး ထီးကိုယ်စီဖြင့် ရပ်နေကြ၏။ ရပ်နေသည်ဆို၍ ငြိမ်သက်စွာ ရှိနေသည်ဟု မဆိုလို။ သူတို့ အားလုံးမှာ အရေးကြီးသော ဟန်အမူအရာ ရှိသည်။ ကျွန်တော် တို့အား လာ၍ အနှောင့်အယှက် ပေးမိသဖြင့် အားနာကြောင်းလည်း ထင်ရှားနေသည်။

“ဘာကိစ္စလဲကွဲ့”

မေမေက စတင် မေးသည်။

“ဪ... ကျွန်တော်တို့ ဟိုဘက်က နောက်ပြောင်းလာတဲ့ တရားသူကြီးအိမ်ကပါ”

လူသုံးဦးအနက် အသက်လေးဆယ်ခန့်ရှိ အသားညိုညို ကတုံးဆံတောက်နှင့် ယောက်ျားတစ်ဦးက ဆိုသည်။

“တရားသူကြီးအိမ်ကလား၊ မြရေ... တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ပါ”

ဖေဖေက ပြောသဖြင့် မေမေသည် ခေါက်တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် သူတို့က အိမ်တွင်းသို့ မဝင်။ ကတုံးဆံတောက်နှင့် လူကသာ ရိုသေစွာ ဆက်ပြောသည်။

“ဆရာကြီးတို့ကို လာအနှောင့်အယှက် ပေးမိလား မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တရားသူကြီးသမီးလေး တစ်ယောက် ပျောက်သွားလို့ လာစုံစမ်းတာပါ”

ဖေဖေ၊ မေမေနှင့် ကျွန်တော်တို့သည် တစ်ဦးမျက်နှာကို တစ်ဦးကြည့်မိကြသည်။ ထို့နောက်မှ ဖေဖေက အဖြေအစား မေးခွန်းတစ်ခု ပြန်ထုတ်သည်။

“တရားသူကြီးသမီးလေး ဘယ်အရွယ်လောက် ရှိသလဲ”

“ကိုးနှစ်သမီးလောက် ရှိပါပြီ”

“ဆရာကြီးတော့ မတွေ့မိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မြရေ... တွေ့မိသလား၊ သားကော တွေ့မိသေးလား”

ဖေဖေက မေမေနှင့် ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လှည့်၍ ပြန်မေးသည်။

mgjoe.com

မေမေနှင့် ကျွန်တော်က ပြိုင်တူ ခေါင်းခါပြသည်။

ဖေဖေသည် သူတို့ဘက်သို့ လှည့်၍ ပြန်မေးသည်။

“နေပါဦး၊ ဘယ်အချိန်က ဘယ်လို ပျောက်သွားတာလဲ”

“အဲဒါတော့ ကျွန်တော်လည်း မသိဘူး၊ ကလေးက ဒီလိုပဲ၊ တစ်ခါ တလေ ဒီလိုပဲ လျှောက်လျှောက်သွားတတ်တယ်၊ ဒီဘက်ခြံထဲများ ရောက်နေ မလားလို့ ကျွန်တော်တို့ လိုက်ရှာတာပဲ”

“အေးလေ... ဆရာကြီးတို့တော့ မတွေ့မိဘူး၊ နေဦး၊ ကျန်တဲ့ လူတွေ မေးကြည့်ဦးမယ်”

ဖေဖေသည် အိမ်ရှိ အစေခံအားလုံးကိုခေါ်၍ စစ်မေးသည်။ မည်သူ ကမျှ တရားသူကြီးသမီးလေးကို တွေ့သည်ဟု မဆိုကြ။

လူသုံးဦးသည် ဇာစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ကြပြီး “ဒီလို ဆိုရင်တော့ ဘယ်ထွက်သွားတယ် မသိဘူး၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာကြီး ရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ လိုက်ရှာလိုက်ဦးမယ်” ဟု ဆို၍ ထွက်ခွာရန် ပြင်သည်။

“အို... နေကြဦးလေ၊ အိမ်နီးပါးချင်းတွေပဲ၊ ဆရာကြီးတို့လည်း လိုက်ကူရှာပေးမှာပေါ့၊ ဟေ့... ဖိုးခင်နဲ့ မောင်ညို လိုက်ခဲ့ကြစမ်း၊ ထီးတွေ၊ မိုးကာတွေလည်း ယူခဲ့”

ကျွန်တော်တို့၏ ဒရိုင်ဘာ ကိုဖိုးခင်နှင့် ထမင်းချက် ကိုမောင်ညို တို့သည် ဖေဖေ အမိန့်အတိုင်း အိမ်တွင်းသို့ ပြေးဝင်ကာ မိုးကာနှင့် ထီးများကို ယူလာကြသည်။

ဖေဖေက မိုးကာအကျီ ဝတ်နေခိုက် ကျွန်တော်က ဝင်ပြောသည်။

“ဦးလေး ကိုဖိုးခင်၊ မောင်မိုးကာလည်း သွားယူဗျာ၊ မောင်လည်း လိုက်မယ်”

ဖေဖေသည် ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော့်အား ပြုံးပြုံးကြည့်၍ ခေါင်းခါ ရင်မှ တားမြစ်သည်။

“မောင် မလိုက်ပါနဲ့၊ နေခဲ့ပါ၊ မိုးရွာကြီးထဲ အအေးမိနေဦးမယ်”

ဖေဖေသည် ကျွန်တော့်ကို အလိုလိုက်မြဲဖြစ်သည်။ အလိုလိုက်သော ဖေဖေက တားမြစ်သောအခါ နာခံရမည်ကိုလည်း ကျွန်တော် နားလည်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် ဘာမျှ ဆက်မပြောဘဲ ငြိမ်နေရသည်။

ဖေဖေက ဝါတာပရု ဖော့ဦးထုပ်ကို ဆောင်းရင်း စုံစမ်းသည်။

သူငယ်ချင်းလို့ပဲ ဆက်၍ခေါ်မည် ခိုင်

“ဒါထက် တရားသူကြီးမင်းကော ရှိရဲ့လား”

ကတုံးဆံတောက်နှင့် လူကပင် ပြန်ဖြေသည်။

“တရားသူကြီးမင်းက ရန်ကုန်ဘက် ကိစ္စရှိလို့ ထွက်သွားတယ်၊ သင်ဘော မဆိုက်သေးဘူး”

ဖေဖေသည် ရှေ့ဆက် မဲမေးတော့ဘဲ “ကဲ... လာကြ၊ လာကြ” ဟု ခေါ်၍ ရှေ့မှ ခေါင်းဆောင် ထွက်သွားသည်။

ကျွန်တော်က မိုးပေါက်များ မြေပြင်သို့ ပြင်းထန်စွာ ကျဆင်းလျက် ရှိသည့် ခြံတွင်းမှ ဖေဖေတို့လူသိုက် ပျောက်သွားသည်အထိ ငေးကြည့်နေ မိသည်။

“ကဲ... မောင်၊ ဝင်လေ၊ မေမေ တံခါးပိတ်တော့မယ်”

မေမေက ဆိုသည်ကို ကျွန်တော်က ပြန်တောင်းပန်သည်။

“နေပါဦး မေမေရာ၊ ဖေဖေတို့ ပြန်လာတဲ့အထိ စောင့်ရအောင်”

“ဟဲ့... လူလေးရဲ့၊ လူပျောက်ရှာတယ်ဆိုတာ ဘယ်အချိန် ပြန်လာမှန်း မသိဘူး၊ လာကွယ်... ဝင်ပါ”

ကျွန်တော်သည် မကျေမနပ်နှင့် မေမေနှင့်အတူ အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။

“ကောင်မလေးက ဘာလို့ ပျောက်သွားရတာလဲ”

“မေမေ ဘယ်လိုလုပ် သိမလဲ မောင်ရ... မေမေလည်း အခုမှ ကြားရတာပဲဥစ္စာ”

“ကောင်မလေးက မိုးရေ လျှောက်ချိုးတာလားမှ မသိတာပဲ”

“မိုးရေလျှောက်ချိုးတာဆိုရင် ဝေးဝေးလံလံ ဘယ်သွားပါ့မလဲ”

ကျွန်တော်က ပြုံးရယ်သည်။

“မေမေ ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲ”

“ဟဲ့... မောင်လည်း မိုးရေ လျှောက်ချိုးဖူးတာပဲ မဟုတ်လား၊ ဘယ်တုန်းက ဝေးဝေးသွားဖူးလို့လဲ”

မေမေက သံကြောင့် ကျွန်တော် ပို၍ သဘောကျသွားသည်။

“ဟော့... မေမေ သိပ်အတာပဲ၊ မောင်က သွားတာမှ အဝေးကြီး သွားတာ၊ ကျွန်တော်က မိုးကုန်း ဟိုဘက်တောင် ရောက်သေးတယ်”

မေမေသည် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ထို့နောက် မျက်နှာထန်ချင် ယောင်ပြု၍ အသံမမာဘဲ ကြိမ်းသည်။

“ကြည့်စမ်း... ပေါ်ပြီ၊ မောင် နောက် ဘယ်တော့မှ မိုးရေ ထွက်မချိုးရတော့ဘူး”

“မောင်က အလကား ပြောတာပါ၊ ဟိုဂါတ်တဲဝင်းထဲအထိလောက်ပဲ ရောက်ပါတယ်၊ အဲဒါတောင်၊ ကိုမောင်ညိုကြီး လိုက်လိုက်ခေါ်လို့ ပြန်ပြန် လာခဲ့တာ မေမေ သိရက်သားနဲ့”

မေမေသည် ခေါင်းခါရင်း ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးဟန် မပါဘဲ မျက်စောင်းထိုးသည်။

“မောင် သိပ်တတ်နိုင်တာပဲ၊ ခုတစ်မျိုး ခုတစ်မျိုး၊ ကဲ... လာပါ၊ မီးဖိုထဲ လိုက်ခဲ့”

ကျွန်တော်သည် မေမေနှင့်အတူ မီးဖိုထဲ လိုက်ခဲ့၏။

မီးဖိုခန်းတွင်း၌ ဒေါ်စာဥကြီးသည် ဟင်းအိုးများဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ မမေစန်းက ဆေးကြောပြီးသား ပန်းကန်များကို ရေသုတ်နေ၏။

“သား ဆာရင် စားနှင့်မလား”

“ဖေဖေ ပြန်လာမှ အတူတူစားပါ့မယ်၊ ဟိုကောင်မလေး တွေ့လား၊ မတွေ့လားမှ မသိပဲ”

“ကောင်မလေး တွေ့တာ၊ မတွေ့တာနဲ့ ငါ့သားနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“မောင် သိချင်လို့ပါ”

မေမေသည် ဖေဖေ ပြန်လာလျှင် အဆင်သင့် ထမင်းစားနိုင်ရန် မမေစန်းကို ကြီးကြပ် ညွှန်ကြားနေခိုက် ကျွန်တော်က ဒေါ်စာဥကြီးနားသို့ ကပ်သွားသည်။

ကျွန်တော့် ဒေါ်စာဥကြီးသည် အသားဖြူဖြူ၊ ဝဝဖိုင့်ဖိုင့်နှင့် ဖိုးဝရပ်ကြီးလို ချစ်စရာကြီး ဖြစ်သည်။ သူ့အနီးသို့ ကျွန်တော် ကပ်သွားသောအခါ ဒေါ်စာဥသည် တစ်ချက် ပြုံးပြ၍ အလိုက်သိစွာ ဒယ်အိုးတွင်းမှ ပုစွန်ကျော့ကြီး သုံးလေးကောင်ကို ဇွန်းဖြင့် ဆယ်ပေးသည်။

“ပူတယ်နော် မောင်၊ မှုတ်ပြီး စား”

ကျွန်တော်သည် ဒေါ်စာဥပေးသော ပုစွန်များကို မစားသေးဘဲ စကားပြောမိ၏။

“ဒေါ်လေး၊ ဟိုဘက်အိမ်က တရားသူကြီးသမီးလေး ပျောက်သွားလို့တဲ့”

ဒေါ်စာဥကြီးသည် “အင်း... အင်း” ဟု ဆို၍ သူ့လက်မောင်း တုတ်တုတ် တွဲတွဲကြီးများ လှုပ်ခါယမ်းအောင် မျှစ်နှင့်ပုစွန်ကို အားရပါးရ လှော်မွှေကြော်ချက်နေ၏။

“အခု အဲဒီ ကောင်မလေးရှာဖို့ ဖေဖေရော၊ ဦးလေး ကိုဖိုးခင်ရော၊ ကိုမောင်ညိုကြီးရော လိုက်သွားကြတယ်”

“အင်း... အင်း”

ဒေါ်စာဥကြီးသည် သူ့လက်မောင်းသားကြီးလှုပ်အောင် ဆက်၍ ကြော်လှော်နေသည်။

“ကောင်မလေးက ကိုးနှစ်သမီးပဲ ရှိသေးတယ်တဲ့ သိလားဗျ”

“အင်း... အင်း”

ဒေါ်စာဥကြီးသည် အင်းအင်းသာလိုက်၍ သူ့လက်မောင်းကြီးများက တလှုပ်လှုပ်ဖြင့် ဆက်လက်ကြော်မြဲ ကြော်နေသည်။

“ဒေါ်လေးကလည်း အင်းအင်းပဲလုပ်နေ၊ မောင်ပြောတာ နားထောင် ပါဦး”

ဒေါ်စာဥသည် အကြော်တော့ မပျက်၊ သို့ရာတွင် ကျွန်တော့်ကို ပြုံးချိုစွာ ကြည့်၍ ပြန်ပြော၏။

“ဒေါ်လေး နားထောင်နေပါတယ်၊ ကောင်မလေး ပျောက်သွားတယ်၊ ဆရာကြီးတို့ လိုက်ရှာကြတယ်၊ အင်းလေ... အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

ကျွန်တော်သည် ဒေါ်စာဥကြီးနားနားကပ်၍ ပြောသည်။

“ကောင်မလေးကို ပသျူးခေါင်းဖြတ် ဖမ်းသွားသလား မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်လေးပဲ ပြောတာပဲ၊ ပသျူးခေါင်းဖြတ်က သင်္ဇင်ပန်း ပန်ထားတဲ့လူမှ ဖြတ်တယ်ဆို၊ အခု သင်္ဇင်ပန်း မပေါ်သေးဘူး၊ ဒီတော့ ကောင်မလေးကို ပသျူးခေါင်းဖြတ်...”

ကျွန်တော့်စကား မဆုံးလိုက်ရ၊ ဒေါ်စာဥကြီးသည် ယောက်မကြီးကို လွှတ်ချလိုက်သည်။ မျက်လုံးကြီးပြူး၍ ဟိုလှည့်ကြည့်၊ သည်လှည့်ကြည့် လုပ်သည်။

ဖေဖေနှင့် မေမေသည် ကလေးများအား ခြောက်လှန့်သည်ကို မကြိုက်။ သို့ရာတွင် ဒေါ်စာဥသည် ကျွန်တော့်ကို ထန်းပင်လောက်ရှိသော တစ္ဆကြီးများ အကြောင်း၊ နားရွက်ကြီးများကို စောင်ပမာဖက်၍ ခြုံအိပ်တတ်

သော သဘက်ကြီးများ အကြောင်း၊ ဒီဇင်ဘာလ သဇင်ပန်းများပွင့်လျှင် သဇင်ပန်းပန်သူကို လိုက်၍ ခေါင်းဖြတ်တတ်သော ပသျှူးခေါင်းဖြတ်များ အကြောင်း စသဖြင့် မဟုတ်ကဟုတ်က ကြောက်စရာအစုံကို ပြောပြတတ်သော မိန်းမကြီး ဖြစ်သည်။ ပြောပြပြီးတိုင်းလည်း ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ပိတ်တတ်သည်။

‘မောင်... ဒေါ်လေး ပြောတာတွေကို ဆရာကြီးနဲ့ မမမြကို ပြန် မပြောနဲ့နော်၊ ပြီးတော့ ကိုကိုကိုလည်း မပြောရဘူး၊ ပြန်ပြောရင် နောက် အဲဒီအကြောင်းတွေ ဘယ်တော့မှ ဒေါ်လေး မပြောတော့ဘူး’

ဤသည်ကား ကျွန်တော်နှင့် ဒေါ်စာဥကြီးတို့၏ နားလည်မှု စာချုပ် ဖြစ်သည်။

ယခု ကျွန်တော်က ပသျှူးခေါင်းဖြတ်အကြောင်း တိုးတိုးပင် ပြော သော်လည်း ဒေါ်စာဥကြီး ထိတ်လန့်၍ ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်မိခြင်း ဖြစ်သည်။ ကံအားလျော်စွာ မေမေသည် ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ မမေစန်းနှင့်အတူ အလုပ် များနေသည်။

ဒေါ်စာဥကြီးသည် သူ့ပါးဖောင်းဖောင်းကြီးနှင့် နှုတ်ခမ်းဖောင်းဖောင်း ကြီးများကို ဘရိတ်ထိန်း၍ ခန္ဓာကိုယ်နှင့် မလိုက်အောင် တိုးသည့် လေသံနှင့် ပြောပြ၏။

“ကောင်မလေးကို ပသျှူးခေါင်းဖြတ် ခေါ်သွားတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီအချိန် ပသျှူးခေါင်းဖြတ် မပေါ်သေးဘူး၊ ဥစ္စာစောင့် ခေါ်သွားတာလားမှ မသိပဲ”

ကျွန်တော်သည် ဒေါ်စာဥကြီး၏ အသစ်အဆန်းဖြစ်သည့် ဥစ္စာစောင့် ဆိုသော စကားကြောင့် စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“ဒေါ်လေး၊ အဲဒီ... ဥစ်... ဘာဒင်း...”

“ဥစ္စာစောင့်... ဥစ္စာစောင့်...”

“အဲ... အဲဒီ ဥစ္စာစောင့်ဆိုတာ ဘာလဲ”

ဒေါ်စာဥကြီးသည် လေသံကို ဒယ်အိုးတွင်းမှ ဆီပွက်သံထက်ပင် တိုး၍ ပြောသည်။

“ဥစ္စာစောင့်ဆိုတာ လူ မဟုတ်ဘူး၊ သရဲလည်း မဟုတ်ဘူး... ယောက်ျားလည်း မဟုတ်ဘူး၊ မိန်းမ၊ ပြီးတော့... သိပ်ချောတယ်”

“လူ မဟုတ်ဘူး၊ သရဲလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ယောက်ျားလည်း မဟုတ်

ဘူး၊ ပြီးတော့ သိပ်ချောတယ်၊ သူက ဘာလို့ ကောင်မလေးကို ခေါ်သွားရမှာလဲ”

ထိုစဉ် မေမေသည် တစ်ဖက် ထမင်းစားခန်းမှ ထွက်လာသည်။

ဒေါ်စာဥကြီးသည် ကပျာကယာ ယောက်မကြီးကို ကိုင်၍ မျှစ်ဆက်ကြော်သည်။ ကြော်ရင်းလည်း ကျွန်တော့်ကို ပြောသည်။

“မောင်... ဒေါ်လေးပြောတာတွေ ဆရာကြီးကို ပြန်မပြောရဘူး၊ မမမြကိုလည်း မပြောရဘူး၊ ကိုကိုကိုလည်း မပြောရဘူး”

“အင်းပါ ဒေါ်လေးရာ... မောင် ဘယ်တုန်းက ပြန်ပြောဖူးလို့လဲ”

“အေးအေး... ပြန်မပြောနဲ့၊ ကြားလား...၊ ဒေါ်လေး မောင့်ကို ဥစ္စာစောင့် အကြောင်းရယ်၊ ပြီးတော့ ကပ်ကြီးသုံးပါးတိုက်တဲ့ အကြောင်းရယ် ပြောပြဦးမယ်”

မေမေသည် ကျွန်တော့်အနီးသို့ ရောက်လာသည်။ ဒေါ်စာဥကြီးက မှင်ဟန်မပျက်ဘဲ တရဲရဲနှင့် မျှစ်ဆက်ကြော်သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ဒေါ်စာဥကြီးနှင့် ကတိရှိသည်နှင့်အညီ ဘာမျှ အထွေအထူး မပြောခဲ့ဟန် အတန်အေးနေပြီဖြစ်သော ပုစွန်ကြော်များကို မှင်သေသေဖြင့် စားနေ၏။

မေမေသည် ကျွန်တော့်ပခုံးကို အသာပုတ်၍ ပြုံးချိုစွာ ဆိုသည်။

“ငါ့သား ဆာလှပလား”

“မောင် မဆာသေးပါဘူး၊ ဒေါ်စာဥကြီးနဲ့ စကားပြောနေတာပါ”

“စာဥနဲ့ ငါ့သား ဘာတွေ ပြောနေကြသလဲ”

ဒေါ်စာဥသည် ကျွန်တော့်အား ထိတ်လန့်တကြား မော့ကြည့်ရှာသည်။

“ဒေါ်လေးက ကျွန်တော့်ကို ဟို... ဥစ်... ဥစ်... ဥစ်၊ ဒေါ်လေး ဘာတဲ့”

ဒေါ်စာဥသည် မေမေဘက်သို့ ပျာပျာသလဲ လှည့်ကြည့်၍ ဖြေသည်။

“မောင်က မနက်ဖြန် နေ့ခင်းစာ ဘာစားရမလဲမေးလို့ ဟို... အုန်း... အုန်း... အဲ... ပေါင်မုန့်အုန်းနို့ဆမ်း ကျွေးမယ်လို့ ပြောနေတာ”

ကျွန်တော်သည် ဒေါ်စာဥကြီးကို စိတ်မချမ်းသာအောင် စခဲ့ရသဖြင့် စိတ်ကျေနပ်သောကြောင့် အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ ထွက်လာသည်။

ကျွန်တော် အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ အဆင်သင့်ပင် ဖေဖေတို့လည်း ပြန်ရောက်လာသည်။ ဖေဖေတို့အသံ ကြားသဖြင့် မေမေလည်း

ထွက်လာခဲ့သည်။

မေမေ တံခါးဖွင့်ပေးအပြီး၌ ဖေဖေက ဆို၏။

“မြရေ၊ ကိုကိုဆေးသေတ္တာပေးကွယ်”

“ဘာလဲ ကိုကို၊ ကောင်မလေး ပြန်တွေ့ခဲ့ပလား...”

“တွေ့ခဲ့တယ်၊ ဟို... ကျိုက်ဗောဓိကုန်းနားမှာ”

မေမေသည် ကျွန်တော့်အား မသိမသာ မျက်စောင်းထိုးပြ၍ ဆေးသေတ္တာ သွားယူသည်။ ကျွန်တော်သည် စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် ဖေဖေနားကပ်သွားမိသည်။

“ဖေဖေ၊ ကောင်မလေး ခေါင်းမပြတ်ဘူး မဟုတ်လား”

ဖေဖေက ကျွန်တော့်ကို မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော့်စကား မှားသွားမှန်း သတိပြုမိ၏။

“ကောင်မလေးက ဘာလို့ ခေါင်းပြတ်ရမှာလဲ”

ရုတ်တရက် ကျွန်တော် ဖြေစရာ မရှိ။

ကျွန်တော့်ဖေဖေသည် ဆရာဝန်ကြီးတစ်ဦးပီပီ အရေးထဲတွင် ခေါင်းအေးအေးထား၍ စဉ်းစားနိုင်သူတစ်ဦး ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော့်စကားအမှားမှ အကြောင်းတရားစုံကို ချက်ချင်း ရိပ်မိသွားသည်။

“ငါ့သားကို ပညူးခေါင်းဖြတ်အကြောင်း ဘယ်သူပြောထားသလဲ”

ကျွန်တော် ပြန်မဖြေနိုင်။ သို့ရာတွင် ဖေဖေက နားလည်စွာ ပြုံး၍ မှတ်ချက်ချသည်။

“သားကို စာဥ ပြောတယ် မဟုတ်လား”

ကျွန်တော်သည် ဒေါ်စာဥကြီးကို သစ္စာရှိစွာဖြင့် အဖြေ မပေးဘဲ ငြိမ်နေ၏။

ဖေဖေပါးများ နီရဲနေသည်ကိုထောက်၍ အလွန်စိတ်ဆိုးနေကြောင်း သိသည်။ သို့ရာတွင် ကံအားလျော်စွာ အချိန်မီပင် မေမေက ဆေးသေတ္တာဖြင့် ပြန်ရောက်လာသည်။ အဖေသည် ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ ဆေးသေတ္တာကိုယူ၍ တစ်ဖက်ခြံသို့ ထွက်ခွာသွားသည်။

ကျွန်တော်က မေမေ့ကို မေးမိသည်။

“မေမေ၊ ကောင်မလေး ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မေမေလည်း ဘယ်သိမလဲ၊ မောင်နဲ့ ဒီမှာ ရှိနေတာပဲ ဥစ္စာ”

ကျွန်တော်တို့ ထမင်း စားကြသည်။

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော် အလွန်ကြိုက်သော ဝါးပိုးမျှစ်နှင့် ပုစွန် ကျောကြော်ကို ထမင်းနှင့် မြိန်ရေရှက်ရေ ကုန်းလွှေးနေခိုက် မေမေက ဖေဖေကို မေးသည်။

“ကလေးမလေးက ဘာဖြစ်တာတဲ့လဲ ကိုကို”

ဖေဖေသည် ခဝဲသီးဟင်းချိုကို သောက်နေရာမှ မေမေကို လှမ်း ကြည့်သည်။ ရုတ်တရက်မဖြေဘဲ စဉ်းစားသယောင် ငြိမ်နေပြီး ထမင်းတစ်လှတ် ဝါးပြီးမှ ဆို၏။

“ကိုကိုတော့ အတပ်မပြောနိုင်သေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မြကို ကိုကို ပြောပြဖူးတဲ့ စိတ်ရောဂါလို့ ထင်တာပဲ”

မေမေသည် ဖေဖေအား တစ်ချက် စိုက်ကြည့်၏။ ဘာမျှတော့ ဆက်မမေး။ ဆက်မေးသူမှာ ကျွန်တော်သာလျှင် ဖြစ်၏။

“စိတ်ရောဂါဆိုတာ ဘာလဲ ဖေဖေ”

ဖေဖေသည် တွေ့သွား၏။ ထို့နောက် ထမင်းစားကို ရပ်ကာ အဓိပ္ပာယ် ပြည့်ဝစွာဖြင့် ရှင်းပြ၏။

“မောင် နားထောင်၊ စာဥလည်း နားထောင်၊ စိတ်ရောဂါဆိုတာ ဖျားတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ နာတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဘာမှ ဖြစ်တာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဉာဏ်မရှိတဲ့ လူကြီးတွေကြောင့် ကလေးတွေ ဒုက္ခရောက်သင့်ဘဲ ရောက်တာကို ခေါ်တာ၊ ဒီတော့ စာဥ၊ လောကကြီးမှာ မရှိတဲ့ ပညာ၊ ခေါင်းဖြတ် တို့ ဘာတို့ ဆိုတာတွေ မောင့်ကို မဟုတ်က ဟုတ်က မပြောနဲ့၊ ကြားလား၊ အဲ... ပြောရင်တော့ နင့်ကို လူကြီးတန်မဲ့ စိတ်ရောဂါရတယ်ဆိုပြီး စိတ်ရောဂါကု ဆေးရုံ ပို့ပစ်မယ်၊ ကြားလား”

ဖေဖေ ပြောသော စကားအားလုံးကို ကျွန်တော် နားမလည်ပါ။ သို့ရာတွင် ထမင်းကို ဖြောင့်ဖြောင့် မမျိုနိုင်အောင် ဣန္ဒြေပျက်သွားသော ဒေါ်စာဥကြီး၌ လူကြီးတန်မဲ့ စိတ်ရောဂါ ဆိုတာသည် စွဲကပ်နေပြီလော။

ကျွန်တော်သည် ပါးဖောင်းဖောင်းကြီးဖြင့် ချစ်စရာကောင်းသော ဒေါ်စာဥကြီးကို သနားစွာ လှမ်းကြည့်ခိုက် ဒေါ်စာဥကြီးက ထမင်းဝိုင်းမှ ထပြေးသည်။

ကျွန်တော်က အိပ် အိပ် လှုပ်တုပ် လှုပ်တုပ်နှင့် ရေစည်ပိုင်း လိမ့်သွား

ဟန်ရှိသော ဒေါ်စာဥကြီး၏ နောက်ကျောကို ငေးစိုက်နေခိုက် ဖေဖေက ရယ်သည်။

ဖေဖေ ရယ်သဖြင့် ကျွန်တော်က မစိုးရိမ်ဘဲ မေးမိ၏။

“ဒေါ်စာဥကြီးက တကယ်ပဲ စိတ်ရောဂါ ရနေသလား?”

ကျွန်တော့်အမေးကြောင့် ဖေဖေသည် ထမင်းသီးအောင် ဆက်ရယ် သည်။

“မောင့် ဒေါ်လေးက မဟုတ်တာတွေ ပြောလို့ ဖေဖေက ခြောက် လိုက်တာပါ။ ပဿူ၊ ခေါင်းဖြတ်တို့၊ သရဲတို့၊ တစ္ဆေတို့ဆိုတာ လောကမှာ မရှိဘူး။ မောင့်ကို ရင်ခွဲရုံ ဖေဖေ ခေါ်ဖူးသားပဲ။ သေနေတဲ့လူကို ဖေဖေက စားကြီးနဲ့ ခွဲတော့ သူက ဘာပြန်လုပ်နိုင်သလဲ”

“သေတဲ့လူက ဘာပြန်လုပ်နိုင်မလဲ”

“အဲ မောင်သိသားပဲ။ သေတဲ့လူက ဘာပြန်လုပ်နိုင်သလဲ။ စာဥက သေတဲ့လူကို တစ္ဆေဖြစ်တယ်။ ဘာဖြစ်တယ်နဲ့ မဟုတ်က ဟုတ်က ခြောက်တယ်။ အဲဒီလို မဟုတ်က ဟုတ်ကကို ကြောက်တတ်တဲ့လူကို စိတ်ရောဂါ ရှိတယ်လို့ ခေါ်တယ်”

ကျွန်တော်က မေမေကို လှမ်းကြည့်သည်။ မေမေကလည်း ပြုံးပြုံး ရယ်ရယ်ဖြင့် ဖေဖေ ပြောသည်ကို ထောက်ခံသည့်ဟန် ခေါင်းညိတ်နေသည်။

ကျွန်တော်သည် ဒေါ်စာဥကြီးကို သနားသွား၏။ ဖေဖေပြောသည့် အတိုင်းဆိုလျှင် ဒေါ်စာဥသည် မဟုတ်က ဟုတ်က လျှောက်ပြောနေသော စိတ္တရောဂါသည် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ထမင်းစားပြီးသောအခါ ဒေါ်စာဥ၏အခန်းသို့ သွားသည်။ ဒေါ်စာဥသည် ခေါင်းကိုက်၍ဆိုကာ အိပ်ရာ ထဲ၌ စောစောဝင်နေ၏။

“ဒေါ်လေး ခေါင်းကိုက်နေသလား။ အဲဒါ ဖေဖေပြောတဲ့ စိတ် ရောဂါ ဖြစ်မှာပဲ။ ဒေါ်လေးလည်း ဘာလို့ မဟုတ်က ဟုတ်ကတွေ ယုံတာလဲ”

“ဒေါ်လေးက မဟုတ်က ဟုတ်ကတွေ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ မောင်ကသာ ဆရာကြီးကို ဘာမဟုတ်က ဟုတ်ကတွေ သွားတိုင်သလဲ”

ဒေါ်စာဥသည် ကျွန်တော့်ကို သူ့အခန်းတွင်းမှ တွန်းထုတ်သည်။ သူ့အခန်းတံခါးကို မပိတ်မီ ကျွန်တော့်အတွက် ဝမ်းနည်းဖွယ် စကားကိုလည်း ဆိုသည်။

“မောင့်ကို နောက် ဘယ်တော့မှ မပြောတော့ဘူး... သိရဲ့လား၊
 မောင်က နှုတ်မလုံဘဲ၊ အစက ဒီက ဥစ္စာစောင့်နဲ့ ကပ်ကြီးသုံးပါးအကြောင်း
 ပြောပြမလို့၊ အခုတော့ ဘယ်တော့မှ မပြောပြတော့ဘူး၊ သွား... သွား...
 စေတနာတွေ ဝေဒနာ ဖြစ်တယ်”

ဒေါ်စာဥက တံခါးကို ဆောင့်ပိတ်လိုက်သောအခါ ကျွန်တော်သည်
 ဝမ်းနည်းပန်းနည်း ထွက်ခဲ့ရပါ၏။

(၃)

သစ်ရွက်လက်ဆောင်

ယခု အချိန်ထိ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော် နေခဲ့သော မြို့၏အမည်ကို မပြောရသေး။ ကျွန်တော်တို့ မြို့အမည်မှာ သန်လျင် ဖြစ်ပါသည်။

သန်လျင်မြို့သည် အောက်မြန်မာပြည်၏ ပြင်ဦးလွင်ဟု ဘွဲ့ရသည့် တိုင်အောင် သန်ရှင်းစင်ကြယ်၍ ခေတ်မီသော မြို့တစ်မြို့ ဖြစ်ပါသည်။ ဘီအိုစီကုမ္ပဏီ၏ အချက်အချာဒေသ မြို့တစ်မြို့ဖြစ်၍ သန်လျင်မြို့သည် ပင်ကိုသဘာဝ တင့်တယ်လှပခြင်း၌ ဥရောပဆန်စွာ ပြုပြင်ထားမှုကြောင့် ခေတ်မီစွာ သပ်ရပ် စနစ်ကျသော မြို့တစ်မြို့ ဖြစ်၏။

ထိုစဉ်က သန်လျင်ဆေးရုံကြီးသည် ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးထက်ပင် ကိရိယာတန်ဆာ ပြည့်စုံလင်သည်ဟု သတင်းပြေးသည်။ သန်လျင်ဈေးကြီး အတွင်း အမဲသား၊ ငါးရုံတို့တွင် ယင်ကောင် မဝင်အောင် သံစကာ ဆုံလည် တံခါးကြီးများ တပ်ထားသည်။

ပညာရေးအားဖြင့် တစ်ပြည်လုံးမှ ကြေးရတတ် သားသမီးများ လာရောက်အပ်ရသည်အထိ နာမည်ကြီးသော စိန့်ဂျော့ဂျက် သာသနာပြု ကျောင်းကောင်းအပြင် ဟံသာဝတီခရိုင်၌ တစ်ခုတည်း ဖြစ်သည့် အမေရိကန် မက်ဒသစ် ဟိုက်စကူးကျောင်းကြီးလည်း ရှိသည်။

ဘီအိုစီကုမ္ပဏီ ကြီးစိုးရာ မြို့ဖြစ်သဖြင့် သန်လျင်မြို့ အပါအဝင် ဟံသာဝတီခရိုင်၏ အရေးပိုင်၊ ရာဇဝတ်ဝန်ဆိုလျှင် ဘီလပ်သားအစစ်များ ဖြစ်လေ့ ရှိ၏။ ခရိုင်ဆရာဝန် ဆိုလျှင်လည်း ဘီလပ်သားအစစ်ပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့်ဖေဖေ ဒေါက်တာ ဦးသက်ဖေသည် ဘိလပ်ပြန် မဟုတ်
သော်လည်း ဘုံဆာဆေးတက္ကသိုလ်ထွက် ဆရာဝန်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်
ကိန်းခန်းကြီးသော သန်လျင်ဆေးရုံကြီးတွင် လက်ထောက်ဆရာဝန်ကြီးတစ်ဦး
ဖြစ်နေ၏။

ကျွန်တော်တို့မှာ မိဘနှစ်ပါးလုံးဘက်မှ ဘိုးဘွားဘီဘင်များ လက်ထက်
ကစ၍ သန်လျင်ဇာတိ ဖြစ်သည်။ ဖေဖေသည် ဆေးရုံကြီးဝင်းအတွင်း၌
အိမ်ရသော်လည်း မနေ။

သန်လျင်သင်္ဘောဆိပ်သို့ပြေးသော ကားလမ်းနှင့် ရုံးလမ်းထောင့်
ဂါတ်နှင့် မနီးမဝေးတွင် ကျွန်တော်တို့ မိဘဘိုးဘွားပိုင် လေးဧကခန့်ကျယ်သော
ခြံနှင့်တိုက် ရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့ခြံနှင့် စပ်လျက်ရှိသော တစ်ဖက်ခြံမှာ
'သူဌေးပိုင် ခြံတစ်ခုဖြစ်၍ အိမ်ကောင်းကောင်းဆောက်ကာ အရာရှိများကို
ငှားရမ်းထားလေ့ ရှိသည်။ ယခု ထိုတစ်ဖက်ခြံ၌ အသစ်ပြောင်းလာသော
နယ်ပိုင်ရာဇဝတ်တရားသူကြီး ငှားနေ၏။

တရားသူကြီးသည် ပြောင်းလာစ ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့နှင့် တစ်ဦး
နှင့် တစ်ဦး မခင်မင်ကြသေး။ သို့ရာတွင် ထိုတစ်ညက ကလေးပျောက်သည်နှင့်
ပတ်သက်၍ လူကြီးချင်းမှာ ခင်မင်သွားကြသည်။

လူကြီးများထံမှ ကျွန်တော် သိရသမျှ တရားသူကြီး၌ သမီး
လေးယောက် ရှိသည်ဆို၏။ သို့ရာတွင် သူတို့အားလုံးနှင့် ကျွန်တော် မသိကျွမ်း
သေး။

မိုးရွာပြီးစ တစ်နေ့လယ်တွင် ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်တို့
ခြံနောက်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

သန်လျင်မြို့သည် မိုးရွာပြီးစ၌ အလွန်လှပစင်ကြယ်သည်။ ရွံ့နွံ
ဟူ၍ မတွေ့ဖူး။ မိုးရေဆေးကြောသဖြင့် ဖွေးဖွေးနုသော သဲဖြူဖြူများသာ
ရှိသည်။ မိုးရေဖြင့် စွတ်စိုသော ဤသဲဖြူတို့ဖြင့် ဆော့ကစားရသည်ကို ကျွန်တော်
နှစ်သက်သည်။

မြေပြင်၌ ထိုင်လိုက်၍ ခြေတစ်ချောင်းကို ကွေးပြီး ထောင်ထားပါ။
ခြေဖမိုးအပေါ်၌ သဲတို့ကို ပုံပါ။ သဲတို့သည် မုန့်စိမ်းပေါင်း အစိုင်အခဲပမာ
မြင့်တက်လာသောအခါ သိပ်သည်းအောင် လက်ဖဝါးများဖြင့် ရိုက်ပေးပါ။
ထို့နောက် သတိထား၍ ညင်ညင်သာသာဖြင့် ခြေဖဝါးကို နုတ်ယူလိုက်ပါ။

ထိုအခါ အပေါက်ဝတစ်ဖက်သာရှိသော အက်စကီးမိုး ရေခဲအိမ်ပမာ ခုံးခုံး လုံးလုံး သဏ္ဍာန် ကျန်ရစ်သည်။ ဤသဲအိမ်ကို ကျွန်တော်က ဗိုလ်အိမ်ဟု ခေါ်သည်။

မိုးရွာဆဲ ရေချိုးရသည်မှာ ပျော်စရာကောင်းသည့်နည်းတူ မိုးစဲပြီးစ သဲဖြူဖြူတို့ဖြင့် ဗိုလ်အိမ်ဆောက်တမ်း ကစားရသည်မှာလည်း ထိုစဉ်က စာမဖွဲ့နိုင်အောင်ပင် ရွှင်မြူးဖွယ်အတိ ပြည့်၏။

ကျွန်တော်က ဗိုလ်အိမ်ကို ဆန်းဆန်းကြယ်ကြယ် ဆောက်တတ်သည်။ သဲဗိုလ်အိမ်၌ ပြတင်းပေါက်များဖောက်ကာ မီးခြစ်ဘူး၊ စီးကရက်ဘူးများကို ပြတင်းပေါက်များအဖြစ် တပ်တတ်သည်။ ဗိုလ်အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်ကို သဲတံတိုင်း ကာ၍ ဝင်းခတ်သည်။ ဝင်းခြံအတွင်း၌ တောပန်း တောပွင့်တို့ကိုစိုက်၍ ပန်းခြံလည်း ဖန်တီးတတ်သည်။

ဗိုလ်အိမ်ဆောက်ရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ထွက်လာခဲ့သော ကျွန်တော် သည် ခြံအပြင်ဘက် မြရာပင်ကြီး တစ်ပင်အောက်မှာ တွေ့ရသော သဏ္ဍာန် ကြောင့် ခြေလှမ်းများ တုံ့သွားသည်။

မြရာပင်ခြေကို မှီ၍ ကောင်မလေးတစ်ယောက်သည် အဝေးသို့ ငေးကြည့်နေ၏။ ငေးကြည့်ရာဆီ၌ ရွှေကင်းသည့်အပြင် ရာသီဥတုဒဏ်ကြောင့် မှိုင်းညိုသော ကျိုက်ဗောဓိစေတီတော်ကြီးကို ဖူးတွေ့နိုင်သည်။

ကျွန်တော်သည် သူ့အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားသည်။ အနီးရောက်သော အခါမှ ကျွန်တော် အံ့ဩရပြန်သည်။

ကောင်မလေးသည် ကျွန်တော့်ထက် ငယ်သည်။ သို့ရာတွင် သူ့လက် တွင်း၌ စာအုပ်တစ်အုပ်ရှိ၍ ဘေး၌လည်း အခြားတစ်အုပ် ရှိသေးသည်။ ကျွန်တော့်ကို အံ့အားအသင့်စေဆုံးမှာ သူ့မျက်နှာပေါ်မှ ကျွဲကော်ကိုင်း မျက်မှန် ကြီး ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် အနီးသို့ ရောက်သောအခါ သူက မော့၍ မျက်မှန်ကြီးဖြင့် ကြည့်သည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးသည် အတန်ကြာစွာ စကားမပြောဘဲ တစ်ဦးကို တစ်ဦး စိုက်ကြည့်နေမိ၏။

ကျွန်တော်က စတင်၍ နှုတ်ဆက်သည်။

“ဘာလုပ်နေတာလဲ”

သူက လက်တွင်းမှ စာအုပ်ဆီ ကြည့်၍ ပြန်ဖြေ၏။

“ကဗျာ ဖတ်နေတာ”

“ဘာရယ်...”

သူက ကျွန်တော့်ကို မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်ကာ ထပ်ဖြေ၏။

“ကဗျာ ဖတ်နေတာ...”

“ကဗျာဆိုတာ ဘာလဲ”

မချောလေးက ပြန်မဖြေဘဲ ကျွန်တော့်ကို သူ့လက်တွင်းမှ စာအုပ်ကို ထိုးပေး၏။ ကျွန်တော်က တတ်သရွေ့ မှတ်သရွေ့ ဖတ်ကြည့်သည်။ ဘာမျှတော့ နားမလည်။ သို့ရာတွင် ခပ်တည်တည်ပင် စာအုပ်ကို ပြန်ပေး၍ မေးသည်။

“နင် မျက်စိမှုန်လို့ မျက်မှန် တပ်ထားတာလား”

ပထမဦးစွာအဖြစ် သူကလေးက ရယ်သည်။ ရယ်ရင်း မျက်မှန်ကို ဖြုတ်၍ မျက်မှန်ကွင်းအတွင်းသို့ သူ့လက်ညှိုးဖြူဖြူလေးကို ထိုးပြ၏။ လက်ညှိုးလေးသည် မျက်မှန်ကွင်းကို ဖောက်၍ ထွက်လာသည်။ မှန်မရှိသော မျက်မှန် ပါတကား။ ကျွန်တော်ကလည်း သဘောကျစွာ ရယ်၏။

သူကလေးသည် မှန်မရှိသော မျက်မှန်ကို ပြန်တပ်လိုက်ပြီး ခပ်တည်တည်ဖြင့် ကျွန်တော့်အား မေးသည်။

“နင့်နာမည် ဘယ်နှယ်ခေါ်လဲ”

“မောင်...”

“ဘာရယ်...၊ မောင်...၊ မောင်မောင် ဟုတ်လား”

“မောင်မောင် မဟုတ်ဘူး၊ မောင်...၊ ငါ့အဖေကရော၊ ငါ့အမေကရော၊ ငါ့ဆရာမကရော မောင်လို့ပဲ ခေါ်တယ်”

မချောလေးက ဘာကို သဘောကျသည် မသိ၊ ပြုံးသည်။

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ရင်း ပြန်မေး၏။

“နင့်နာမည်ကကော”

“ခိုင်...”

“ဘာရယ်... ခိုင်၊ တစ်လုံးတည်းပဲလား”

ခိုင်သည် စဉ်းစားသယောင် တွေဝေပြီးမှ ပြန်ဖြေ၏။

“တစ်လုံးတည်းတော့ မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့ ခေါ်သလိုခေါ်ရင် နှစ်လုံး ခေါ်လို့ ရတယ်”

“သူတို့ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

“တို့အိမ်က လူကြီးတွေပေါ့”

“လူကြီးတွေက ဘယ်လို ခေါ်လဲ”

“မိခိုင်၊ နင် တစ်လုံးတည်း မခေါ်ချင်ရင် ငါ့ကို မိခိုင်လို့ ခေါ်ပေါ့”

ကျွန်တော်က သူ့ကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း ခေါင်းခါပြသည်။

“မိခိုင်လို့ မခေါ်ချင်ပါဘူး၊ ခိုင်လို့ပဲ မောင် ခေါ်မယ်၊ မောင့်ကိုလည်း မောင်လို့ပဲ ခေါ်ရမယ်နော်”

ခိုင်က ပြုံးပြုံးလေး ခေါင်းညိတ်သည်။

မိတ်ဆွေဖွဲ့ပြီးသော ကျွန်တော်က ကျေကျေနပ်နပ်ဖြင့် ခိုင်ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်၏။ ဝင်ထိုင်ရင်းလည်း ခိုင်ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်မိသည်။ ခိုင်က ပြန်ကြည့်သောအခါ ကျွန်တော်က ပြုံးပြသည်။ ထိုအခါ ခိုင်က ပြန်ပြုံးသည်။ ဤသို့ သုံးလေးခါ အပြန်အလှန် ပြုံးပြပြီးကြသောအခါ ကျွန်တော် တို့ ရင်းရင်းနှီးနှီး ဖြစ်သွား၍ ရဲရဲတင်းတင်း ရှိလာသည်။

“အဲဒီ မျက်မှန်အပျက်ကြီး ဘာလို့ တပ်ထားရတာလဲ”

“မျက်မှန်အပျက်ကြီး မဟုတ်ပါဘူး၊ ခိုင်ဘိုးဘိုး မျက်မှန်အဟောင်း ကြီးပါ”

“အင်းလေ... ခိုင်က ဘာလို့ မျက်မှန်အဟောင်းကြီး တပ်ထားရတာလဲ”

ခိုင်၏ မျက်နှာလေးသည် မသိမသာ ညှိုးကျသွားသည်။ အတန်ကြာ မှ လေးလေးလေး လေး ဖြေသည်။

“ဘိုးဘိုးက စာဖတ်ရင် မျက်မှန်ကြီးနဲ့ ဖတ်တယ်၊ စာကြီးကြီး ဖတ်ရင် မျက်မှန်ကြီးကြီး တပ်ရတယ်”

ဒီအချက်မူ ကျွန်တော်က မှန်ကန်ကြောင်း ထောက်ခံမိပါသည်။

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ စာကြီးကြီးဖတ်ရင် မျက်မှန်ကြီးကြီး တပ်ရတယ်၊ မောင့်ဖေဖေဖတ်တဲ့ စာအုပ်ကြီးတွေက အကြီးကြီးတွေပဲ၊ ဖေဖေ မျက်မှန်ကြီးကလည်း အကြီးကြီးပဲ”

ခိုင်သည် ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ သူ့စာအုပ်ကိုသာ ဖွင့်၍ စာမျက်နှာများ လှန်၏။

“အဲဒါ ဘာစာအုပ်လဲ”

“ကဗျာ”

“အဲဒီ ကဗျာ ဆိုတဲ့စကားကို ငါ နားမလည်ဘူး”

“ဒါဖြင့် နားထောင်၊ ခိုင် ဖတ်ပြမယ်”

ခိုင်သည် စာမျက်နှာများ ဆက်လှန်သည်။ တစ်နေရာ ရောက်သော အခါ ခဲတံအနိဖြင့် လိုင်းသားထားသော စာပိုဒ်များကို ဖတ်ပြ၏။

“အနုမြသွင်၊ တောတစ်ခွင်လည်း၊ ပြောင်စင်မလွင့်၊
ကျန်သေးလင့်လျက်၊ စက်ဖြင့်ဟူးဟူး၊ မြူးကာခုန်မဲ၊
ခါဟုတ်ဘဲကို၊ မွန်းလွဲခြည်ငြိမ်း၊ ညချမ်းယိမ်းက၊
ထစ်ခြိမ်းမည်းညို၊ ရွာအံ့သို့လျှင်...”

“အဲဒါ ဘာလဲ”

“နေဦး... နေဦး၊ ငါ ဆက်ဖတ်ဦးမယ်”

ခိုင်သည် ဆက်လက်၍ အခြား မျဉ်းသားထားသော စာပိုဒ်ကို ဖတ်ပြသည်။

“ရတုလလျှင်၊ စိတ္တခါလည်၊ နွေပြန်သည်မူ၊
ရွှေရည်ကားတော၊ ရစ်နှောမိုးသား၊ ကြုံးဝါးကြိမ်ကြိမ်၊
တိမ်မူခုနစ်၊ ရှစ်စင်မပြည့်၊ ယွန်းတည့်ပတ်ခွေ၊
ရေရှေ့လေနှင့်...”

ကျွန်တော်သည် ခိုင် ဘာတွေ ဖတ်နေသည်ကို အဓိပ္ပာယ်မပေါက်။ ထို့ကြောင့် ထပ်မေးရသည်။

“ခိုင် ခုဖတ်နေတာတွေ မောင် နားမလည်ဘူး၊ အဲဒါ ဘာတွေလဲ”

ခိုင်သည် သူ့မျက်တောင်ကော့ကလေးများကို ခတ်ကာ ခတ်ကာနှင့် ခေတ္တ စဉ်းစားနေသည်။ အတန်ကြာမှ ပြန်မေး၏။

“မောင် ဘယ်နှုတ်တန်းလဲ”

“လေးတန်း”

“အဲဒီစာတွေ မဖတ်တတ်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း... ခိုင်ကော ဖတ်တတ်သလား”

ခိုင်သည် ပြုံးရယ်၍ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်သည်။ ထို့နောက် အမှန်ကို ဝန်ခံသည်။

“စာလုံးပေါင်းဖတ်ရင် နည်းနည်းတော့ သိတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ခိုင်က အဲဒါတွေကို အလွတ်ရနေတာ၊ ဘိုးဘိုးက ရွတ်ရွတ်ပြတာကိုး၊ အခုနင်က

ခိုင် ဖတ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အလွတ်ရတာ ရွတ်ပြတာ”
 ထိုအခါမှ ကျွန်တော်သည် သဘောပေါက်သွား၏။
 “အဲဒါတွေက ဘာဆိုလိုတာလဲ”
 ခိုင်သည် အပေါ်နှုတ်ခမ်းကို အောက်သွားလေးဖြင့် ခဲ၍ တွေ့တွေ့လေး
 စဉ်းစား၏။

“ဘိုးဘိုးက ပြောတာပဲ၊ အဲဒါ မိုးဦးကျအကြောင်းတဲ့၊ သစ်ပင်ပေါ်မှာ
 တချို့ အရွက်တွေက စိမ်းပြီး တချို့က ဝါနေတယ်တဲ့၊ မိုးမရွာခင် လေက
 တိုက်တယ်တဲ့၊ လေတိုက်တော့ သစ်ရွက်တွေ ကြွေတာပေါ့၊ နောက် ဟောဒီမှာ
 တစ်အုပ် ရှိသေးတယ်”

ခိုင်သည် ဘေးမှ စာအုပ်ကို ကောက်ယူ၍ စာမျက်နှာများ လျှောက်
 လှန်ပြသည်။ မျဉ်းသားထားသော စာပိုဒ်များမြင်သော် ရွတ်ပြပြန်၏။

“လေခမြေသက်၊ ဈာန်ဝိတက်သို့၊ သစ်ရွက်ရော်ရီ၊
 ဣန္ဒနိဝယ်၊ သီဂီတစ်ဝက်၊ ဖက်၍ဆေးစုံ၊
 ခြယ်သောပုံသို့...”

“အဲဒါကကော ဘာတဲ့လဲ”

“အဲဒါလည်း သစ်ရွက်ကြွေတာပဲ၊ သစ်ရွက်ကြွေတာဟာ ရသေ့
 ဈာန်လျှောသလိုပဲတဲ့”

ဤအကြိမ်တွင်မူ ကျွန်တော်က ပြုံးမိသည်။

“ရသေ့ ဈာန်လျှောတာက သစ်ရွက်ကြွေလို့ မဟုတ်ပါဘူးဟာ...
 ငါ တွေ့ဖူးတာတော့ တစ်ခါတည်း ငိုတာပါ”

“ရသေ့ ဈာန်လျှောတာ မောင် တွေ့ဖူးတယ်၊ ဘယ်မှာ တွေ့ဖူး
 သလဲ”

“ဇာတ်ထဲမှာ”

“ဇာတ်ထဲမှာ...”

“ဟုတ်တယ် ဇာတ်ထဲမှာ၊ ဘဲပေါင်းကြီးဇာတ်”

ခိုင်သည် နှစ်ခြိုက်စွာ ရယ်၍ မေး၏။

“ဘဲပေါင်းကြီးဇာတ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါတော့ အဲဒီလို မှတ်ထားတာပဲ၊ အဲဒီ ဇာတ်ထဲမှာ
 မင်းသမီးက အဲ... မင်းသမီး၊ ဘဲ...၊ မင်းသားကတော့ ရသေ့လုပ်တယ်၊

ရသေ့က စက်သီးစီးပြီး ဆွမ်းခံလာတာ၊ ပြီးတော့ ထိုးကျလာတာပဲ၊ မင်းသမီး ပေါင်ပေါ်တာ မြင်လို့တဲ့”

“မင်းသမီး ပေါင်ပေါ်တာ မြင်တာနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ထိုးကျရတာလဲ”

“မောင်လည်း အဲဒါ စဉ်းစားနေတာပဲ၊ ဘာပြုလို့ ထိုးကျရသလဲ၊ ပြီးတော့ မင်းသားက ငိုနေတာ၊ သူငိုတာ မောင် မှတ်မိတယ်၊ ဆိုပြမယ် နားထောင်မလား”

“ဆိုလေ”

ကျွန်တော်က သံနေသံထားဖြင့် ဆိုပြ၏။

“ငါယုတဲ့ မာတုဂါရယ်... ငါ ခုနေ မြင်စမ်းချင်ရဲ့လေး”

“အဲဒါ ဘာပြောတာလဲ”

“မင်းသား ငိုတာလေ၊ ပြီးတော့ ကျောင်းပြန်ရောက်သွားတော့ ထမင်းမစားဘဲ လှိမ့်ငိုနေတာပဲ၊ သူငိုတာကလည်း ‘ဘယ်ပေါင်ကြီး၊ ဘယ် ပေါင်ကြီး’နဲ့ ငိုတယ်၊ အဲဒီတုန်းက ဖိုးသူတော်လူပြက် ထွက်လာတယ်၊ ဖိုးသူတော်က ဟာ...ရသေ့လေး၊ ဘဲပေါင်းစားချင်လို့ ငိုနေတယ်လို့ ပြောတယ်၊ သိပ်ရယ်စရာကောင်းတာပဲ၊ မောင်က အဲဒါ ဘဲပေါင်းကြီးဇာတ်လို့ မှတ်ထား တယ်”

ခိုင်သည် ကျွန်တော် ပြောသည်ကို အလွန်သဘောကျဟန် ရယ်သည်။ ကျွန်တော်က ရဲနေသော ခိုင်မျက်နှာကလေးကို နှစ်သိမ့်စွာ ပြန်ကြည့်မိ၏။ ခိုင်အသားမှာ ဝါဝါလေး ဖြစ်သည်။ ပါးမို့မို့လေးများပေါ်ဝယ် အကြောစိမ်းစိမ်း လေးများကို မြင်ရ၏။ ဂါဝန်ပန်းရောင်လေး ဝတ်ထားသဖြင့် ခိုင်သည် ကော်ရုပ် ကလေးလို လှပနေသည်။ ကျွန်တော်သည် သတိရ၍ ရုတ်တရက် ခိုင်ကို မေးမိသည်။

“ခိုင် ဟိုဘက်အိမ်က တရားသူကြီးရဲ့ သမီးလား”

ခိုင်က ခေါင်းညိတ်၏။

“ဒါဖြင့် ဟိုနေ့က ပျောက်သွားတာ ခိုင်လား”

ခိုင်မျက်နှာကလေးသည် အနည်းငယ် မှုန်သွား၏။

“ပျောက်သွားတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ လေတိုက်လို့ သစ်ရွက်တွေ ကြွေတာ လိုက်ကောက်တာ၊ နောက်တော့ မျက်စိလည်သွားတာပဲ၊ မိုးတွေက ရွာပြီး မိုးကြိုးတွေက ပစ်တော့ ခိုင် လန့်ပြီး ဘာဖြစ်သွားလဲ မသိပါဘူး။”

ပျောက်သွားတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ခိုင်က ဘာလုပ်ဖို့ သစ်ရွက်ကြွေတာ လိုက်ကောက်ရတာလဲ”

“သစ်ရွက်ဝါဝါကလေးတွေက သိပ်လှတယ်၊ သစ်ရွက်ဝါဝါကလေးတွေ အများကြီး စုတယ်”

ကျွန်တော်သည် ခိုင်ကို အံ့သြစွာကြည့်နေမိရာမှ သတိရ၍ မေးမိသည်။

“ခိုင် ပီယာနို တီးတတ်သလား”

ခိုင်က ခေါင်းခါသည်။

“မောင်တော့ တီးတတ်တယ်၊ သစ်ရွက်ဝါဝါတွေ ကြွေတဲ့ သီချင်းတွေ အများကြီး ရှိတယ်၊ ခိုင် နားထောင်မလား”

“နားထောင်မယ်လေ၊ ဘယ်မှာလဲ”

“လာ...လာ... မောင်တို့အိမ် လိုက်ခဲ့၊ မောင် တီးပြမယ်”

ခိုင်သည် သူ့စာအုပ်ကလေးများကို ယူ၍ ကျွန်တော်နှင့်အတူ အိမ်ဆီသို့ လိုက်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော်သည် ခိုင်ကို ပီယာနိုဆီသို့ ခေါ်သွား၍ အစမ်းအဖြစ် သာဆန်းရဂုံဘွေ တေးသွားကို တစ်ပိုဒ် တီးပြသည်။ ထို့နောက် မဟာဂီတ စာအုပ်ကို လှန်၍ စာသားကို ပြသည်။

“အစဆိုရင် ခိုင် လိုက်ဆိုတတ်ဦးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မောင် ဆိုပြမယ်၊ နားထောင်ကြည့်။

သာဆန်းငယ်တဲ့ ရဂုံဘွေ၊ ညင်းပြေပြေ လေပြည်လောင်း... ညှာခြေ စိမ်းရင့်မောင်း... ညောင်းရွက်ကယ်တဲ့ ကြွေလေဟန် မြညှာ ရွှေရင့်စံ...

သစ်ရွက်ကြွေတဲ့ သီချင်းပဲ၊ ခိုင် ကြိုက်လား”

ခိုင်သည် ဘော့ဟဲယားဆံပင်လေးများ ငြိမ့်ငြိမ့်လှုပ်သွားအောင် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

ကျွန်တော်က စာအုပ်ကို ခိုင်လက်ထဲပေး၍ သီချင်းကို အစ အဆုံး တီးပြသည်။

သီချင်းအဆုံး၌ ခိုင်၏မျက်နှာလေးမှာ ပြုံးလျက်ရှိသော်လည်း ကြည်နူး သာယာမှုကြောင့် မျက်လုံးကလေးများတွင် မျက်ရည်ကလေးများ ဝဲနေသည်။

“ဒီသီချင်း ခိုင် သဘောကျလား”

“သိပ်သဘောကျတာပဲ၊ ခိုင်လည်း အဲဒီလို တီးတတ်ချင်တယ်၊

ခိုင်ကို သင်ပေးမလား”

“ဪ... ခိုင်ကလည်း ချက်ချင်း ဘယ်တီးတတ်မလဲ၊ မောင်က ရှစ်နှစ်သားကတည်းက သင်လာရတာ”

“ဟင့်အင်း... ခိုင် အခု တီးတတ်ချင်တယ်”

ခိုင်သည် သူ့လက်ချောင်း သေးသေးလှလှလေးများဖြင့် စန္ဒရား ခလုတ်များပေါ် ဟိုနှိပ် သည်နှိပ် နှိပ်ကြည့်သည်။ မနေနိုင်တော့သော ကျွန်တော်က သူ့ကို ကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင်ခိုင်း၏။ ထို့နောက် စိတ်ကျေနပ်ရန် အခြေခံ သင်ခန်းစာကို အနည်းငယ် ပြရသည်။

“ဟောဒီခုံမှာ ကြည့်စမ်း၊ သော့ပေါက် တွေလား၊ အဲဒီ တည့်တည့်က ခလုတ်တွေ ကြည့်စမ်း၊ ဟောဒီ ပူးနေတဲ့ အနက်နှစ်လုံးကို မှတ်ထား၊ ဘယ်ဘက် အနက်နှစ်လုံးရဲ့ ဘယ်ဘက်အောက်က အဖြူကို စီလို့ မှတ်ထား၊ သူ့ညာဘက် ခလုတ်အဖြူက ဒီ၊ နောက်တစ်ခုက အီး၊ နောက် အက်ဖ်၊ နောက် ဂျီ၊ ဟုတ်ပလား”

ခိုင်က ခေါင်းညိတ်သည်။

“စီခလုတ်ကို လက်မ တင်၊ ဒီမှာ လက်ညှိုးထား၊ အီးခလုတ်မှာ လက်ခလယ်ထား၊ အဲ... အဲ ခိုင်က သဘောပေါက်သားပဲ၊ အဲလိုထား၊ ဟုတ်ပြီ လက်မနဲ့ နှိပ်လိုက်စမ်း၊ ပြီးတော့ ဝမ်း လို့ဆို”

ကျွန်တော် ခိုင်းသည့်အတိုင်း ခိုင်က လုပ်သည်။

“လက်မနဲ့ နှိပ်ပြီး ဝမ်းလို့ ဆိုပြီးရင် တူး၊ သရီး၊ ဖိုး ဆက်ဆို၊ လုပ်ကြည့်စမ်း၊ ဝမ်း၊ တူး၊ သရီး၊ ဖိုး...”

ခိုင်သည် လက်မဖြင့် စီခလုတ်ကို နှိပ်ရင်း ဝမ်းဟု တစ်ပြိုင်နက် ဆို၍ တူး၊ သရီး၊ ဖိုးကို ဆက်ဆိုသည်။

ခိုင်သည် ကျွန်တော် ညွှန်ပြသမျှ စိတ်ရှည်လက်ရှည် လိုက်လုပ်သည်။

ဆယ်မိနစ်ခန့် ကြာသောအခါ ခိုင်သည် ပီယာနိုအခြေခံဖြစ်သော ဆင်မီးဘရိတ်ကို ဘယ်ညာတီးတတ်သွားသည်။ ဤမျှ တီးတတ်သည်ကိုပင် စိတ်ကျေနပ်သွား၏။

နောက်ထပ် မိနစ် ၂၀ ခန့် ကျင့်ပြီးသောအခါ ခိုင်သည် ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက်ပြန်သွားသည်။ ကျွန်တော်သည် ပီယာနိုခုံ၌ ထိုင်ရင်း ဟိုနှိပ်၊ သည်နှိပ် နှိပ်နေ၏။ အတန်ကြာတွင် ခိုင် ပြန်ပေါ်လာသည်။ ခိုင်လက်တွင်း၌ အစိမ်း

ရောင်လွယ်အိတ် လှလှကလေး တစ်လုံး ပါလာသည်။

ကျွန်တော် အံ့အားသင့်နေခိုက် ခိုင်က ဆိုသည်။

“ခိုင် သူများဆိုရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မပေးဘူး၊ ခိုင် တမင်ရွေးကောက်ပြီး ဖယောင်းနဲ့ တိုက်ထားတာ၊ မောင့်ကို တစ်ဝက်ပေးမယ်၊ ရော့...”

ကျွန်တော်က ဘာများနည်းဟု ကြည့်မိသည်။ ခိုင်က သစ်ရွက်ဝါ တစ်ဆုပ်ကို အိတ်တွင်းမှ နှိုက်၍ ပီယာနိုခုံပေါ်သို့ တင်ထားပြီး ထွက်ပြေး သွားသည်။

ကျွန်တော်သည် သစ်ရွက်ကလေးများကို ကြည့်မိသည်။ အလွန် လှပသော တမာရွက်ကလေးများ ဖြစ်သည်။ ခိုင် တမင် ရွေးထား၍လော မသိ၊ သစ်ရွက်အားလုံး၌ အညိုအကွက်မပါ။ အားလုံး ဝင်းနေသော ရွှေရောင် ရှိ၏။ ဖယောင်းတိုက်ထားသဖြင့်လည်း ကော့ကော့မာမာနှင့် အရောင်လက်ကာ ရှိနေသည်။

ကျွန်တော်သည် စိတ်တွင်း၌ ကြည်နူးလာ၍ သာဆန်းရုံဘွေပတ်ပျိုး ကို အစမှ ပြန်တီးရသည်။ မည်သို့မျှ အဓိပ္ပာယ် မပေါက်၊ အရသာလည်း မခံတတ်၊ ယခုမူ မိခိုင်ကြောင့် သီချင်း၏အရသာကို နုနယ်သော နှလုံးသား၌ ရေးရေးဝါးဝါး ထင်လာသည်။

... စိန်ချပ်ရုံ မှန်ရွှေဝတ်ကယ် လေညွတ်လာလို့ယိုင်၊ ကြွေလှစုံမြိုင် တွေပိုင်ကာမော၊ ဖြေနိုင်အောင် အို... မောင်မယ် သံစာစာ ကျူးလာဖော်ချင်းနွဲ့။

(၄)
သူငယ်ချင်း ခိုင်...

ထိုနေ့ညနေမှစ၍ ခိုင်သည် အားလပ်ချိန်ရတိုင်း ကျွန်တော်တို့ ခြောက်သို့ မှန်မှန်လာလည်သည်။ ကျွန်တော်သည် ခိုင်ကို ပီယာနို သင်ပြသည့်အခါ သင်ပြသည်။ သီချင်းဆိုပြပေးသည့်အခါ ပြပေးသည်။ ခိုင်အသံသည် ချိုချို ကလေး ဖြစ်၏။ သီချင်း ဆိုနေစဉ် နှုတ်ခမ်းပါးပါးလေးများ လှုပ်ရှားပုံမှာ ချစ်စရာ ကောင်းလှသည်။

ပီယာနို မတီးချင်၊ သီချင်း မဆိုချင်ကြသောအခါများ၌ ကျွန်တော် တို့သည် ခြံတွင်း၌ ဗိုလ်အိမ်ဆောက်ကစားသည့်အခါ ကစားသည်။ မြက်နု စိမ်းစိမ်းများ လွမ်းလျက် မြရာရုံကလေးများ ဟိုတစ်ခု သည်တစ်ခုရှိသော တောင်ကုန်းများတွင် ပြေးလွှား ဆော့ကစားသည့်အခါ ကစားသည်။

တောင်ကုန်းများ၌ ဆော့ကစားကြလေတိုင်း ကျွန်တော်သည် မြရာရုံ များကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုလေ့ ရှိ၏။ ထိုအခါ နားမလည်သယောင် ခိုင်က မေးတတ်သည်။

“မောင် ဘာရှာတာလဲ”

“မောင်က မြရာသီး သီးပလားလို့ ကြည့်တာ၊ မသီးသေးဘူး”

“မြရာသီး ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

ကျွန်တော်သည် မဖြေနိုင်ဘဲ ခိုင်ကို ပြန်ကြည့်မိသည်။ ကျွန်တော်တို့ သန်လျင်မြို့သား ကလေးများနှင့် မြရာသီးသည် ခွဲခြား၍ မရသော မိတ်ရင်း

ဆွေရင်းများ ဖြစ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း မြရာသီးကို ကျွန်တော်တို့အားလုံး သိသည်။ ယခု ခိုင်သည် မြရာသီး မသိဘူး ဆိုသောအခါ ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားရသည်။

“မြရာသီးဆိုတာ ဘောင်ဘောင်ဖောက်လို့ ရတယ်”

ဤအကြိမ်တွင် ခိုင်သည် ပို၍ နားရှုပ်သွားဟန် ရှိသည်။

“ဘောင်ဘောင်ဖောက်တယ်ဆိုတာ ဘာလဲ”

ခက်ချေပြီ၊ ဘောင်ဘောင်ဖောက်သည်ကို မသိသော ခိုင်ကို ကျွန်တော် မည်သို့ ရှင်းရမှန်း မသိ။

“ခိုင်... ဘောင်ဘောင် တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူးလား”

ခိုင်က ခေါင်းကလေး ခါသည်။

“ခိုင်တို့ ဘယ်က ပြောင်းလာသလဲ”

“သရက်က”

“ခိုင်... ဘောင်ဘောင် တစ်ခါမှ မဖောက်ဖူးဘူးလား”

“ဟင့်အင်း...”

“ဘောင်ဘောင် ဆိုတာက... ခိုင် ပြတ်တံ တွေဖူးလား”

“တွေ့ဖူးတယ်”

“အဲဒီ ပြတ်တံလိုပဲ၊ သူက အပေါက်ကျဉ်းကျဉ်းကလေး၊ အပေါက် ကျဉ်းတဲ့ဝါးကို ခုတ်ရတယ်၊ ပြီးတော့ အဲဒီ အပေါက်နဲ့ တော်ရုံဝါးချောင်း လေးကို လုံးယူရတယ်၊ အဲဒီ ဝါးချောင်းလေးကို လက်ကိုင်တပ်၊ ပြီးတော့ ဝါးပေါက်ထဲ မြရာသီးထည့်၊ ဝါးချောင်းနဲ့ ထိုးသွင်းလိုက်၊ နောက်ထပ် မြရာသီး ထည့်၊ တစ်ခါ ဝါးချောင်းနဲ့ တအား ဆောင့်ထိုးလိုက်၊ ‘ဘောင်’ ဆို မြည် တယ်၊ လူကို မှန်လည်း သိပ်စပ်တာပဲ၊ အဲဒါ ဘောင်ဘောင် ခေါ်တယ်”

ခိုင်သည် ကျွန်တော် ပြောနေသည်ကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင် နေ၏။ ကျွန်တော့်စကား ဆုံးသောအခါ မေးသည်။

“ခိုင်ကို အဲဒီ ဘောင်ဘောင် လုပ်ပေးမလား”

“မောင်... ဘောင်ဘောင် မလုပ်တတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က ကုန်းက တိုက်ကျောင်းမှာ မောင်တို့ဦးဇင်း ရှိတယ်၊ ပြီးတော့ ဦးဇင်းတို့ ကျောင်းထဲမှာ ဘောင်ဘောင်လုပ်ဖို့ အကောင်းဆုံးဝါး ရှိတယ်၊ ဝါးလုံးက ထူထူမာမာလေး၊ အပေါက်ကလေးက ကျဉ်းကျဉ်းလေးရယ်၊ မြရာသီး

သေးသေးကလေး ထည့်ပစ်ရင်တောင်မှ သိပ်မြည်တာပဲ၊ ဦးဇင်းက မောင့်ကို ဘောင်ဘောင် အမြဲ လုပ်ပေးတယ်၊ ဒီနှစ်တော့ ခိုင်ဖို့ပါ မောင် ဦးဇင်းကို ဘောင်ဘောင်တစ်ခု လုပ်ပေးခိုင်းမယ်”

ကျွန်တော်တို့သည် တောင်ကုန်းအနံ့အပြား လျှောက်ကစားကြသည်။ အပြန်တွင် ကျွန်တော်က မယ်ဒရီရွက်နုများ ခူးလေ့ ရှိသည်။

“အဲဒီ အရွက်က ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ငါးပိရည်နဲ့ တို့စားရင် ထမင်း ပိုစားလို့ ကောင်းတယ်၊ မွေးက မွေးသနဲ့၊ ရော့... ခိုင်တို့အတွက် တစ်ဝက်ယူသွား”

ဤသို့ ခိုင်နှင့်ကျွန်တော် ရင်းနှီးခဲ့ကြသော်လည်း ခိုင်တို့အိမ်ဘက်သို့ ကျွန်တော် တစ်ခါမျှ မလည်။ ခိုင်ကလည်း လည်ရန် မခေါ်။

ကျွန်တော်တို့အိမ်ဘက်မှ ကြည့်လျှင် ညနေတိုင်း၌ ခိုင်တို့ ခြံဝင်း အတွင်း လမ်းလျှောက်နေတတ်သော ခိုင်အစ်မများကို တွေ့ရသည်။ ခိုင် ပြောပြထားသဖြင့် သူတို့ နာမည်များကို ကျွန်တော် သိပြီး ဖြစ်၏။ ခိုင်အစ်မ အကြီးဆုံး နာမည်မှာ ‘ကြိုင်’ ဟု ခေါ်သည်။ ကြိုင်သည် ကောလိပ် ကျောင်းသူဟု ကျွန်တော် သိရသည်။ ယခု ကျောင်းပိတ်၍ အိမ်ပြန်နေသည်။ ကျွန်တော့်ကိုကိုသည်လည်း ကောလိပ်ကျောင်းသား ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ကိုကိုသည် ကျောင်းပိတ်သော်လည်း အိမ်သို့ မှန်မှန် ပြန်မလာတတ်။

ခိုင်အစ်မအလတ်တစ်ဦးမှာ ‘မြိုင်’ ဟု ခေါ်သည်။ မြိုင်သည် ယခုနှစ် ကျောင်းပြန်ဖွင့်လျှင် ခုနစ်တန်း၌ တက်မည်ဟု သိရသည်။

ခိုင်အောက်အငယ်ဆုံး ကောင်မလေးကို ‘လှိုင်’ ဟု ခေါ်သည်။ လှိုင်သည် သုံးနှစ်သမီးသာ ရှိသည်။ အလွန်ဆော့၍ အလွန်ငိုသော ကောင်မလေး ဖြစ်သည်။ သူတို့မှာ ညီအစ်မတွေ များသဖြင့် ပျော်စရာကြီးဟု ကျွန်တော်က ထင်မိသည်။ ဤထင်မြင်ချက်ကိုလည်း ခိုင်ကို ပြောပြမိသည်။ ခိုင်သည် မျက်နှာကလေး မှန်တေတေနှင့် ပြန်ပြော၏။

“ညီအစ်မတွေ အများကြီး ရှိပေမယ့် အလကားပါ၊ လှိုင်က သိပ် လူဝါးဝတာ၊ ခိုင်ကစားစရာဆိုရင် အကုန်ဖျက်ပစ်တာပဲ၊ ဖေဖေနဲ့ မေမေ ကလည်း ခိုင်ကိုသာ ရိုက်တာ၊ လှိုင်ဆို ဘယ်တော့မှ မရိုက်ဘူး၊ ကြိုင်ကိုတော့ သမီးအကြီးဆုံးမို့ အချစ်ဆုံးတဲ့၊ မြိုင်ကိုတော့ အလှဆုံးဆိုပြီး ချစ်တာတဲ့”

ကျွန်တော်သည် မကျေမနပ်ဖြင့် ပြန်မေးသည်။

“နို့... ခိုင်ကိုကော”

ခိုင်သည် မျက်နှာကလေး မဲ့မဲ့ရွဲ့ရွဲ့ဖြင့် နာကြည်းစွာ ဖြေသည်။

“ခိုင်ကို သူတို့က မချစ်ပါဘူး၊ ခိုင်ကို သူတို့ အားလုံးက မိခိုင်လို့ ခေါ်တယ်၊ ခိုင်ကို ချစ်တာက ဘိုးဘိုး တစ်ယောက်တည်း ရှိတယ်”

“ခိုင်ဘိုးဘိုး ရှိတယ်၊ မောင် မတွေ့မိပါလား”

ခိုင်သည် ရုတ်တရက် ပြန်မဖြေဘဲ ငိုငိုသွား၏။ မျက်လုံးကလေး များ၌ မျက်ရည်တို့ ဝဲနေ၏။

“အခု ဘိုးဘိုး မရှိတော့ပါဘူး၊ ဘိုးဘိုး သေသွားတာ တစ်နှစ်လောက် ရှိပြီ”

ကျွန်တော်သည် ခိုင်အတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားမိသည်။ ထို့ကြောင့် ခိုင် စိတ်ချမ်းသာပါစေတော့ဟု ပြန်ပြောရသည်။

“မောင့်ကိုတော့ ဖေဖေကရော... မေမေကရော... ကိုကိုကရော ချစ်ကြတာပဲ၊ ကိုကိုကလည်း ကောလိပ်မှာ ဘီအေရောက်ပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုကိုက ကြိုင့်လို့ ကျောင်းပိတ်ရင် အိမ်ပြန်လာတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ ပြန်မလာတာလဲ”

“ကိုကိုက ဟို-ဘာ... တဲ့၊ အဲ... သ-သ-သမဂ္ဂဆိုတာ လုပ်တယ်၊ မအားလို့ ပြန်မလာဘူးတဲ့”

“သ...မက်...ဂ ဆိုတာ ဘာလဲ”

“သမဂ္ဂဆိုတာ ကောလိပ်မှာ ရှိတယ်တဲ့၊ ဘာလဲတော့ မသိဘူး”

“နင့် ကိုကိုနာမည် ဘယ်လို ခေါ်လဲ”

“ကိုထွန်းအောင်”

“ခိုင် မမကြိုင်ကို မေးကြည့်ဦးမယ်၊ သိလားလို့၊ ပြီးတော့ သ... မက်...ဂ ဆိုတာ ဘာလဲ ခိုင် မေးလိုက်မယ်”

ကျွန်တော်သည် ခိုင် ပြောပြချက်အရ ကြိုင်၊ မြိုင်၊ လှိုင်တို့ကို ကြိုတင်၍ မုန်းထားမိသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူတို့အိမ်ဘက်သို့ သွားမလည်။

ညနေတိုင်း၌ မြိုင်နှင့် ကြိုင်တို့ ပန်းခြံတွင်း လမ်းလျှောက်သောအခါ ချောင်း၍မူ ကြည့်မိသည်။ ကြိုင်ရော၊ မြိုင်ရော စတိုင်ကျသော အပျိုများ ဖြစ်ကြသည်။ ကြိုင်အတွက် မသိသော်လည်း မြိုင်သာ ကျွန်တော်တို့ကျောင်း ရောက်လျှင် နောက်ပိုး ကောင်းကောင်းအပိုးခံရမည်ကို ကျွန်တော် သေချာ

သိသည်။ ကျွန်တော်တို့ကျောင်းမှ ကိုးတန်းနှင့် ဆယ်တန်းမှ ကျောင်းသားကြီးများသည် ရွှေမြင်းကော့စမက်တစ်ဖြင့် ခေါင်းကို ပြောင်အောင်ဖြီး၍ အပျိုဆိုရင် နောက်ပိုး ပိုးကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ကျောင်း၌ အချောဆုံး အပျိုမှာ ကျွန်တော်သူငယ်ချင်း သန်းထွန်း၏အစ်မ ရှေ့နေသမီး ခုနစ်တန်းမှ မမကြည်ဖြစ်သည်။ မမကြည်ကို ကိုမောင်ဟန်၊ ကိုအုန်းမောင် စသော ကျောင်းသားကြီးများ ဝိုင်းပိုးနေကြ၏။ မြိုင်သည် မမကြည်ထက် အများကြီး လှသဖြင့် ကျောင်းရောက်လျှင် ဝိုင်း၍ နောက်ပိုး အပိုးခံရမည်ကို ကျွန်တော် ကြိုတင်သိသည်။

ကျွန်တော်တို့ မက်သဒစ် ဟိုက်စကူးကျောင်းကြီးမှာ မေလအတွင်း ပြန်ဖွင့်သည်။ မြိုင်သည် ခုနစ်တန်း၌ တက်မည်ဖြစ်၍ ခိုင်က သုံးတန်း တက်ရမည်။ ကျွန်တော်က လေးတန်း။

ကျောင်းဖွင့်လှန်းသောအခါ ခိုင်သည် မှိုင်မှိုင်ကလေး လာညည်း၏။

“မောင် ကျောင်းသွားရင် သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ သွားသလား”

“သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ သွားတဲ့အခါလည်း သွားတာပဲ၊ တစ်ယောက်တည်း သွားတဲ့အခါလည်း သွားတာပဲ”

“ဒါဖြင့်ရင် ခိုင်ကို မောင် ခေါ်မလား”

“အို... ခေါ်မှာပေါ့၊ ခိုင်နဲ့ မောင် အတူတူ ကျောင်းတက်မှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ မြိုင်ကကော မောင်နဲ့ လိုက်မှာလား”

ခိုင်က မျက်နှာလေးမဲ့၍ ခေါင်းခါသည်။

“မြိုင်က အပျိုပဲ၊ အပျိုဆိုတာ ကလေးတွေနဲ့ တွဲကျောင်းတက်ရတာ ရှက်သတဲ့၊ သူက အခု သူငယ်ချင်းတွေ ဘာတွေ ရထားပြီ၊ သူတို့ အပျိုချင်း ကျောင်းတက်မှာပေါ့၊ ခိုင်ကို မခေါ်ချင်ဘူး၊ ခေါ်လည်း ခိုင်က မလိုက်ပါဘူး၊ သူနဲ့ လိုက်ရင် ထိပ်ခေါက် ခဏ ခဏ ခံရတယ်”

ကျွန်တော်သည် ခိုင်ကို ကရုဏာသက်စွာ ကြည့်၍ စိတ်အေးအောင် ကတိပေးရသည်။

“စိတ်ချပါ ခိုင်ရယ်၊ မောင် လာခေါ်ပါ့မယ်၊ ကျောင်းဖွင့်တဲ့နေ့ကျ စောစော သွားကြမယ်နော်”

ခိုင်သည် တစ်ကြိမ်ကကဲ့သို့ပင် သူ့ဘော့ဟဲယားကလေးများ ငြိမ်ငြိမ် လှုပ်အောင် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

ကျောင်းဖွင့်သောနေ့၌ ကျွန်တော်သည် အဝတ်အစားလဲပြီး နံနက်စာကို ကမန်းကတန်း စားသည်။

ဒေါ်စာဥကြီးသည် ဦးထုပ်၊ မိုးကာ စသည်တို့ကို ယူပေးရင်း နောက်၏။

“မောင်က ဒီနေ့ သိပ်ဝီရိယ ကောင်းပါလား... အဆက်နဲ့ စုံတွဲ ကျောင်းတက်မလို့ပေါ့လေ”

ကျွန်တော်သည် ဒေါ်စာဥကြီးကို စိတ်မဆိုးစဖူး ဆိုးသွားမိသည်။ ခိုင်သည် ကျွန်တော့်အဆက် မဟုတ်။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းသာ ဖြစ်သည်။

“ခိုင်ကို ဘာလို့ ကျွန်တော့်အဆက်လို့ ပြောရတာလဲ”

“ဟဲ့... အဆက် မဟုတ်ဘဲ ဘာလို့ နင်တို့ တွဲနေကြသလဲ”

ကျွန်တော်သည် ဒေါ်စာဥကြီး၏ ဖောင်းပြည့်စုတင်းသော မိုက်ကြီးကို လက်သီးနှင့် ပစ်ထိုးလိုက်ချင်၏။ သို့ရာတွင် လက်သီးနှင့် ထိုးသည်ထက် နာသော စကားကို ကျွန်တော်က စဉ်းစားပြီး ဖြစ်သည်။

“ခဏ ခဏ တွဲကြရင် အဆက်ဖြစ်ရောလား”

“အေးပေါ့တော်...”

“ဒါဖြင့်ရင် မနက်တိုင်း ကားနဲ့ ဦးလေးကိုဖိုးခင်ကြီးနဲ့ ဒေါ်လေးနဲ့ တွဲပြီး ဈေးသွားတယ်၊ ဒီလိုဆိုရင် ဒေါ်လေးတို့လည်း အဆက်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

ဒေါ်စာဥသည် ငယ်စဉ် မေမေ အပျိုဘဝကတည်းက ဘိုးဘိုးတို့ အိမ်တွင် ဆွေမျိုးရင်းချာပမာ နေသူ ဖြစ်သည်။ မေမေနှင့် ဖေဖေကလည်း သူ့ကို ဆွေမျိုးသားချင်း ညီအစ်မတစ်ယောက်သဖွယ် ဆက်ဆံ၏။ ကိုဖိုးခင်မှာ ကျွန်တော့်အိမ်မှ ဒရိုင်ဘာဖြစ်ရာ ကိုဖိုးခင်နှင့်စလျှင် ဒေါ်စာဥကြီး အနာဆုံး ဖြစ်၏။ ယခုလည်း ဆွေဆွေခုန်နေသည်။

“မောင် တော်တော်ဆိုးတယ်၊ ဘာတွေလျှောက်ပြောတာလဲ၊ ဖိုးခင်ကို ငါက ဘာလို့ ကြိုက်ရမှာလဲ”

“ဟော... ဒေါ်လေး အိုးမလုံ အံ့ပွင့်ပြီ၊ ဒေါ်လေးကို ကြိုက်တယ်လို့ မောင်က မပြောပါဘူး၊ ဒေါ်လေးဘာသာ ဒေါ်လေး စိတ်ထဲက မလုံတာ မဟုတ်လား”

ဒေါ်စာဥကြီးသည် သူ့ခန္ဓာကိုယ်အိပ်ပွဲကြီးဖြင့် ကျွန်တော့်ကို လိုက်ရိုက်သည်။ ကျွန်တော်က အခန်းကို ပတ်ပြေး၍ အားရအောင် စပြီးမှ

ခိုင်တို့အိမ်ဘက်သို့ ထွက်ပြေးလာခဲ့သည်။

ခိုင်တို့အိမ်ဝင်းအတွင်း ဤအကြိမ်သည် ကျွန်တော့်အတွက် ပထမဆုံး ခြေချဖူးခြင်း ဖြစ်သည်။

အိမ်ဝင်၌ ကြိုင်ကို သွားတွေ့သည်။ ကြိုင်သည် ကျွန်တော့်ကို ပြုံးချိုချိုဖြင့် စိုက်ကြည့်နေပြီး ရွတ်နောက်နောက်စ၏။

“အလို... လူကြီးလူကောင်းမင်း ဘာကိစ္စ ကြွလာသလဲ”

ကျွန်တော်က သူ့ကို တည်တည် ပြန်ကြည့်၍ ဖြေသည်။

“ကျောင်းသွားမလို့ ခိုင်ကို လာကြိုတာ”

ကြိုင်သည် အံ့ဩဟန်မျက်လုံးကလေးများ ပြူး၍ ပြန်မေးသည်။

“ဘာရယ်... ခိုင်ကို လာကြိုတာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ခိုင်ကို လာကြိုတာ”

ကြိုင်သည် ဘာကို သဘောကျသည် မသိ၊ ပြုံးရယ်သွားပြီး အိမ်ခန်း တွင်းသို့ လှမ်းခေါ်၏။

“မြိုင်ရေ... ဟောဒီမှာ လာကြည့်စမ်းဟေ့၊ ဟိုဘက်အိမ်က မောင်က ခိုင်ကို ကျောင်းလာကြိုသတဲ့ဟေ့...”

ကျွန်တော်သည် ကြိုင်ကို စိတ်ဆိုးသွားသည်။ ခိုင်ကို ကျောင်းလာ ကြိုသည်အား ဘာကြောင့် ကြိုင်သည် ရေးကြီးခွင့်ကျယ်လုပ်၍ မြိုင်အား အော်ပြောနေရသနည်း။ ထို့ကြောင့် ရှုတည်တည်ဖြင့် ဘုပြောသည်။

“ခိုင်ကို ကျောင်းလာကြိုတာ ဆန်းသလားဗျ”

“ဘာပြောတယ်”

“ခိုင်ကို ကျောင်းလာကြိုတာ ဆန်းသလားလို့ မေးနေတာ”

ကြိုင်သည် မျက်မှောင်လေးကြုတ် ငေးနေရာမှ လက်ခုပ်တီးကာ ရယ်သည်။ ထိုစဉ် မြိုင် ရောက်လာသည်။

“မမ ဘာသဘောကျနေသလဲ”

“ဟောဒီမှာကွယ်၊ ခိုင်ကို ကျောင်းလာကြိုသတဲ့”

မြိုင်ကလည်း ကျွန်တော့်ကို စူးစိုက်ကြည့်ပြီး ခဏ၌ သဘောကျစွာ ရယ်ပြန်၏။

ကျွန်တော်သည် မမျှော်လင့်ဘဲ အပျိုနှစ်ဦးရှေ့၌ ရောက်နေသည်။ အမှန်ကို ဝန်ခံရလျှင် ကျွန်တော် အနည်းငယ်ရှက်၍ ဒေါသလည်း ထွက်နေ၏။

ကြာလျှင် သူတို့နှစ်ဦးနှင့် ကျွန်တော် ဘာဖြစ်မည် မသိ။ ကံအား လျော်စွာ ခိုင်တို့မေမေ ထွက်လာသည်။

“ဟဲ့... ကြိုင်တို့ ဘာသဘောကျနေတာလဲ”

အကြီးမက ပြန်ဖြေသည်။

“ဟောဒီမှာ ခိုင်ကို လာကျောင်းကြိုနေတယ်”

အဘွားကြီးက ကျွန်တော့်ကို ပြုံး၍ လှမ်းကြည့်ခိုက် မြိုင်သည် သူ့အစ်မကဲ့သို့ပင် လက်ခုပ်တီး၍ တအံ့တဩ ဆိုသည်။

“ခိုင်ကို ကျောင်းလာကြိုသတဲ့ မေမေရေ၊ ဟာဟာ၊ မိခိုင်က သူငယ်ချင်းတွေ ဘာတွေ ရလို့ပါလား”

ကြိုင်ကလည်း မြိုင်ကို ထောက်ခံရင်း လိုက်ဆိုသည်။

“ဟာဟာ... ဟုတ်တယ်ဟေ့၊ ခိုင်က သူငယ်ချင်းတွေ ဘာတွေ ရလို့”

အဘွားကြီးသည် သမီးများကို မျက်စောင်းထိုး ဟန့်တား၍ ဆို၏။

“ကြိုင်တို့ကလည်း ကလေးကို အလကား ရှက်အောင်၊ လာ... လာ လူကလေး၊ အိမ်ထဲဝင်ထိုင်၊ မိခိုင် ထမင်းစားနေတုန်း”

ကျွန်တော်သည် ရဲရဲတင်းတင်းပင် ဧည့်ခန်းအတွင်းသို့ လိုက်ခဲ့၍ ကုလားထိုင် တစ်လုံးထက် ဝင်ထိုင်သည်။ အဘွားကြီး အိမ်တွင်းခန်းသို့ ဝင်သွားခိုက် အပျိုမနှစ်ယောက် ကျွန်တော့်အနီး လာထိုင်သည်။

သူတို့နှစ်ဦးသည် မျက်နှာပိုးသတ်၍ ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း သူတို့ကို ပြန်အကဲခတ် ကြည့်နေမိသည်။

ကြိုင်သည် အသားဖြူ၍ မျက်နှာသွယ်သွယ်ဖြင့် ခိုင်နှင့် ရုပ်ချင်း ဆင်သည်။ ညာဘက်ပါးတွင် စံပယ်တင်မဲ့ တစ်လုံးရှိ၍ ပြုံးလိုက်လျှင် တစ်မျိုး လှ၏။ မျက်တောင်ကျောကြီးများကို ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ်ဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေခိုက် ပြုံးရယ်သော မျက်လုံးများသည် အရောင်တဖျပ်ဖျပ် လက်နေ၏။

မြိုင်မျက်နှာကလေးမှာမူ ဝန်းဝန်းပြည့်ပြည့် ဖြစ်သည်။ တန်းနေသော နှာခေါင်းကလေးက အလွန်လှသည်။ လူတစ်ယောက်ကို ကြည့်လျှင် ညာဘက် မျက်ခုံးကို မ တင်၍ ဘယ်ဘက်မျက်လုံးကို စင်းလျက် ကြည့်ပုံမှာ တစ်မျိုး တင့်တယ်သည်။

အတန်ကြာ ငြိမ်နေကြပြီးမှ မြိုင်က မေးသည်။

“မင်းနာမည် ဘယ့်နယ် ခေါ်လဲ”

“မောင်...”

ညီအစ်မနှစ်ဦးသည် တစ်ဦးမျက်နှာတစ်ဦး ကြည့်ကြသည်။ ထို့နောက် မြိုင်သည် ပြုံးရယ်၍ ကျွန်တော့်ကို ပြောသည်။

“မောင် ကြီးလာရင် ဒီနာမည်ကို အပျိုတွေ ခေါ်ရမှာ မဟုတ်ဘူး” ကျွန်တော်သည် သူတို့စကားကို နားမလည်။ ထို့ကြောင့် ပြန်မေးသည်။

“ဘာလို့ မခေါ်ရဲမလဲ”

ညီအစ်မနှစ်ဦးသည် တစ်ဦးကို တစ်ဦး ကြည့်၍ ရယ်ကြပြန်သည်။ မြိုင်က ရှင်းပြသည်။

“မောင်နာမည်က ကြောက်စရာကြီး၊ အပျိုတွေ ဘယ်ခေါ်ရဲမလဲ”

“ခင်ဗျားတို့ အပျိုတွေ မဟုတ်လား”

ကျွန်တော့်မေးခွန်းကြောင့် ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံး အရယ် ရပ်ကာ မျက်လုံးပြူးသွားကြသည်။

“ဘာပြောတယ်ကွဲ့”

“ခင်ဗျားတို့ အပျိုတွေ မဟုတ်ဘူးလား”

မြိုင်က ပြန်ဖြေသည်။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မောင်က အပျိုဆိုတာ သိလို့လား”

“သိတာပေါ့၊ အပျိုဆိုတာ အားကြီး စတိုင်များတယ်၊ ပြီးတော့ နောက်ပိုးလည်း အပိုးခံရတယ်”

ဤအကြိမ် ညီအစ်မနှစ်ဦး ရုတ်တရက် ဘာမျှ ပြန်မဖြေနိုင်။ အတန် ကြီးကြာမှ မြိုင်က ပြန်မေးခွန်းထုတ်သည်။

“အခုနင်က မောင်က မမတို့ကို အပျိုလားလို့ မေးတယ်၊ ဘာလို့ မေးတာလဲ”

“ကျွန်တော့်နာမည်ကို အပျိုတွေ ခေါ်ရမှာ သိပ်ကြောက်တယ်ဆို၊ ဘာလို့ မမတို့ကတော့ ခေါ်ရဲလဲ”

ညီအစ်မနှစ်ဦးသည် ကြောင်သွားပြီးမှ ပြိုင်တူရယ်မောကြသည်။

ကြိုင်သည် “အာဂသတ္တိဟေ့၊ ကိုထွန်းအောင်ညီရယ်လို့ မပြောရဘူး” ဟု ဆို၍ ထိုင်ရာမှ ထကာ ကျွန်တော့်ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လျက် ပခုံးကို ပွေ့ပြီး စကားဆက်သည်။

“မမကြိုင်က မောင့်ကိုချစ်လို့ ကျီစားတာပါ။ ပြီးတော့ မောင့်ကိုကိုလို သတ္တိရှိလားလို့ စမ်းကြည့်တာ”

ကျွန်တော်သည် ကျေနပ်သွားသဖြင့် အသံချိုသာစွာ ပြင်၍ မေးသည်။

“မမကြိုင်က ကိုကိုကို သိလား”

“သိတာပေါ့ကွ... မင်းကိုကိုက သခင်ကျောင်းသားပဲ။ သူ့ကို မမကြိုင်တို့ ကြောက်တယ်ကွ့”

“ကိုကိုက ကြောက်စရာ မကောင်းပါဘူး။ ကိုကိုအကြောင်း သိရင် ကိုကိုကို မမကြိုင်တို့ ချစ်သွားမှာပဲ”

ကျွန်တော်က ရိုးသားစွာ ဆိုသော်လည်း ကြိုင်သည် မျက်လုံးကလေး ပြူး၊ ပါးစပ်ကလေး ပြဲသွား၍ ပါးများလည်း နီရဲသွား၏။

“မှတ်ကရော... မှတ်ကရော...”

မြိုင်သည် ဤသို့ အော်၍ ရယ်မောရင်း အိမ်တွင်းခန်းသို့ ဝင်ပြေး သည်။

ကြိုင်သည် အရှက်ပြေပြုံး၍ ကျွန်တော့်အား စိုက်ကြည့်နေခိုက် ခိုင်သည် လွယ်အိတ်ကလေး လွယ်လျက် ထွက်လာသည်။ ကျွန်တော်သည် ကြာကြာ မဆိုင်းတော့ဘဲ နေရာမှထ၍ ထွက်လာသောအခါ ခိုင်သည် နောက်မှ လိုက်လာ၏။

ခြံဝရောက်မှ ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ အိမ်တံခါး ပေါက်၌ မြိုင်၊ ကြိုင်တို့အပြင် လှိုင် အပါအဝင် တစ်အိမ်သားလုံး ကျွန်တော် တို့ကို ထွက်ကြည့်နေကြသည်။

အနည်းငယ် အနေရ အထိုင်ရ ခက်၍ စိတ်လည်း မကျေမနပ် ဖြစ်မိသော ကျွန်တော်က ခိုင်ကို မေးသည်။

“ခိုင်ကို မောင် ကျောင်းလာကြိုတာ သူတို့ ဘာလို့ ထူးထူးဆန်းဆန်း ဖြစ်ရတာလဲ”

ခိုင်သည် ရုတ်တရက် မဖြေနိုင်ဘဲ စဉ်းစားသယောင် ဝိုင်နေ၏။ ထို့နောက်မှ တိုးတိုးလေး ဖြေသည်။

“ခိုင်ကို အရင်က ဘယ်သူမှ ကျောင်းလာမကြိုဖူးဘူး”

ကျွန်တော်သည် ခိုင်ကို သနားသွား၏။

“ဒါဖြင့် အရင်က ခိုင်မှာ သူငယ်ချင်း မရှိဘူးလား”

ခိုင်သည် မဖြေဘဲ သူ့မျက်တောင်ကော့လေးများကို စင်းချလျက် မြေပြင်သို့သာ စိုက်ကြည့်ရင်း လျှောက်လာသည်။

ကျွန်တော်သည် ရပ်လိုက်၍ ခိုင်၏လက်ကလေးများကို ဆွဲယူသည်။ ထိုအခါ ခိုင်လည်း ရပ်သွားသည်။

“အခု မောင်က ခိုင်သူငယ်ချင်းပဲ သိလား၊ ခိုင်နဲ့မောင် ဘယ်တော့မှ ရန်မဖြစ်ဘူးနော်”

ခိုင်သည် မျက်လွှာကလေးလှန်၍ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်သည်။ ဘာကြောင့် မသိ၊ ခိုင်မျက်လုံးကလေးများ၌ မျက်ရည်ဝဲနေသည်။ သို့ရာတွင် ခဏအကြာ၌မူ ပါးမို့မို့ နီနီလေးများထက် ပါးချိုင့်ကလေးများပေါ်အောင် ပြုံးသည်။

ကျွန်တော်တို့ ရောက်နေရာမှ ကျောင်းဆီအထိသို့ လမ်းသည် နိမ့်လျှောဆင်းလျက် ရှိ၏။

ကျွန်တော်နှင့် ခိုင်သည် ပြိုင်တူရယ်မောလိုက်ပြီး တစ်ဦးလက်တစ်ဦး တွဲ၍ နိမ့်လျှောဆင်းနေသော လမ်းအတိုင်း မြူးမြူးရွှင်ရွှင် ပြေးဆင်းလာခဲ့ ကြသည်။

(၅)

ခိုင်နှင့်လည်း ကျောင်းနေစဉ်

ခိုင်နှင့် ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသွားလျှင် သန်လျင်မြို့ ဂါတ်တဲဝင်း ကြီး၏ အနောက်ဘက်ရှိလမ်းမှ သွားလေ့ရှိသည်။ မိုးသည်းသောအခါများတွင် ခိုင်နှင့် ကျွန်တော့်ကို ဦးလေးကိုဖိုးခင်က ကားဖြင့် လိုက်ပို့ပေးသည်။ ထိုအခါ များ၌ မြိုင်လည်း ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ လိုက်ပါတတ်သည်။

ခိုင်နှင့် ကျွန်တော်ကမူ ကုန်းကြောင်းလျှောက် ကျောင်းတက်ရ သည်ကို ပိုသဘောကျသည်။

ကျွန်တော်တို့ အိမ်မှ ထွက်ခဲ့၍ ရုံးကြီးကို ကျော်လျက် ကွေ့ကာ ကျောင်းသို့ သွားသောလမ်းပေါ် ရောက်သောအခါတွင် လက်ဝဲဘက်၌ စိန်ပန်း ပင်များကို တွေ့ရသည်။ ကျောင်းဖွင့်စအချိန်ဆိုလျှင် အရိပ်ကင်းသော စိန်ပန်း ပင်တို့ထက် ရဲရဲနီသော ပတ္တမြားပွင့်တို့ ပင်လုံးကျွတ် ဖုံးလွှမ်းနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ကျောင်းဘက်သို့ နီးလာသောအခါ စိမ်းလန်းတောက်ပြောင်သော အရွက်ထူထူတို့ဖြင့် စိစိရီရီ ပေါက်နေသော ရော်ဘာပင်ပျိုတွေကို တွေ့ရသည်။ ရော်ဘာပင်အောက်တွင် ဝင်ရှာသောအခါ ရော်ဘာသီးခြောက် တစ်လုံးစ နှစ်လုံးစကို တွေ့ရမြဲ ဖြစ်သည်။

ခိုင်သည် ရော်ဘာသီးခြောက်ကို အလွန်သဘောကျသည်။ ရော်ဘာ သီးခြောက်သည် မျောက်ခေါင်းနှင့် သဏ္ဍာန်တူသည်။ မျက်စိနေရာ၊ ပါးစပ်

နေရာ၊ နှာခေါင်းနေရာ အကုန်ပါသည်။ ရှိပြီးသား မျက်နှာအင်္ဂါရပ်နေရာ တို့တွင် ခဲတံရောင်စုံဖြင့် ထပ်မံ အရာဖော်ပေးလိုက်သောအခါ ပြူးကြောင်ကြောင် စပ်ဖြူဖြူဖြင့် အသည်းယားစရာလည်း ကောင်း၍ ချစ်စရာလည်း ကောင်းသော မျောက်မျက်နှာ ပီပီသသ ပေါ်လာသည်။

ခိုင်နှင့်အတူ ကျောင်းသွားရသည်မှာ ပျော်စရာကောင်းသည့် အခါလည်း ကောင်းသည်။ စိတ်ညစ်စရာကောင်းသည့် အခါလည်း ကောင်းသည်။

ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းလမ်းနှင့် ဂါတ်တဲဝင်းကြားတွင် ရှည်လျားသော ကုန်းမြင့်သွယ်သွယ်ကြီးတစ်ခု ရှိသည်။ ၎င်းကုန်းမြင့်ကြီးမှာ မီးရထားလမ်းဟောင်းကြီးဟု ကျွန်တော်တို့ သိရသည်။

ခိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် ကျောင်းသို့ ရိုးရိုးတန်းတန်း မသွား၊ လိုက်တမ်းပြေးတမ်း ကစားရင်း သွားလေ့ ရှိသည်။

ခိုင် ပြေးလှည့်ရောက်သော် ခိုင်က တည့်တည့်မတ်မတ် စွတ်ပြေး၍ ကျွန်တော်က ခဏချင်း ဖမ်းမိသည်။ ကျွန်တော် ပြေးလှည့်ရောက်သော် မီးရထားလမ်းဟောင်း ကုန်းရိုးတန်းပေါ်သို့ တက်ပြေးသည်။ မီးရထားလမ်းကုန်းရိုးတန်းပေါ်ရောက်မှ ကျွန်တော်က ရပ်စောင့်သည်။ ပင်ပင်ပန်းပန်းဖြင့် ခိုင်တစ်ယောက် ကုန်းရိုးပေါ်ရောက်မှ ကျွန်တော်က ကုန်းအောက်သို့ အရှိန်နှင့် ခုန်ပေါက်ပြေးဆင်းသည်။ ခိုင် ဆင်းလိုက်သောအခါ ကျွန်တော်က ကုန်းပေါ်သို့ ပြန်တက်ပြေးပြန်သည်။ မလိုက်နိုင်သော ခိုင်သည် မြေပြင်တွင် ထိုင်ချ၍ မျက်နှာငိုမဲ့မဲ့ဖြင့် စိတ်ကောက်နေတတ်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ကျွန်တော်က သူ့အနား တမင်သွား၍ အမိခံရသည်။ ဤသို့ အမိခံတော့မှ ခိုင်မျက်နှာကလေးသည် ချက်ချင်း ပြန်လည် ပြုံးရွှင်လာတတ်၍ နေရာမှ ထလေ့ ရှိသည်။

“နေဦးနော် မောင်... အဲဒီ နေရာက မရွေ့နဲ့၊ ခိုင်က စိန်ခေါ်မှ လိုက်ရမယ် သိလား။”

ဤသို့ပြောပြီး ခိုင်သည် ကုန်းထက်သို့ရောက်အောင် ပြေးတက်သွားသည်။ ကုန်းထိပ်ရောက်မှ အောက်မှာရှိသော ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြုံးကြီး ပြန်ကြည့်ကာ လျှာထုတ်ပြရင်း “မောင်ရေ... မောင်ရေ... စိန်... စိန်...” ဟု မထိလေးစားဟန် နောက်ပြောင် ခေါ်တတ်သည်။

ကျွန်တော်သည် ကုန်းပေါ်သို့ လေးငါးဆယ်လှမ်း တအားပြေးတက်ဟန် ပြုသည်။ ထိုအခါ ခိုင်က အလန့်တကြား ဟစ်အော်ရင်း ကုန်းအောက်သို့

ပြေးဆင်းသည်။ ဉာဏ်သမား ကျွန်တော်က ကိုယ်ရှိန်သတ်ပြီး ဖြစ်နေသဖြင့် ခိုင် ဆင်းပြေးသည်ကို တွေ့သည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း ကိုယ်ကိုလှည့်ကာ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးဆင်း အမိဖမ်းသည်။ ခိုင်ကိုယ်လေးကို သိုင်းဖက်ကာ ဖမ်းမိသည်ခဏ၌ ခိုင်ရော၊ ကျွန်တော်ရော မြေပြင်သို့ လုံးထွေး၍ လိမ့်ကျသွားသည်။

မည်မျှနာနာ ကျွန်တော်တို့ မငိုကြ။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ဖက်ရင်း တစ်ခစ်ခစ် ရယ်မောကြသည်။

“မောင်က မကောင်းဘူး၊ ဉာဏ်သိပ်များတယ်”

“အို... မောင်က ဘာဉာဏ်များလို့လဲ”

“မောင် ပြေးတုန်းကတော့ ခိုင်က ကောင်းကောင်းလိုက်ခဲ့တယ်၊ မောင့်ကျတော့ ဉာဏ်များတယ်”

ကျွန်တော်က သဘောကျစွာ တဟဲဟဲ ရယ်မောသည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ခိုင် ပြန်ပြေးမလား၊ မောင် ကောင်းကောင်း လိုက်မယ်”

“ဟင့်အင်း... တော်ပြီ... ခိုင် မောပြီ”

ခိုင် မောလျှင် ကျွန်တော်က ဆက်မကစား။ တစ်ယောက်ကိုယ်တွင် ပေနေသော ဖုန်များကို တစ်ယောက်က စင်ကြယ်အောင် ခါသုတ်ပေးပြီး ကျောင်း ဆက်လာတတ်ကြ၏။

စိတ်ညစ်စရာကောင်းသည်မှာ တစ်ခါတစ်ရံ အဓိပ္ပာယ်မရှိ မဟုတ်တာ လုပ်ချင်သော ခိုင်ကြောင့်သာ ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်တို့ကျောင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်း၌ ချောက်ကြီးတစ်ခု ရှိသည်။ ချောက်ကြီး၏မြေနံရံတွေမှာ နီနီဝါဝါရှိ၍ အောက်ခြေ၌ မိုးတွင်းဆိုလျှင် နီဝါသောရေများ ရှိတတ်သည်။

ခိုင်သည် မပြောမဆိုဘဲ ငေါထွက်နေသော ကမ်းပါးစွန်းသို့ ပြေး၍ သွားတတ်သည်။ ကမ်းပါးအစွန်အဖျားတွင် အသည်းယားဖွယ် ရပ်ရင်း အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်တတ်သည်။

“ခိုင်... ခိုင်... ဘာလုပ်တာလဲ၊ လိမ့်ကျလိမ့်မယ်”

ကျွန်တော်က သတိပေးလျှင် ခိုင်က အစွန်ဘက် ပိုတိုးလေ့ ရှိသည်။ ကျွန်တော်က ခိုင်အနားကပ်၍ သူ့လက်ကလေးကို အတင်းဆွဲခေါ်ရသည်။

“ခိုင် ဘာလုပ်တာလဲ၊ လိမ့်ကျလိမ့်မယ်”

ခိုင်သည် မပြုံးသည်လည်း မဟုတ်၊ ပြုံးသည်လည်း မဟုတ်သော မျက်နှာကလေးဖြင့် ကျွန်တော့်ကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်ရင်း ပြန်ဖြေ၏။

“ခိုင်ဘာသာ ခိုင် လိမ့်ကျသွားတာ ဘာဖြစ်သလဲ”

ကျွန်တော်သည် ခိုင်ကို စိတ်အနည်းငယ်ဆိုးစွာ ပြန်ကြည့်မိ၏။

“ခိုင်က လိမ့်ကျရဲပေမယ့် မောင်ကမှ ခိုင်ကို လိမ့်မကျစေချင်ဘဲကိုး”

ခိုင်သည် အလွန်တတ်နိုင်သော ကောင်မလေး ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် စိတ်ဆိုးမှန်း သိသောအခါ ခပ်ခနဲ ရယ်၍ ချောသယောင် ဆင်ခြေပြန်ပေးသည်။

“မောင်ကလည်း အလကား စိတ်ဆိုးတယ်၊ ခိုင်ကကော လိမ့်ကျရဲလို့လား၊ ကဲ...”

သူ့စကားနှင့် သူ့အမူအရာကြောင့် ကျွန်တော်က စိတ်ပြေ၍ ပြန်ရယ်သောအခါ ခိုင်သည် တစ်မျိုး ကွန့်လာပြန်သည်။

“အဲဒီ ချောက်ကြီးအောက် ဆင်းကြည့်ကြရအောင်”

“အို... ခိုင်ကလည်း မဟုတ်က ဟုတ်က၊ ဘာလုပ်ဖို့ ဆင်းမှာလဲ”

“ဟိုအောက်မှာ ရေတွေ ရှိတယ်၊ သွားဆော့ရအောင်”

“ဒီပေါ်က မြောင်းတွေထဲမှာလည်း ရေတွေ ရှိတာပဲ၊ ခိုင် ဆော့ချင်ရင် ဆော့ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အကျီတွေ ပေကုန်မယ်”

“ဟင့်အင်း... အဲဒီထဲက ရေတွေ ဆော့ချင်တယ်၊ မောင် မလိုက်ချင်နေ၊ ခိုင် ဆင်းမယ်”

အမှန်က ကလေးများအမြင်၌ ချောက်ကြီး ဖြစ်သော်လည်း စင်စစ်တော့မူ လူအရပ်နှစ်ပြန်သာသာသာ နက်သည်။

ခိုင်သည် ပြောမနိုင် ဆိုမရ။ သူ့လွယ်အိတ်ကလေးကို ကျွန်တော့်အနီး ပစ်ပေးခဲ့၏။ နိမ့်လျှောရာဘက်မှ နေ၍ ချိုင့်တွင်းသို့ ကုတ်ကတ်ဆင်းသည်။

ကျွန်တော်သည် စိတ်တိုတိုရှိသဖြင့် ဆင်းမလိုက်ဘဲ အပေါ်၌သာ အော်ပြောနေသည်။

“ခိုင် ပြန်မလာဘူးလား၊ ဒါပဲနော်... မောင် ကျောင်းသွားနှင့်မယ်”

ကျွန်တော် ဘာပြောပြော သူ့ကို တားမရမှန်း သိသဖြင့် ခိုင်သည် ချောက်တွင်းသို့ ဆက်ဆင်းသည်။

ချောက်အောက် ရောက်သွားသောအခါ နီဝါသော ရွံ့ရေများကို လက်နှင့် စမ်းဆော့ရင်း ကျွန်တော့်ကို လှမ်းခေါ်သည်။

“မောင်ရေ ... ဆင်းခဲ့၊ ရေတိမ်တိမ်လေးရယ် ... ဟယ်... ဟောဒီမှာ ခရုကလေးတွေလည်း ရှိတယ်”

ခိုင်က ကျွန်တော့်ကို သူ့ဆီ ခေါ်သကဲ့သို့ ကျွန်တော်ကလည်း ခိုင်ကို ကျွန်တော့်ဆီ ပြန်ခေါ်သည်။

“မိခိုင် တက်ခဲ့တော့၊ ကျောင်းတက်နောက်ကျဦးမယ်...”

ခိုင်သည် ကျွန်တော် ပြောသည်ကို မမူဘဲ မျက်စိမှိတ် ပြောင်ပြကာ ရေစပ်တွင် ဟိုပြေး သည်ပြေးနှင့် ဆက်ဆော့နေသည်။

“ခိုင်... ဒါပဲနော်...၊ ကျောင်းကျရင် ဆရာမကို တိုင်မယ်၊ အိမ်ကျရင်လည်း အန်တီကို ပြန်တိုင်မယ်”

ဤသည်ကိုလည်း ခိုင် မဖြူ။ အကြောင်းမှာ ခိုင် မဟုတ်တာလုပ်တိုင်း ဤသို့ ကျွန်တော် ခြောက်မြ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဘယ်တုန်းကမျှ ပြန်မတိုင်ဖူးခဲ့။

ကြံရာမရသည့် အဆုံး၌ ကျွန်တော် ခိုင်ကို လိမ်ရသည်။

“အဲ... အဲ... မတက်နဲ့၊ ဟောဟိုမှာ မမမြိုင်တို့ လာပြီ”

ချောက်အောက်မှ ခိုင်သည် မျက်လုံးကလေး အပြူးသား ဖြစ်သွားသည်။ သူ့လက်ကလေးများကို ရေပြင်တွင် ပက်ပက်ပက်ပက်ဖြင့် လျင်မြန်စွာ ဆေးလိုက်ပြီး ချောက်ပေါ်သို့ ပြန်တက်ရန် ကြိုးစားသည်။

ချောက်သည် အတန်မတ်စောက်သည်။ ရေတို့ဖြင့်လည်း ချောနေသောကြောင့် ဆင်းစဉ်က လွယ်သော်လည်း တက်ရန်မှာ ခက်သည်။

ခိုင်သည် လေးဖက်လေးထောက်၍ ကုန်းကုန်း ကုန်းကုန်းဖြင့် ချောက်နံရံကို တွယ်ကပ်ကာ တက်သည်။ သို့ရာတွင် အပေါ် မရောက်။ အောက်သို့သာ ပြန်လျှောကျနေသည်။

မိုက်ဆိုးသော ကောင်မလေးသည် ငိုမဲ့မဲ့ဖြင့် ကျွန်တော့်ထံ မော့ကြည့်၍ အသံတုန်တုန်ဖြင့် လှမ်းအော်သည်။

“မောင်... ခိုင် ပြန်တက်လို့ မရတော့ဘူး”

ကျွန်တော်က လက်ခုပ်တီးရင်း မခံချင်အောင် ပြောသည်။

“ကောင်းတယ်... ကောင်းတယ်၊ မောင်... အစက မပြောဘူးလား၊

မတက်နိုင်တာ ကောင်းတယ်”

ခိုင်သည် နံရံကို ကုတ်ကတ်တွယ်တက်၍ ပြန်တက်ရန် ကြိုးစား
ပြန်သည်။ သို့ရာတွင် မအောင်မြင်ဘဲ ပြန်လျော့ကျသည်။

ဤအကြိမ်တွင်မူ ခိုင်သည် ချောက်အောက်ရေစပ်တွင် သူ့မျက်လုံး
များကို လက်မောင်းလေးများနှင့်ပွတ်ရင်း အော်ငိုတော့သည်။

ခိုင် ငိုသောအခါ ကျွန်တော်က မနေနိုင်တော့ဘဲ လှမ်းအော်ရသည်။

“ခိုင် ငိုမနေနဲ့၊ မောင် အလကားပြောတာ၊ မမမြိုင်တို့ မလာဘူး၊
မောင် ဆင်းလာခဲ့မယ်”

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်လွယ်အိတ်ကို ပစ်ချကာ ခိုင် ဆင်းသွား
သော လမ်းအတိုင်းလိုက်၍ ခိုင်ဆီ ဆင်းသွားသည်။

ကျွန်တော် အောက်ရောက်သောအခါ ခိုင်သည် မျက်ရည်ကြားမှ
ပြုံးကြည့်သည်။

“ခိုင် သိပ်ဆိုးတာပဲ၊ ကျောင်းနောက်ကျတော့မယ်၊ ပေးပေး ခိုင်လက်
မောင့်ကိုပေး”

ကျွန်တော်က ခိုင်လက်ကလေးကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဆွဲ၍
ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ချောက်နံရံကို ကုတ်ကတ်တွယ်တက်သည်။

ချောက်အခြေမှ ရေတို့ကြောင့် ခိုင်ဖိနပ်ရော၊ ကျွန်တော့်ဖိနပ်ရော
ရွဲရွဲစိုနေသည်။ ဖိနပ်စိုများဖြင့် ထိသောအခါ နဂိုကချောနေသော နံရံမြေသည်
ပို၍ချောလာပြီး ခြေကုပ်မရဘဲ ရှိနေသည်။ သုံးလေးကြိမ် ကြိုးစားသောအခါ၌
ကျွန်တော် လက်လျော့ရ၏။

ခိုင်က ငိုသည်။ ကျွန်တော်ကမူ ချောက်အောက်မှ အပေါ်သို့မော့၍
ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်သည်။ ချောက်ကမ်းပါးကြီးသည် မြင့်မားစွာ ကျွန်တော်
တို့အပေါ် မိုးနေ၏။

ကျွန်တော်သည် ချောက်ပတ်ပတ်လည်လှည့်၍ ဟိုဟိုသည်သည်
တက်လမ်းကို ကြည့်သည်။ တက်စရာလမ်းကို ဘယ်ဆီမှ မမြင်။

ထိုစဉ်တွင် ကျွန်တော်နှင့် ခိုင်၏ အသည်းနှလုံးတို့ တုန်လှုပ်ချောက်ချား
စေသော ခေါင်းလောင်းသံကို ကြားရသည်။

“ဟော... ခေါင်းလောင်းသံ ကြားတယ်၊ ကျောင်းတက်ပြီ၊ မောင်
ကျောင်းတက်ပြီ...”

ကျွန်တော့်အပါးမှ ခိုင်သည် အရူးမလေးသဖွယ် အော်သည်။

ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်းသံသည် အလွန်ရှည်သည်ဟု ကျွန်တော့် စိတ်၌ ထင်မိသည်။ ခေါင်းလောင်းသံရှည်သမျှ စိုးရိမ်ပူပန်မှုတို့သည် ရင်၌ မြင့်တက်လာသည်။

“မောင်... ကျောင်းတက်နေပြီ၊ ခိုင်တို့ ဘာလုပ်မလဲ”

ခိုင်က မေးသော်လည်း ဘာလုပ်ရမည်ကို ကျွန်တော် မသိ။ အတန်ကြာ စဉ်းစားပြီးမှ ခိုင် စိတ်သက်သာအောင် ကျွန်တော်က ကြံဖန်ပြောရသည်။

“မပူပါနဲ့ ခိုင်ရာ၊ တော်တော်ကြာ လူကြီးတစ်ယောက်ယောက် ဒီနား ဖြတ်သွားရင် မောင် လှမ်းခေါ်ပါ့မယ်”

“ဒါပေမဲ့ ကျောင်းနောက်ကျတော့ ဘယ့်နှယ် လုပ်မလဲ”

“သိပ်နောက်ကျမှာ မဟုတ်ပါဘူး ခိုင်ရယ်၊ တို့အပေါ်ရောက်တော့ ခြေတွေလက်တွေဆေးပြီး ကျောင်းသွားတာပေါ့၊ ဆရာမတွေ မေးရင် ထမင်း ချက်တာ နောက်ကျလို့ ပြောမယ်”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ခိုင်သည် စိတ်သက်သာဟန် ငြိမ်သွား၏။ မျက်တောင်များတွင် မျက်ရည်တို့ တွဲခိုလျက်နှင့် တစ်ချီ တစ်ချီတွင်မှု ရှိုက်နေသေးသည်။

ကျွန်တော်က ခေတ္တမျှ စောင့်လျှင် လူရိပ်လူယောင် တွေလိမ့်မည် ထင်သည်။ သို့ရာတွင် မည်သူမျှ ပေါ်မလာ။ လူသူအစား ကျောင်းမှ အတန်း ခေါင်းလောင်းသံသာ ထပ်ပေါ်လာသည်။

နောက်ထပ်နာရီဝက်ကြာမျှ စိတ်ပျက်စွာစောင့်နေဆဲ ကျွန်တော်တို့ မျှော်လင့်နေသော လူရိပ်လူယောင်တို့ တွေ့ရသည်။ ထိုသူသည် ချောက်ထိပ် တွင်ရှိသော ကျွန်တော်တို့၏ လွယ်အိတ်ကလေးများကို ကောက်ကြည့်ကာ ဝေခွဲမရအောင် ခေတ္တငိုင်းနေသည်။ ထို့နောက် ပတ်ဝန်းကျင် ဟိုဟိုသည်သည်ကို ကြည့်သည်။ ချောက်တွင်းကို မကြည့်မိသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ကို သူ မတွေ့သေး။ သို့ရာတွင် သူ့ကို သဲသဲကွဲကွဲ မြင်ရသောအခါ၌ လန့်သွားသည်။

“ဟိုက်... ဦးပိုးဖြူကြီး...”

ကျွန်တော်က လွတ်ခနဲ ပြောမိသည်ကို အလိုက်မသိသော ခိုင်က တိုက်တွန်း၏။

“ခေါ်လိုက်... ခေါ်လိုက်”

“အို... ခေါ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

ကျွန်တော်တို့ သန်လျင်မြို့တွင် ပင်စင်စားအရာရှိများ အလွန်ပေါ့သည်။ အားလုံးလိုလိုမှာလည်း ကျွန်တော်တို့နှင့် ဆွေမျိုးတော်လျှင် တော်၊ မတော်လျှင်လည်း ရင်းနှီးခင်မင်သော အဘိုးကြီးများ ဖြစ်ကြသည်။ အဘိုးကြီးများပီပီ စည်းကမ်းကြီး၍ အလွန်ဆူပူ မောင်းမဲတတ်သည်။ သူတို့အထဲ ကျွန်တော်အကြောက်ဆုံးသူကား ကျွန်တော့်အဘိုးလေးဖြစ်သူ ဦးဘိုးရင် ဖြစ်သည်။ သူက ပင်စင်စားရဲအရာရှိ ဖြစ်သည်။ သူ့ကဲ့သို့ပင် ကျွန်တော် ကြောက်သော အခြားအဘိုးကြီးနှစ်ဦးမှာ နာမည်ကိုကပင် ကြောက်စရာကောင်းသည်။ ကျားမောင်ကြီးနှင့် ဆင်မောင်ကြီး ဟူသတည်း။ ယခု ကျွန်တော် တွေ့နေရသော ဦးပိုးဖြူကြီးမှာလည်း အထက်ပါ အဘိုးကြီးများနည်းတူ ကျွန်တော် ကြောက်ရသော အဘိုးကြီးပင်တည်း။ သူသည် ပင်စင်စား ရာဇဝတ်အုပ် တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်အမေ၏အဖေ ကျွန်တော့်အဘိုးနှင့် သူငယ်ချင်းဖြစ်၍ ကျွန်တော့်ကို မြေးတစ်ယောက်ပမာ နိုင်နင်းဆုံးမနိုင်သူ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ဤချောက်ကြီးတွင် ရောက်နေမှန်း သူမြင်လျှင် ဤစည်းကမ်းကြီးသော အဘိုးကြီးသည် ကျောင်းသို့လည်း လိုက်တိုင်မည်။ အိမ်သို့လည်း လိုက်တိုင်မည်။ သူ့အိမ်မှာလည်း ဤချောက်အနီးတွင်ပင် ရှိသဖြင့် ကံဆိုးချင်သောကြောင့် သူနှင့် ကျွန်တော်တို့ လာတိုးခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် သူ မမြင်ရန် ပုန်းဖို့ နေရာရှာသည်။ သို့ရာတွင် အပေါ်မှ စီးကြည့်သော အဘိုးကြီးသည် ကျွန်တော်တို့အား မကြာမီ တွေ့သွားသည်။

“ဟယ်... သောက်ကျိုးနည်း၊ ကလေးနှစ်ယောက်ပါလား။”

မျက်စိမှန်သော ဦးပိုးဖြူကြီးသည် အဝေးမှ ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော့်ကို မမှတ်မိသေး။ ကျွန်တော်တို့ရှိရာ ချောက်ကမ်းပါးဘက်သို့ ကူးလာပြီးမှ ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိသည်။

“တယ်ဆော့တဲ့ ကလေးတွေပဲ၊ ချောက်ထဲ ဘာဆင်းလုပ်တာလဲ၊ အမယ် ဟိုကောင် ငမောင် မဟုတ်လား၊ မိခင်မြသား ငမောင် မဟုတ်လား။”

ကျွန်တော်သည် မဖြေနိုင်ဘဲ ငြိမ်နေ၏။

“တက်ခဲ့ကြလေ၊ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ”

“တက်လို့မှ မရဘဲ ဘိုးဘိုးရ”

“ဘာလို့ တက်မရမှာလဲ၊ ဆင်းတုန်းကတော့ ဆင်းနိုင်သလား”
ကျွန်တော် မဖြေမီပင် ခိုင်က သူ့အသံစာစာကလေးဖြင့် ပြန်ဖြေသည်။

“ဆင်းတုန်းကတော့ ဆင်းလို့ ရတာပေါ့၊ တက်တော့ တက်လို့မှ
မရဘဲ”

ဦးပိုးဖြူကြီးသည် ကမ်းပါးထက်မှ မျက်မှောင်ကြုတ်၍ တစ်ချက်
ကျွန်တော်တို့အား ကြည့်သည်။ ထို့နောက် ပုဆိုးတိုတို ပြင်ဝတ်၍ အောက်သို့
ဆင်းလာသည်။

“သိပ်ရှုပ်တဲ့ ကလေးတွေပဲ၊ ကဲ ... ငါ့ခါးကို ဖက်ကြ၊ ဟဲ့ ...
အဲဒီလို ဖက်ခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ယောက်က ငါ့ခါးဖက်၊ နောက်တစ်
ယောက်က နောက်တစ်ယောက်ခါးကို ဖက်၊ အေး... အေး... အဲဒီလို...”

ဤသို့ဖြင့် ဦးပိုးဖြူကြီးက ရှေ့မှ ကုန်း၍ တက်သည်။ ခါးကို
ဖက်မရသဖြင့် ကျွန်တော်က သူ့ပုဆိုးစကို ဆွဲသည်။ ခိုင်သည် ကျွန်တော့်
ဘောင်းဘီ ခါးပတ်ကို ဆွဲ၍ လိုက်၏။ သုံးလေးလှမ်းမူ တက်သွားနိုင်သည်။
သို့ရာတွင် အချောဆုံးနေရာသို့ ရောက်သောအခါ ရှေ့မှ ဦးပိုးဖြူကြီး ထိတ်လန့်
တကြား အော်လိုက်သံ ကြားသည်။

“ဟယ်... နင့်အမေကလွှား... ချော်ပြီဟေ့...”

ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်စလုံး ချော်ကျလာသည်။ ပေါ့ပါးသော
ကျွန်တော်တို့ ကလေးများက လွင့်စဉ်၍ ကမ်းပါးအခြေသို့သာ ကျသည်။
ဘိုးဘိုး ဦးပိုးဖြူကြီးမှာမူ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကြောင့် အရှိန်နှင့် ပက်လက်လန်ကာ
ရေထဲသို့ ဇောက်ထိုးမိုးမျှော် ကျသွားသည်။

ရေထဲမှ ကုန်း၍ ဦးပိုးဖြူကြီး ထလိုက်သောအခါ တစ်ကိုယ်လုံး
ရွဲရွဲစိုစို နီနီဝါဝါတို့သည် ရှည်နေသော သူ့ကတုံးမွေးဖြူဖြူနှင့် နှုတ်ခမ်းမွေး
ဖြူဖြူတို့တွင် လိမ်းကျံပေကပ်နေ၏။

ဦးပိုးဖြူကြီးသည် ရွဲရေများကို ပါးစပ်မှ မှုတ်ထုတ်ရင်း ပါးစပ်မှ
လည်း “နင့်အမေကလွှား... နင့်အမေကလွှား” နှင့် အော်နေ၏။

ဦးပိုးဖြူကြီး ဖြစ်နေပုံမှာ ရယ်စရာကောင်းသည်။ ကျွန်တော်က
ကြောက်၍ အောင့်နေသော်လည်း ခိုင်က ရယ်သည်။ ရိုးရိုးမရယ်။ လက်ခုပ်
ကလေးများ တီးရင်း ခုန်ဆွ ခုန်ဆွနှင့် ရယ်သည်။

“ဟဟ... ဘိုးဘိုးကြီးက ရယ်စရာကြီး၊ မောင်ရေ... မောင်ရေ... ကြည့်စမ်း၊ ဘိုးဘိုးမျက်နှာကြီးက ရော်ဘာသီးအခြောက်နဲ့ မတူဘူးလား”

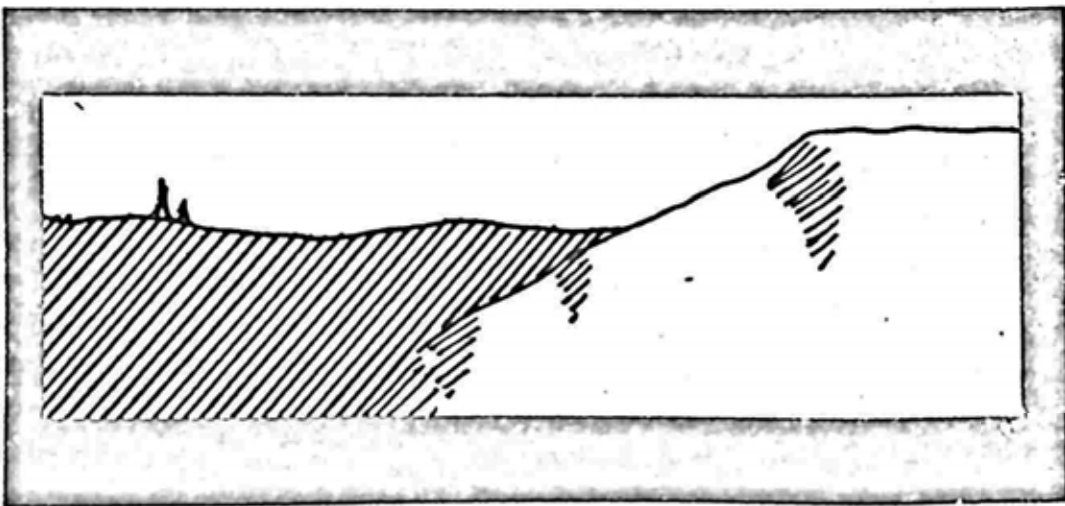
ရော်ဘာသီးအခြောက်ကို ဦးပိုးဖြူကြီးလည်း နားလည်သည်။ ထို့ကြောင့် အဘိုးကြီး အလွန်ဒေါသထွက်သွား၍ ကျွန်တော်တို့ကို ဆဲသည်။

“တယ်... လရိုး...၊ နင်တို့ကြောင့်လည်း ငါ ကျရသေးတယ်၊ ငါ့ကိုလည်း ရော်ဘာသီးအခြောက်နဲ့ တူတယ် ပြောရသလား၊ နေနှင့်ဦး... နေနှင့်ဦး...”

ဦးပိုးဖြူကြီးသည် ဆက်စိတ်မတိုတော့ဘဲ တစ်မျိုးအကြံထုတ်သည်။ ကမ်းပါးအခြေ၌ ကျောက်စရစ်ခဲ ဖြူဖြူကလေးများ ရှိသည်။ ဦးပိုးဖြူကြီးသည် ကျောက်စရစ်ခဲဖြူဖြူကလေးများကို ကျုံး၍ ချောနေသော နေရာများကို ဖြန့်ခင်းသည်။ ထို့နောက် သူတစ်ယောက်တည်း အရင်တက်ကြည့်သည်။ စိတ်ကျေနပ်မှ ပြန်ဆင်းကာ ကျွန်တော်တို့ကို တစ်ဦးချင်း ပွေခေါ်၍ အပေါ်သို့ တင်ပေးသည်။

အပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ ခိုင်ရော၊ ကျွန်တော်ရော မရယ်နိုင်ကြတော့။ အကြောင်းမှာ ဦးပိုးဖြူကြီးသည် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို လက်တစ်ဖက်စီဖြင့် ဆွဲကာ ကျောင်းသို့ တောက်လျှောက် ခေါ်သွားသည်။

ထိုနေ့က ခိုင်ရော၊ ကျွန်တော်ရော တင်ပါး၌ တစ်ယောက် ငါးချက်စီ ဆိုင်ရာ ဆရာမတို့၏ အရိုက်ခံရသည်။

(၆)

ပုံပမာ တင်ပြသည်

ကျွန်တော်တို့ နေခဲ့သော မက်သဒစ်ကျောင်းကြီးသည် စည်းကမ်းကြီးသည်။

ဆရာ၊ ဆရာမတိုင်းသည် ကရင်လူမျိုးများ ဖြစ်ကြ၍ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်များ ဖြစ်ကြသည်။

ကျွန်တော်ကား မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ကရင်ခရစ်ယာန်များ ဖြစ်ကြသည့် ကျွန်တော့် ဆရာ၊ ဆရာမများကို တစ်သက်မမေ့နိုင်။

သူတို့အသံမှာ ဝဲဝဲ ဖြစ်သည်။ ဓမ္မသီချင်းများကို ဆိုသော် အသံဝဲဝဲသည် ကောင်းကင်ဘုံအထိ ပျံ့စည်လေလွင် တက်သွားသည် ထင်ရ၏။ တပည့်များကို ချော့မော့သောအခါ၌ သူတို့၏လက်များသည် နူးညံ့သမျှ တီးတိုးညင်သာသော သူတို့၏အသံနှင့် ဖြူစင်ရိုးသားသော မျက်နှာများ၌ မိဘကရုဏာကို အပြည့်အဝ ဖော်ပြနိုင်စွမ်း ရှိကြသည်။

ဤသို့ ကြင်နာယုယတတ်သကဲ့သို့ စည်းကမ်းကိုလည်း ပိုင်နိုင်စွာ ကိုင်တတ်ကြသည်။

ထိုစဉ်ခေတ်က ကျွန်တော့် ဆရာ၊ ဆရာမများ အမြင်တွင် ချမ်းသာသူ၏ သားသမီး၊ ဆင်းရဲသူ၏ သားသမီး၊ -ဂုဏ်မြင့်သူ၏ သားသမီး၊ ဂုဏ်နိမ့်သူ၏ သားသမီး ဟူ၍ ကွဲပြားခြားနားမှု မရှိ၊ စာတော်သူကို ချစ်သည်။ စည်းကမ်းရှိသေသူကို မြှောက်စားသည်။ သူတို့အား လက်ဆောင်ပဏ္ဍာ

ပေးရမည် ဝေးစွာ၊ ခရစ္စမတ်နှင့် နှစ်သစ်ကူး အခါများတွင် စာတော်၍ စည်းကမ်းရှိသော သူတို့၏တပည့်ချစ်များကို သူတို့က ပန်းချီကတ်ပြားလှလှ လေးများနှင့် ဖဲကြိုးဖြူနီပြာဝါ စည်းအပ်သော ကစားစရာ လက်ဆောင်များ ပေးတတ်သည်။

စာမကြိုးစားသူ၊ စည်းကမ်းဖျက်သူများ ဆိုလျှင်ကား ကြိမ်လုံးဖြင့် ခပ်စပ်စပ်ကလေး ရိုက်ဆုံးမတတ်သည်။

ကျွန်တော်တို့အတန်းတွင် စာလည်း ကြိုးစား၍ စည်းကမ်းလည်း ရှိသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ဆရာမ မအေးမြ၏အချစ်ဆုံး တပည့်သုံးယောက် ရှိသည်။

တစ်ယောက်ကား ဂါဝန်နှမ်းနှမ်းပွပွကိုသာ အမြဲတမ်း ဝတ်နိုင်သော အဲမလီ ခေါ် ကရင်မလေး ဖြစ်သည်။ အခြား တစ်ယောက်ကား မြို့တွင်းမှ ဓာတ်ပုံဆရာသား ငြိမ်းမောင် ဖြစ်သည်။ ကျန်တစ်ယောက်ကား ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်တော်တို့သုံးဦးလုံး တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ချစ်ခင်ကြင်နာ ကြသည်။

ထိုနေ့က မိခိုင် နှောင့်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့ အရိုက်မခံစဖူး ခံရသော အခါ အဲမလီသည် မျက်ရည်လေးစမ်းစမ်းဖြင့် လာရှာ၏။

“မောင်ရာ... နင် အရိုက်ခံရတာ ငါ စိတ်မကောင်းပါဘူးဟယ်၊ နင်ကလည်း ဘာလို့ ကျောင်းနောက်ကျရသလဲဟဲ့”

“ငါ တမင် နောက်ကျတာ မဟုတ်ပါဘူး အဲမလီ၊ လူတစ်ဖက် သားကို ငါ ကူညီနေတာနဲ့ နောက်ကျတာပါ”

ကျွန်တော်က ဤသို့ စကားချိ၍ ဖြစ်ခဲ့သမျှကို အဲမလီအား ပြန်ပြော သည်။ ကျွန်တော့်စကား ဆုံးသောအခါ အဲမလီသည် သူ့အသံဝဲဝဲလေးဖြင့် ဆုတောင်းသည်။

“နင်က အဲဒါတွေ ဘာလို့ အကုန် ဆရာမကို ပြန်မပြောတာလဲ၊ အေးလေ ... နင်က လူတစ်ဖက်သားကို ကူညီတာပဲ၊ ဘုရားသခင်က ကောင်းချီးပေးပါလိမ့်မယ်”

အဲမလီက ခရစ်ယာန်မလေးပီပီ ဤသို့ ဆုတောင်းပေးသော်လည်း ငြိမ်းမောင်ကမူ တစ်မျိုး ဆိုသည်။

ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ငြိမ်းမောင်သည် ကတုံးဆံတောက်၊ ဗိုက်ရွဲရွဲ

mg9.com

လေးနှင့် ဖြစ်သည်။ မှတ်မိသမျှ ကျွန်တော်တို့ ဒုတိယတန်းရောက်သည်အထိ ငြိမ်းမောင်သည် သူ့အမေနှင့် အစ်မက လိမ်းပေး၍ဆိုကာ မျက်နှာ၌ သနပ်ခါး လိမ်း၍ ကျောင်းတက်သည်။ ကျွန်တော်တို့ယောက်ျားလေးအများမှာ ဘောင်းဘီ တိုလေးများ ဝတ်ကြသည်။ ငြိမ်းမောင်ကမူ ကုလားမရက် ချည်လုံချည် အစိမ်းကွက်၊ ပန်းရောင် စပို့ရှပ်ကလေးများ စသည် ဝတ်ရတတ်၏။

ကျွန်တော် အရိုက်ခံရပြီးသောအခါ ငြိမ်းမောင် လာတွေ့၏။ ယခုအခါ သူသည် သနပ်ခါး မလိမ်းတော့သော်လည်း သူ့မျက်နှာလေးမှာ ဖြူရော်ရော် ဖြစ်နေသည်။ အသံမှာ တုန်ယင်နေသဖြင့် ကျွန်တော့်ထက် သူရိုက်ခံရဟန် ပိုတူသည်။

“မောင်က ဘာလို့ အရိုက်ခံရအောင် လုပ်သလဲကွ”

“ငြိမ်းမောင်ရာ တမင်တော့ ဘယ်အရိုက်ခံချင်မလဲကွ”

“အေးလေ၊ ဒါပေမဲ့ မင်း အရိုက်ခံရတာ ဟုတ်ကြိုင်တို့၊ အယ်ဒီတို့၊ အောင်ကြည်တို့က သိပ်သဘောကျနေကြတယ်”

“သူတို့က သဘောကျမှာပေါ့၊ သူတို့က အမြဲ အရိုက်ခံနေရတဲ့ ကောင်တွေဆိုတော့ တို့ကို ဘယ်နှာလို့မလဲ”

“အေးလေ၊ အဲဒါကြောင့် ငါ ပြောတာ၊ သူတို့ သဘောကျအောင် မင်းက အရိုက်ခံရအောင် ဘာလို့ လုပ်ရသလဲ”

ကျွန်တော်သည် အရိုက်ခံရပြီးစ နာနေဆဲဖြစ်၍ စိတ်တိုနေသော ကြောင့် ငြိမ်းမောင်ကို ဘုပြန်ပြောသည်

“သူတို့ သဘောကျကျ၊ မကျကျ၊ ငါ ဂရုမစိုက်ဘူး... မင်းသာ ငါ့လို အရိုက်ခံရပါစေနဲ့”

ငြိမ်းမောင်လည်း စိတ်ဆိုးသွားသည်။

“ငါက အကောင်းပြောတာ၊ အေးပါ ... ဂရုမစိုက်ချင်လည်း နေပေါ့၊ တို့တော့ ဘယ်တော့မှ အရိုက်ခံရသေးဘူး”

ငြိမ်းမောင်က သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်စိတ်ချစွာ ပြောသည်။ သို့ရာတွင် သူ့ရော ကျွန်တော်ပါ မကြာမီ အရိုက်ခံကြရသည်။ မိခိုင် နှောင့်၍ပေတည်း။ ဤအကြောင်းကို ကျွန်တော် ရှင်းပြပါမည်။

မိုးမကုန်မီ တစ်နေ့သ၌ မိုးမိ၍ အအေးပတ်ကာ ကျွန်တော် ဖျားသည်။ ကျွန်တော် ဖျားသော် မိခိုင်တစ်ယောက်တည်း၊ သို့မဟုတ် သူ မလိုက်ချင်သော

မြိုင်တို့နှင့်အတူ ကျောင်းတက်ရမည် စိုးသဖြင့် ဦးလေးကိုဖိုးခင်မှတစ်ဆင့် ငြိမ်းမောင်ကို မှာကာ ခိုင့်ကို အဖော်ပြုစေရသည်။

ငြိမ်းမောင်သည် နံနက်တိုင်း တာဝန်ကျေပွန်စွာ ခိုင့်ကို ဝင်ခေါ်ရှာသည်။ နှစ်ဦးလုံးသည် ကျောင်းသို့မသွားမီ ကျွန်တော့်ထံသို့ ဝင်တွေ့မြဲ ဖြစ်၏။

အဖျားကျ၍ သက်သာသော တစ်နံနက်တွင် ခိုင့်အကြောင်း သိသဖြင့် စိတ်မချသူ ကျွန်တော်က ငြိမ်းမောင်ကို မေးသည်။

“ခိုင် မင်းနဲ့ ကျောင်းကောင်းကောင်း လိုက်ကဲ့လား။”

ငြိမ်းမောင်သည် ရုတ်တရက် မဖြေဘဲ ခိုင့်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ သူကြည့်ပုံမှာ ထိတ်လန့်တကြားနိုင်၍ စိုးရိမ်ဟန်လည်း ပြသည်။ ခိုင့်ကသာ မျက်မှောင်ကြုတ်၍ အမိန့်ပေးဟန် အပြည့်ပါသော လေသံဖြင့် ငြိမ်းမောင်ကို လှမ်းဆိုသည်။

“ဖြေလိုက်လေ...။ ခိုင် ကောင်းကောင်းလိုက်လား၊ မလိုက်လား ဆိုတာ”

ထိုအခါမှ ငြိမ်းမောင်သည် သံပတ်ပေးထားလိုက်သော စက်ရုပ်ကဲ့သို့ ပျာပျာသလဲ ဖြေရှာ၏။

“လိုက်... လိုက်ပါတယ်၊ ခိုင် ကောင်း... ကောင်းကောင်း လိုက်ပါတယ်”

ခိုင် ကောင်းကောင်း မလိုက်ကြောင်း ငြိမ်းမောင် ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ဖြေခြင်းအားထောက်၍ ကျွန်တော် ရိပ်မိသည်။ ခိုင်ကမူ ငြိမ်းမောင်ကို မကျေနပ်ဟန် မသိမသာ မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးလိုက်သေးသည်။

သူတို့အမှုအရာကို ကြည့်၍ ကျွန်တော်က အခြေအနေမှန်ကို သိလိုက်ပြီး ဖြစ်သည်။ သဘောကောင်း၊ စိတ်အေးချမ်းသမျှ ကြောက်တတ်သော ငြိမ်းမောင်ကို မိခိုင် ကောင်းကောင်းနိုင်နေပြီ ဆိုခြင်းပေတည်း။

ကျွန်တော် အဖျားသက်သာ၍ နားနေသောအချိန်များအတွင်း ခိုင်၏ ချစ်စရာ၊ စိတ်ဝင်စားစရာ အပြုအမူကလေးများကိုလည်း တွေ့ရသေးသည်။

ညနေတိုင်း ခိုင်သည် ကျွန်တော့်အိပ်ရာဘေး ရောက်ရောက်လာသည်။ ကိုယ်အေး၊ မအေး သူ့လက်ဖဝါးနုနုကလေးများဖြင့် ကျွန်တော့်နဖူးကို စမ်းကြည့်တတ်၏။ လူကြီးတွေ လုပ်သည်ကို ဘယ်အချိန်က အတုခိုးထားမှန်း မသိ၊ ကျွန်တော့်လက်ဖျံထိပ်ရှိ အကြောများကို လက်မလေးဖြင့် ထောက်လှက်

စမ်းကြည့်ပြီး မှင်သေသေနှင့် “အဖျားသွေး မရှိတော့ဘူး...” ဟုလည်း မှတ်ချက်ချတတ်၏။

ဤဝတ္တရားများ ပြီးစီးသောအခါ ခိုင်သည် သူယူလာသော မဂ္ဂဇင်း ထဲမှ ဝတ္ထုများကို ဖတ်ပြသည်။

ခိုင်သည် အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် မြန်မာစာ တော်သည်။ မဂ္ဂဇင်း ထဲမှာပါသော ဝတ္ထုများကို ပီပီသသ ပြတ်ပြတ်သားသား သံနေသံထားနှင့် ဖတ်ပြရုံမက မှတ်ဉာဏ်လည်း အလွန်ကောင်း၍ ဇာတ်လမ်းကို စိကာပတ်ကုံး ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပြန်ပြောနိုင်သည်။

ခိုင်ယူလာသော မဂ္ဂဇင်းမှာ ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်း ဖြစ်သည်။ ခိုင် အများဆုံး ဖတ်ပြသော ဝတ္ထုများမှာ ကြောက်လန့်ဖွယ်ကောင်းသမျှ စိတ်ဝင်စားဖွယ်လည်း ကောင်းလှသော မှော်ဆရာမှတ်တမ်း သရဲတစ္ဆေဝတ္ထုများ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်၏ ဒေါ်စာဥကြီးထံမှ တစ္ဆေသရဲအကြောင်းများ မကြားရ သည်မှာ ကြာပြီ။ သို့ရာတွင် ခိုင်ဖတ်ပြသော တစ္ဆေသရဲဝတ္ထုများမှာ ဒေါ်စာဥကြီး ပြောပြသော ပုံများထက် အဆပေါင်းများစွာ ပိုမို ကောင်းမွန်သည်။

ကျွန်တော် မှတ်မိသမျှ ခိုင် ပထမဆုံး ဖတ်ပြသော ဇာတ်လမ်းမှာ ကြောင်အမြဲတေအကြောင်း ဖြစ်၏။

ဝတ္ထုတွင်းမှ ဇာတ်လိုက်၏ဖခင်သည် တောကြောင်နက်ကြီး တစ် ကောင်၏ မျက်လုံးတွင်းမှ အမြဲတေရသည်။ အမြဲတေအစွမ်းကြောင့် ဇာတ်လိုက် ၏ ဖခင်သည် ဓားပြီး၊ တုတ်ပြီး၊ သေနတ်ပြီး၊ အားလုံးပြီးသည် ဆို၏။ ဇာတ်လိုက်၏ဖခင် သေသောအခါ ဦးလေးဖြစ်သူက ကြောင်အမြဲတေကို ခိုးဝှက်ယူလိုက်သည်။ များမကြာမီ ၎င်းဦးလေးပါ သေဆုံးရာ မသေဆုံးမီ သူသည် ကြောင်အမြဲတေကို မျိုချလိုက်သည် ဟူ၏။ ဦးလေးကို မြေမြှုပ် ပြီး၍ အတန်ကြာသောအခါ ဇာတ်လိုက်သည် ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ယံ၌ သချိုင်း ကုန်းသို့ သွား၍ တစ်ယောက်တည်း အလောင်းကို ဖော်ယူသည်။ အခေါင်းကြီး ပေါ်လာ၍ အဖုံးကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ အလောင်းကောင်ကြီးသည် ငုတ်တုတ် ထထိုင်သည် ဆို၏။ အလောင်းကောင်ကြီးမှာ ပုပ်ပွ ဖောင်းရောင်နေသည်။ သို့ရာတွင် မျက်လုံးကြီးတစ်ဖက်မှာ မသေသေးဘဲ ပြူးကြောင်ပွင့်လင်းနေ သည် ဆို၏။ ပါးစပ်မှလည်း တဟီးဟီး ညည်းနေသည် ဆို၏။ ထိုပွင့်လင်း ရှင်သန်နေသော မျက်လုံးထဲ၌ ကြောင်အမြဲတေ ရှိနေသည် ဆို၏။ ဇာတ်လိုက်

သည် ထိုမျက်လုံးကြီးကို ကော်ယူ ထိုးဖောက်ရန် ချဉ်းကပ်လိုက်သည့် တစ်ပြိုင်နက် အလောင်းကောင်ကြီးသည် ထ၍ထိုင်သည် ဆို၏။ ဇာတ်လိုက်မှာ ကြောက်အားလန့်အားနှင့် ထွက်ပြေးရာ သစ်ငုတ်တိုတစ်ခုနှင့် တိုက်မိပြီး လဲကျသွားခိုက် အလောင်းကောင်ကြီးက ခွစီးလိုက်သဖြင့် မေ့မြောသွားသည် ဆို၏။ အလောင်းကောင်ကြီးသည် ရွာတွင်း၌ ဆက်လက် သောင်းကျန်းရာ ရွာသားများက ဖမ်း၍ ခဲဆွဲလျက် ရေထဲ ချလိုက်ရသည် ဟူ၏။ ဇာတ်လိုက် မှာမူ ကျေးဇူးရှင် အထက်လမ်းဆရာကြီး ဆိုသူက ကယ်မသဖြင့် ပြန်လည် အသက်ရှင်ရသည် ဟူသတည်း။

ဇာတ်လမ်းမှာ အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းသည်။ ကျွန်တော် ကလည်း ကြောက်သည်။ ဖတ်ပြရင်း ခိုင်ကလည်း ကြောက်သည်။ ကျွန်တော် တို့ နှစ်ဦးသည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ပူးကပ်ကြ၍ တုန်လှုပ်ချောက်ချားမိသည်။ သို့ရာတွင် ဇာတ်လမ်းကို ဆုံးအောင် ဖတ်ရုံမက ကြောက်စရာကောင်းသော ပန်းချီသင်္ချိုင်းကိုပါ ကြည့်ရင်း ကြက်သီးထဖြစ်အောင် ထကြသေးသည်။

“သိပ်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ပုံပဲ ခိုင်ရယ်၊ ဒါထက်... ခိုင် ဥစ္စာစောင့်အကြောင်းကော မသိဘူးလား”

ခိုင်၏မျက်နှာလေးမှာ ဝင်းပသွားသည်။

“မောင် ဥစ္စာစောင့်အကြောင်း ကြားချင်သလား”

“သိပ်ကြားချင်တာပေါ့ ... ဒေါ်စာဥကြီးက ပြောပြမယ်ဆိုပြီး စိတ်ကောက်ပြီးတော့ မပြောတော့ဘူး၊ ခိုင် မောင်ကို ပြောပြပါ”

ခိုင်သည် စဉ်းစားသယောင် ခေတ္တ တွေ့တွေ့လေး ဖြစ်သွား၏။ အတန်ကြာမှ တိုးတိုးညင်သာ ဆိုသည်။

“ဥစ္စာစောင့်က ကြောက်ဖို့ မကောင်းဘူး၊ သူက သိပ်လှတယ်၊ ခေါင်းမှာလည်း ပန်းတွေ ဝေအောင် ပန်ထားပြီး ဒန်းစီးရင်း သီချင်းလည်း ဆိုတတ်တယ်တဲ့။ ပြီးတော့ သိပ်သနားစရာကောင်းတယ်၊ ခိုင် ကြီးလာလို့ သေသွားရင် ဥစ္စာစောင့် သိပ်ဖြစ်ချင်တာပဲ”

“အို... ဘာဖြစ်လို့”

“ဥစ္စာစောင့်က လှလည်း လှတယ်၊ သနားဖို့လည်း ကောင်းတယ် ပြောပြီးပါရောလား”

“အဲဒါနဲ့ ခိုင်က ဘာဖြစ်လို့ ဥစ္စာစောင့် ဖြစ်ချင်တာလဲ”

“ခိုင် ဥစ္စာစောင့်ဖြစ်ရင် ပန်းတွေ ဝေအောင် ပန်ပြီး မောင့်ကို လာခေါ်မှာပဲ၊ မောင်... ခိုင်နဲ့ လိုက်မလား”

“အို... မောင်က ဘယ်ကို လိုက်ရမလဲ”

“သိုက်နန်းထဲကိုပေါ့”

“သိုက်နန်းထဲကို... သိုက်နန်းဆိုတာ ဘာလဲ”

“ဪ... နောက်တော့ ပြောမှာပေါ့၊ ခိုင်မေးတာ ဖြစ်စမ်း... မောင့်ကို ခိုင် လာခေါ်ရင် မောင် လိုက်မလား”

“ခိုင်ကလည်း၊ ခိုင် လာခေါ်ရင် မောင် လိုက်မှာပေါ့၊ ကဲ... ကျေနပ် ပလား”

ထိုအခါမှ ခိုင်သည် ကျေနပ်သွားဟန် ပုံကို စပြောရန် ပြင်သည်။ ခိုင်အမူအရာလေးမှာ ပုံပြောသည်နှင့် မတူ။ ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့ရသော ကြေကွဲဖွယ် အဖြစ်အပျက်တစ်ရပ်အား ဆွေးဆွေးမြည့်မြည့် ပြန်လည် ပြောနေဟန်နှင့် တူသည်။

ခိုင်သည် သူ၏လက်ဖဝါးလေးနှစ်ခုကို ပူး၍ ရင်၌ အပ်ထားသည်။ နှုတ်ခမ်းနီနီပါးပါးလေးများက တလှုပ်လှုပ်ဖြင့် တတွတ်တွတ် ပြောနေသော် လည်း မျက်ရည်ဝိုင်းသော မျက်လုံးများက အဝေးသို့ ငေးစိုက်ကြည့်လျက် ရှိ၏။

ခိုင်၏ အမူအရာကလေးကို ယခုတိုင် ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွင် မြင်ယောင်နေပါသေးသည်။ ခိုင် ပြောပြသော ဇာတ်လမ်းလေးကိုလည်း တစ်သက်တွင် ကျွန်တော် မေ့နိုင်တော့မည် မဟုတ်။

ခိုင် ပြောပြသော ပုံဝတ္ထုမှာ ‘ပန်းဝေဝေ’ဟု ခေါ်သည်။ လွမ်းဖွယ် ကောင်းသော ဥစ္စာစောင့်မလေး ခင်မြိုင်နှင့် ချစ်သူမောင်ညိုတို့၏ အကြောင်း တည်း။

မောင်ညိုသည် ရိုးသား ချောမောသော တောရွာလူလင်ပျိုတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ မိခင်အိုကြီးကို လုပ်ကျွေးနေသူဖြစ်ရာ ဈေးနေ့ပတ်ကြိုတိုင်း မြို့တက် ရသည်။ မောင်ညို မြို့သွားသောအခါ အုပ်ဆိုင်းမှောင်ရီသော တောတန်းလေး တစ်ခုကို ဖြတ်သွားရ၏။

တစ်နေ့တွင် မောင်ညိုသည် ထိုတောတန်းလေးကို ဖြတ်သွားခိုက် အလွန် မွှေးကြိုင်သင်းပျံ့သော သဇင်ပန်းရနံ့များကို ရှူရှိုက်ရသည်။ သဇင်ပန်း

ရန်၏ ဆွဲဆောင်ချက်ကြောင့် လျှောက်မိလျှောက်ရာ လျှောက်ခဲ့ရှာသော မောင်ညိုသည် တောအတွင်းတစ်နေရာ၌ ခင်မြိုင်ကို တွေ့ခဲ့ရသည်။

ထိုစဉ်က ခင်မြိုင်၏ခေါင်းတွင် သဇင်ပန်းများဝေအောင် ပန်ထားသည်။ သဇင်ပန်း ပန်လျက်နှင့် ခင်မြိုင်သည် ပန်းနွယ်ကြိုးဆင်အပ်သော ဒန်းကို စီးရင်း သာယာညင်းတွဲစွာ သီချင်းဆိုနေသည်။ ခင်မြိုင်၏ ဒန်းဆင်ထားရာ တောတစ်ဝိုက်၌ သဇင်ပန်းနှင့်တကွ အခြားပန်းမျိုးစုံတို့ ရောင်စုံဖူးပွင့်နေကြသည်။ မြက်ခင်း၌လည်း ပန်းမွေ့ရာအလား ပန်းစုံကြဲဖြန့် ခင်းကျင်းလျက် ရှိနေသည်။

သဇင်သင်းသော ဤတောတွင်း၌ ခင်မြိုင်နှင့် မောင်ညိုသည် ချစ်ကြိုက်သွားသည်။

နေ့စဉ် မောင်ညိုသည် ဤတောလမ်းသို့ လာ၏။ သဇင်ပန်းဝေအောင် ပန်လျက် ခင်မြိုင်ကလည်း ဆီးကြိုသည်။ မောင်ညိုက ဒန်းကို လွှဲပေးလျက် ချောမောလှပသော ခင်မြိုင်သည် ဒန်းစီးရင်း သီချင်းတဆိုဆိုဖြင့် အလွန် ပျော်ရွှင်ဖွယ် ကောင်းကြ၏။

တစ်နေ့တွင် ခင်မြိုင်က မောင်ညိုကို သူနှင့်အတူ သိုက်နန်းတွင်း လိုက်နေရန် ခေါ်၏။ မောင်ညိုမှာ ချစ်သူခေါ်ရာသို့လည်း လိုက်ချင်သည်။ ဆင်းရဲသော မုဆိုးမ မိခင်အိုကြီးကိုလည်း မပစ်ရက်။ ထို့ကြောင့် မိခင်အိုကြီးကို ချမ်းသာစွာ ထားနိုင်လျှင် သိုက်နန်းသို့ လိုက်ပါမည်ဟု ခင်မြိုင်အား ကတိပေးလိုက်သည်။ ထိုအခါ ခင်မြိုင်က မောင်ညိုအား ရွှေ၊ ငွေ ရတနာများကို ပေးလိုက်သည်။

ဖြစ်သမျှကို မသိသော မောင်ညို၏မိခင်သည် ရွှေ၊ ငွေ ရတနာများကို ထုခွဲ၍ အိမ်ဆောက်ရန် စီမံသည်။ ပစ္စည်းအချို့မှာ သိုက်ဆရာများလက်ထဲသို့ ရောက်သွား၏။ ထိုအခါ သိုက်ဆရာတွေက မောင်ညို၏မိခင်အား သွေးဆောင်ဖြားယောင်းတော့သည်။ ခင်မြိုင်သည် ဥစ္စာစောင့်တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း၊ ဤအတိုင်း လွှတ်ထားပါက တစ်နေ့တွင် မောင်ညိုသည် လိပ်ပြာအနုတ်ခံရတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိတို့စကား နားထောင်လျှင် မောင်ညို အသက်မသေရုံမက တစ်သက်လုံး စားမကုန်နိုင်အောင် ရွှေ၊ ငွေ ရတနာများ ရနိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြကြရာ မောင်ညို၏မိခင်သည် သဘောတူလိုက်၏။

မကြာမီတစ်နေ့၌ သိုက်ဆရာများက မောင်ညို၏မိခင် အကူအညီဖြင့်

mgooe.com

မောင်ညိုကို ကြိုးတုပ်ကာ တောအစပ်၌ ကန်တော့ပွဲ အုန်းပွဲပြင်၍ သိုက်တူးကြလေ၏။

တောအတွင်းမှ ကြိုင်သင်းသော သင်္ဃန်းရနံ့များ ပေါ်ထွက်လာသည်။ ခေါင်းတွင် သင်္ဃန်းများဝေအောင် ပန်လျက် ရှေးနန်းဝတ်နန်းစားဖြင့် ခင်မြိုင်လည်း ပေါ်ထွက်လာသည် ဆို၏။

ခင်မြိုင်က သိုက်ကို မနှောင့်ယှက်ဘဲ ပြန်သွားကြရန် မေတ္တာရပ်ခံသည်။ လောဘဇောတိုက်နေသော သိုက်ဆရာတို့က မောင်ညိုကို ခြေမန်းကွင်းစွပ်၍ ဆေးကြိမ်လုံးဖြင့် ရိုက်ကာ ခင်မြိုင်အား အရှုံးပေးခိုင်းသည်။ မရှုရက်သော မိခင်ကြီးက သိုက်ဆရာကြီး၏ ကြိမ်လုံးကို ဝင်လှရာမှ စည်းပေါက်သွားသည်။ ထိုအခိုက်တွင်ပင် နွားလား ဥသဘာတစ်စီးသည် ဝင်ခတ်ရာ သိုက်ဆရာသည် ချိုဖျား၌ ပါသွား၏။ ကျန်ရွာသားများက သတိမလစ်တစ်ချက်လစ်တစ်ချက် ဖြစ်နေသော မောင်ညိုကို အိမ်သို့ ပြန်ခေါ်လာသည်။ ထိုည သန်းခေါင်ယံ၌ တစ်ရွာလုံး သင်္ဃန်းနံ့တို့ဖြင့် မွှေးကြိုင်နေသည် ဆို၏။ ခွေးအူသံများကြား၌ မြင်းခွာသံ၊ ရထားသံများ ကြားရပြီး မောင်ညိုသည် လုံးဝ သတိလစ် မေ့မြောသွားသည်။

တစ်ရွာလုံး ထိတ်လန့်သမျှ ကြေကွဲဝမ်းနည်းနေကြသည်။ မောင်ညို၏ မုဆိုးမ မိခင်ကြီးမှာမူ ပဋာမြေလူး ရူးမတတ် ငိုကြွေးနေရှာသည်။

မောင်ညို၏အလောင်းကိုမူ လှပစွာပြင်ဆင်၍ အိမ်အပြင်၌ ခုတင်ဖြင့် ချထားသည်။

နောက်မွန်းလွဲတစ်နာရီတွင် မောင်ညိုကို ခေါင်းသွင်းရန် ပြင်ခိုက်သိက္ခာ ဣန္ဒြေတော်နှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းတစ်ပါးသည် တပည့်တစ်ဦးနှင့်အတူ ရွာတွင်းသို့ ကြွရောက်လာသည်။

ဆရာတော်သည် ထွက်ရပ်စခန်းသို့ တက်လှမ်းတော့မည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်၏။ အသုဘအိမ်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ဆရာတော်က ရပ်နားလိုက်၍ အကျိုးအကြောင်း မေးသည်။ ဇာတ်လမ်းစုံကို သိရသည့်ခဏ၌ ဆရာတော်သည် ရေတစ်ခွက် တောင်းယူ၍ မန်းမှုတ်ကာ မောင်ညို၏မျက်နှာကို ပက်ဖျန်းတောက်လိုက်သည်။ မလှုပ်မယှက် အလောင်းကောင်သဖွယ် ငြိမ်နေသော မောင်ညိုသည် ပကတိလူကောင်းအသွင် ထထိုင်ရကား ပရိသတ်အပေါင်းတို့ ကြောက်လန့်၍ ထွက်ပြေးကုန်ကြသည်။

ထိုအခါမှ ဆရာတော်က မောင်ညို သေသည်မဟုတ်ကြောင်း၊ ဥစ္စာ
စောင့်မက လိပ်ပြာနုတ်သွားသဖြင့် မြောနေခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြသဖြင့်
လူအပေါင်း ပြန်လည် စုဝေး ရောက်လာကြသည်။

ဆရာတော်သည် ဥစ္စာစောင့် ခင်မြိုင်ကို မေတ္တာပို့ အမျှဝေ၍ ဆင့်ခေါ်
လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် တစ်ရွာလုံးမှာ သင်္ဃန်းတို့ဖြင့် မွှေးကြိုင်သွားသည်။
ဆံပင်ဖားလျားချ၍ ခေါင်း၌ သင်္ဃန်းဝေဝေဖြင့် ခင်မြိုင်သည် မျက်ရည်
သွယ်သွယ်ကျရင်း ဆရာတော်ရှေ့၌ ဒူးထောက်လျက် ပေါ်လာသည်။ ခင်မြိုင်မှာ
လှပလွန်း၍ ဆရာတော်နှင့် မောင်ညိုမှလွဲ၍ မည်သူမျှ မကြည့်ရဲကြ။

ဆရာတော်က ခင်မြိုင်ကို တရားပြသည်။ ဘဝချင်း မတူသဖြင့်
ပေါင်းဖက်ခြင်းမှာ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ ပြုသမျှကုသိုလ်ကိုလည်း အမျှပေးဝေမည်
ဖြစ်ကြောင်း၊ ကုသိုလ်အဟုန်ကြောင့် ခင်မြိုင် ကျွတ်လွတ်သောအခါ နောင်
ဘဝ၌ ခင်မြိုင်နှင့် မောင်ညိုတို့ ရေစက်ဆုံကာ ပြန်လည် တွေ့ကြုံ ပေါင်းသင်း
ရမည် ဖြစ်ကြောင်း အမိန့်ရှိသည်။ ယခုအခါ ခင်မြိုင်သည် မျက်ရည်လည်ရွဲ
ဖြင့် နောက်နောင် မနှောင့်ယှက်တော့ပါဟု ကတိပြု၍ ပျောက်ကွယ်သွား
သည်။

မောင်ညိုလည်း လူကောင်းပကတိဖြစ်၍ ရွာမှစွန့်ကာ ဆရာတော်နှင့်
အတူ လိုက်သွားသည်။ မောင်ညို၏မိခင်မှာလည်း ယောဂီဝတ်၍ မောင်ညိုနှင့်
အတူ ဆရာတော်နောက်သို့ လိုက်သွားသည်။

မောင်ညိုသည် ဥစ္စာစောင့်မလေး ခင်မြိုင်ပေးသော ရတနာပစ္စည်း
တွေကို ထုခွဲ၍ မြန်မာပြည်အနှံ့ ဘုရားစေတီများ လိုက်တည်နေသည် ဆို၏။
မောင်ညိုတို့ နေထိုင်ခဲ့သော ရွာကလေးမှာမူ ခင်မြိုင်နှင့် မောင်ညိုတို့၏
ကြေကွဲဖွယ်ရာ အဖြစ်အပျက်ကလေးကို ပြောမဆုံးရှိကြသည် ဆို၏။ နတ်တော်၊
ပြာသို ရောက်ပြီဆိုလျှင်လည်း ရွာတစ်ဝိုက် တောတန်း၌ သင်္ဃန်းတို့ ကြိုင်လန်း
လေသောအခါ ပိတုန်းရောင် ဆံပင်များကို ဖားလျားချ၍ ခေါင်းတွင် ပန်းဝေ
ဝေဖြင့် ဒန်းစီးရင်း မောင်ညိုကို စောင့်မျှော်နေရှာသော ခင်မြိုင်ကို ထင်းခွေ
သွားသော ရွာသူ၊ ရွာသားများ ယနေ့တိုင် တွေ့မြင်နေကြရသည် ဟူသတည်း။

ဇာတ်လမ်းဆုံးသောအခါ ကျွန်တော့်ရင်မှာ ဟာကျန်ရစ်သည်။
သင်္ဃန်း ခေါင်းတွင် ဝေဝေဖြင့် ဒန်းစီးရင်း ချစ်သူမောင်ညိုကို မျှော်နေရှာမည့်
ခင်မြိုင်၏သဏ္ဍာန်သည် မျက်လုံးတွင် မပျောက်။ ခိုင်ဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်

သောအခါ ခိုင်၏မျက်လုံးများတွင်လည်း မျက်ရည်တို့ ဝဲနေသည်။ ဘာမှန်း မသိ ရင်မှ ဆို့နှင့်သော ဝေဒနာကို မခံနိုင်သဖြင့် ကျွန်တော်က ကိုယ့်ကိုယ်ကို စိတ်သက်သာရန် ဖြေဖျောက်သော စကားကို ဆိုရ၏။

“အဲဒါ ပုံနော် ခိုင်၊ တကယ့်အဖြစ်အပျက် မဟုတ်ပါဘူး”

ခိုင်သည် မကျေနပ်ဟန် ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်ကြည့်သည်။

“ပုံ မဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ် ဖြစ်တာပါ၊ ခင်မြိုင်တို့၊ မောင်ညိုတို့ တကယ် ရှိတယ်”

“ခိုင် ဘယ်လိုလုပ် သိလဲ”

“အို... ခိုင် သိပါတယ်ဆိုမှ”

ကျွန်တော်က ခိုင်ကို အံ့သြစွာ ပြန်ကြည့်မိသည်။ ထိုစဉ် ခိုင်က ဘာသဘောကျသည် မသိ၊ တစ်ချက် ရယ်လိုက်ပြီး ဆို၏။

“အဲဒါ ထားပါလေ... ခိုင်က အဲဒီလို ဥစ္စာစောင့်မလေး ဖြစ်နေပြီး လာခေါ်ရင် မောင် လိုက်မလား”

“ဟာ... ခိုင်ကလည်း တောက်တီးတောက်တဲ့တွေ၊ ခိုင်က ဥစ္စာ စောင့်ဖြစ်ပြီး လာခေါ်လို့ လိုက်ရင် မောင် သေသွားမှာပေါ့”

ခိုင်၏မျက်နှာလေးသည် တင်းမာသွားသည်။ ကျွန်တော့်ကို ပြန်လည် စူးစိုက်ကြည့်သော မျက်လုံးလေးများ၌လည်း ဒေါသနှင့် ကြေကွဲမှုတို့ ရောနေ သည်။

“အင်းပါ... ခိုင် သိသားပဲ၊ မောင် မလိုက်ချင်ပါဘူး၊ ခိုင်ကလည်း တကယ် ဥစ္စာစောင့်ဖြစ်ရင် မောင်ကို လာမခေါ်သေးဘူး”

ခိုင်သည် ဒေါသလေးဖြင့် ဆောင့်အောင့်ကာ နေရာမှ ထသည်။

“အိုး... ခိုင် နေဦးလေ၊ မောင် ပြောပြဦးမယ်”

ကျွန်တော်က ခိုင်ကို လှမ်းခေါ်၍ တားမြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ခိုင်က လှည့်မကြည့်။ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကလေးကို ပိုက်၍ ဒေါနှင့် မောနှင့် ထွက်ခွာ သွားသည်။

ထိုနေ့ညမှစ၍ ခိုင် ကျွန်တော့်ကို လာသတင်းမမေးတော့။ ညနေ တိုင်လျှင် ကျွန်တော်က ခိုင်ကို မျှော်သည်။ မိခိုင် တစ်ယောက်က လုံးဝ ပေါ်မလာ။ ကျွန်တော်သည် တစ်ဖက်ခြံကို ကူး၍ ခိုင်ကို သွားတွေ့လိုသည်။ သို့ရာတွင် နာလန်ထစ အပြင်ထွက်လျှင် လေစိမ်းမိ၍ ပြန်ဖျားမည်ဆိုကာ

မေမေက ထွက်ခွင့် မပေး။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်၌ ကျောင်းသွားခါနီး ဝင်လာမြဲဖြစ်သော ခိုင်သည် ပေါ်မလာ။ ခိုင် ပေါ်မလာသဖြင့် ငြိမ်းမောင် တစ်ကောင်လည်း ပေါ်မလာ။ ငြိမ်းမောင်ဆိုသည့်ကောင်သည် ခိုင် ခိုင်းရာလုပ်၍ ခိုင် မကြိုက်လျှင် ဘာကိုမျှ ပြုရဲဟန် မတူ။

ထိုရက်များအတွင်း ကျွန်တော်သည် ဒေါပွရင်း၊ ဝမ်းနည်းရင်းနှင့် အချိန်ကို ကုန်လွန်စေရသည်။

ကျွန်တော် ကောင်းစွာ ကျန်းမာလာပြီ ဖြစ်သဖြင့် နောက်တစ်နေ့ ဆိုလျှင် ကျောင်းတက်နိုင်ပြီဟု ဖေဖေက ခွင့်ပေးသည်။ ထိုနေ့ညနေ၌ ခိုင်၏ မိဘများသည် မြိုင်၊ လှိုင်တို့နှင့်အတူ ကျွန်တော်တို့အိမ်ဘက်သို့ လာလည်၏။ (မမကြိုင်မှာမူ ကောလိပ်သို့ သွားနေပြီဖြစ်၍ သန်လျင်မြို့၌ မရှိတော့) ခိုင် တစ်ယောက်မူ ပါမလာ။ ဤသည်ကို ကျွန်တော် မကျေနပ်။

အိမ်ပြင်ထွက်ခွင့်ရပြီဖြစ်သော ကျွန်တော်က ခြံနောက်ပိုင်းသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ခိုင်နှင့် ကျွန်တော် စတင် တွေ့ခဲ့သော သစ်ပင်ကြီးဆီသို့သာ ထွက်လာမိခဲ့၏။ သစ်ပင်ကြီးကို လှမ်းမြင်ရသောအချိန်၌ ကျွန်တော့်မှာ ဝမ်းသာ လွန်း၍ ခုန်ပေါက်မိမတတ် ဖြစ်သွား၏။

တစ်ခါတုန်းက ကဲ့သို့ပင် မိခိုင်သည် မြရာပင်ကြီးကို မှီလျက် အဝေးသို့ ငေးနေသည်။ သူ့လက်တွင်း၌လည်း တစ်ခါတုန်းက ကဲ့သို့ပင် စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ကိုင်ထား၏။ သို့ရာတွင် သူ့မျက်နှာ၌ တစ်ခါတုန်းက ကဲ့သို့ မျက်မှန်ကြီး မရှိ။ မျက်နှာပေါ်မှ မျက်မှန်အစား ခိုင်ခေါင်းတွင် စံပယ်ပန်းတို့ ဝေအောင် ပန်ထားသည်။

ကျွန်တော်သည် ဝမ်းသာခြင်းကို မထိန်းနိုင်ဘဲ ခိုင်ဆီ ပြေးသွားရင်းပင် နှုတ်မှ အော်မိသည်။

“ခိုင်ရေ... ခိုင်ရေ... မောင် လာပြီ...”

ခိုင်သည် ထိတ်လန့်တကြား ကျွန်တော့်ကို လှည့်ကြည့်သည်။ ခေတ္တမူ တွေ့သွားရှာသည်။ နောက်ခဏ၌မူ ကျွန်တော့်ကို ကျောခိုင်း၍ လျင်မြန် သွက်လက်စွာဖြင့် သူတို့ခြံတွင်းသို့ ပြေးထွက် ပျောက်ကွယ်သွား၏။

မြရာပင်ကြီးအောက်၌ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ရပ်ကျန်ရစ် သည်။ ခိုင်နောက်သို့ ကျွန်တော် ပြေးလိုက်လျှင် မိမှန်း သိသည်။ သို့ရာတွင်

m g e . c o m

ဘာကြောင့် မသိ၊ ပြေးမလိုက်မိ။ မြရာပင်ကြီးအောက်တွင်သာ ရပ်နေမိသည်။
ရင်တွင်း၌ ဒေါသထွက်မိသည်။ မခံချင်လည်း ဖြစ်မိသည်။ သို့ရာတွင်
ဒေါသနှင့် မခံချင်မှုများက ဝမ်းနည်းမှုကို စိုးမိုးလွှမ်းခြုံပစ်လိုက်သည်။

ကျွန်တော့်ခြေရင်း၌ စံပယ်ပွင့် သုံးလေးပွင့်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်
သည် စံပယ်ပွင့်များကို ကောက်၍ လက်ဖြင့်ခြေကာ လွှင့်ပေါက်ပစ်မိသည်။

ကျွန်တော် ရှေးရှုရပ်မိရာ အဝေးဆီ၌ မှိုင်းညိုသော ကျိုက်ဖောမိ
စေတီတော်မြတ်ကို လှမ်းမြင်နိုင်သည်။ ကျွန်တော့်နှာဝတွင်လည်း စံပယ်နံ့တို့
မွှေးနေသည်။

ခင်မြိုင်နှင့် မောင်ညိုတို့၏ ကြေကွဲဖွယ် ဇာတ်လမ်းကို ပြန်သတိရ
မိသည်။ ထိုခဏတွင်ပင် ခိုင်အပေါ် ကျွန်တော် စိတ်ပြေသွားသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်၌ ကျွန်တော်သည် ကျောင်းပြန်တက်သည်။
ထုံးစံအတိုင်း ခိုင်တို့အိမ်ဘက်ဆီ ကူးလာမိခဲ့သည်။

သူငယ်ချင်းအပျိုတစ်သိုက်နှင့် ထွက်လာသော မြိုင်ကို ခြံ၌
ကျွန်တော် သွားတွေ့သည်။

“အို... မောင် ကျောင်းတက်တော့မလား၊ မောင် နေကောင်းပြီ
လား... ဟင်”

မြိုင်က ချိုသာစွာ ကျွန်တော့်ကို မေးသည်။

တွေ့စက မြိုင်နှင့် ကြိုင်ကို အနည်းငယ် မုန်းမိသည်။ ကြိုင်အကြောင်း
ကိုမူ ကျွန်တော် သိပ်မသိ။ မြိုင်ကိုမူ အိမ်၌ လည်းကောင်း၊ ကျောင်း၌
လည်းကောင်း မကြာခဏ တွေ့နေရသဖြင့် ကျွန်တော် နားလည်သည်။ မျက်နှာ
လေး ဝန်းပြည့်ပြည့်နှင့် နှာတံလေးတန်းကာ လူတစ်ယောက်ကို မျက်ခုံးလေး
ပင့်၍ ကြည့်တတ်သော မြိုင်အလှကို ကျွန်တော်က ဖော်ပြခဲ့ပြီးပြီ။

မြိုင်သည် လှရုံသာမက သဘောလည်း ကောင်း၏။ အမှန်ကို
ဝန်ခံရလျှင် ကြိုင်၊ မြိုင်၊ ခိုင်၊ လှိုင် ညီအစ်မ အားလုံးအနက် ခိုင်ကလွဲလျှင်
မြိုင်ကို ကျွန်တော် အချစ်ဆုံး ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် မြိုင်က ချိုသာစွာ မေးသောအခါ ကျွန်တော်က
ယဉ်ကျေးစွာ ပြန်ဖြေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ မမမြိုင်၊ ကျွန်တော် ကျောင်းတက်နိုင်ပါပြီ၊ အခု ခိုင်ကို
လာခေါ်တာ”

“အို... ခိုင်ကို လာခေါ်တာ၊ ခိုင်က ငြိမ်းမောင်နဲ့ ကျောင်းတက် သွားပြီ၊ မမမြိုင်ကတောင် ပြောသေးတယ်၊ မောင် ဒီနေ့ ကျောင်းတက်လိမ့် မယ်လို့”

ကျွန်တော် ငိုငင်ကျသွားမိသည်။ ကျွန်တော် ကျောင်းတက်မည်မှန်း သိလျက် ခိုင်သည် ဘာကြောင့် မစောင့်သနည်း။

မြိုင်သည် ကျွန်တော့်ပခုံးကို ပုတ်၍ အသာအယာ ဆိုသည်။

“မောင်နဲ့ ခိုင် စိတ်ဆိုးနေကြသလား... ဟုတ်လား၊ ဘာစိတ်ဆိုး နေကြသလဲ”

“ခိုင် စိတ်ဆိုးနေသလားတော့ မသိဘူး၊ ကျွန်တော်ကတော့ သူ့ကို စိတ်မဆိုးပါဘူး”

ကျွန်တော့်စကားသံကို ကြားသောအခါ မြိုင်သူငယ်ချင်းမတွေက ဝိုင်းရယ်ကြသည်။ ထိုအခါ မြိုင်သည် သူငယ်ချင်းမများကို ပြုံးစူစူတစ်ချက် လှည့်ကြည့် မျက်စောင်းထိုးပြီး ဆို၏။

“မောင့်ကို မရယ်ကြပါနဲ့၊ မြိုင် မောင်က သိပ်မာနကြီးတယ်၊ ပြီးတော့ သိပ်သဘောကောင်းတယ်”

ဤသို့ ဆိုပြီး မြိုင်သည် ကျွန်တော့်ပခုံးကို ပွေ့ဖက်၍ ချောချော မော့မော့ ပြော၏။

“မောင် မဖျားခင်က ခိုင်ကြောင့် မောင် အရိုက်ခံရတယ်ဆို၊ ခိုင် ကလည်း မကောင်းဘူးကွဲ့ သိလား၊ မောင်က ခိုင်ကို သိပ်အလိုမလိုက်နဲ့ ကြားလား၊ ကဲ... မောင် မမမြိုင်နဲ့ လိုက်ခဲ့ပေါ့”

မမမြိုင်၏မေတ္တာကြောင့် ကျွန်တော်သည် စိတ်၌ လန်းဆန်းသွားသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့ အပျိုတစ်သိုက်နှင့်မူ မလိုက်ချင်။

“ကိစ္စ မရှိပါဘူး မမမြိုင်ရယ်၊ မောင် တစ်ယောက်တည်း ကျောင်း သွားရဲပါတယ်”

ဤမျှ ဆို၍ ကျွန်တော်သည် ခြံတွင်းမှ ပြေးထွက်ခဲ့ပြီး တစ်ယောက် တည်း ကျောင်းသို့ သွားသည်။

ကျွန်တော် ကျောင်းရောက်သောအခါ ကျောင်းမတက်သေး။

ကျောင်းရှေ့ရှိ ဓာာလုံးကွင်းကြီးထဲတွင် ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားများ ကစားနေကြသည်။ သူတို့အထဲတွင် ခိုင်ကိုပါ တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော့်ကို

အံ့ဩစေသည့်အချက်မှာ ခိုင်သည် ကျောင်း၏လူဆိုးကလေးများဖြစ်ကြသော ဟုတ်ကြိုင်၊ အယ်ဒီ၊ အောင်ကြည်တို့နှင့် တွဲကစားနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခင်က သူတို့နှင့် ခိုင် တွဲကစားသည်ကို မတွေ့ဖူး။ သူတို့နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ရစ်သီ ရစ်သီ လုပ်နေသော ငြိမ်းမောင်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ဟုတ်ကြိုင်တို့ လူသိုက်နှင့် ငြိမ်းမောင်တို့ မတည့်။ မတည့် ဆိုရာ၌ ငြိမ်းမောင်က ဆိုးသည် မဟုတ်။ ငြိမ်းမောင်က လူကြောက် ဖြစ်၏။ ဟုတ်ကြိုင်တို့လူစုက အနိုင်ကျင့် တတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ငြိမ်းမောင်က သူတို့နှင့် မတွဲ။

ကျွန်တော်သည် ဟုတ်ကြိုင်တို့လူသိုက်နှင့် ခိုင် တွဲနေသည်ကို မကြိုက်။ သို့ရာတွင် မည်သို့မျှလည်း ဝင်မပြောချင်သဖြင့် အတန်းသို့ ပြန်ကာ စာဖတ် နေ၏။

ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်းထိုး၍ ဆရာမ မဝင်လာမီ ငြိမ်းမောင် သည် ကျွန်တော့်နားကပ်၍ တိုးတိုးမေးသည်။

“မောင်... မင်းနဲ့ ခိုင် ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”

“ငါနဲ့ ခိုင် ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ ဒါထက် ခိုင်နဲ့ ဟုတ်ကြိုင်တို့နဲ့ ဘယ်လို တွဲမိသွားတာတုံး”

“အေးကွာ၊ ငါ ပြောလိုလည်း မကောင်းဘူး၊ ဒီကောင်တွေဟာ ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား”

“အေးလေ... မကောင်းတာ ငါ သိသားပေါ့၊ မင်းက ခိုင်ကို သူတို့နဲ့ ဘာလို့ တွဲစေရသလဲ”

“ဘယ့်နှယ် လုပ်မလဲ၊ မင်း ခိုင်က ငါ ပြောလိုမှ မရပဲ”

ကျွန်တော်သည် ငြိမ်းမောင်ကို မကျေနပ်သော်လည်း ဆရာ ဝင်လာ သောကြောင့် စကားဖြတ်လိုက်ရသည်။

နေ့လယ်မုန့်စားချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် ကျောင်းအောက်မုန့်ဆိုင်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ မုန့်ဆိုင်နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ဟုတ်ကြိုင်တို့ လူသိုက်သည် ပလုတ်ပလောင်းနှင့် သရေစာများ စားနေကြသည်။ အခြား မနီးမဝေးရှိ ထောင့်တစ်ခုတွင် ခိုင်သည် ကုပ်ကုပ်ရပ်၍ မုန့်ဆိုင်ကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ ခိုင်လက်တွင်း၌ စားစရာ ဘာမျှ မရှိ။

နေ့စဉ် မုန့်စားချိန်၌ ကျွန်တော်တို့ ကလေးများသည် အလွန် ဆာတတ်သည်။ မိခိုင်ရော ကျွန်တော်ပါ တစ်နေ့ မုန့်ဖိုး တစ်မူးစီ ရကြသဖြင့်

မုန့်ဖိုးအများဆုံးရသူများ ဖြစ်ကြ၏။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် မိခိုင်သည် ယခု အချိန် မျိုး၌ သူ့လက်တွင်း စားစရာမျိုးစုံ ကိုင်စားနေလေ့ ရှိသည်။

ကျွန်တော်သည် မုန့်ဝယ်စားမည် လုပ်ပြီးမှ မစားဘဲ ခိုင်ထံ လျှောက်သွားသည်။

“ခိုင် မုန့်စားပြီးပြီလား”

ခိုင်က ခေါင်းခါသည်။

“နို့ ဘာဖြစ်လို့ မစားသလဲ၊ မဆာဘူးလား”

ခိုင်က မဖြေ။

“ခိုင်မုန့်ဖိုးကော”

ဤသည်ကိုလည်း ခိုင် မဖြေ။ မျက်ရည်ဝဲ၍သာ ငြိမ်နေသည်။ ထိုစဉ် ငြိမ်းမောင် ပေါ်လာ၏။ ကျွန်တော် သိချင်သော အဖြေကို ငြိမ်းမောင် ထံမှ ရသည်။

“ခိုင် မုန့် ဘာစားရမလဲ၊ ဟိုကောင်တွေ စားသွားတာကိုး”

“ဘာပြောတယ်၊ ဟိုကောင်တွေ စားသွားတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ နေ့တိုင်း မုန့်စားချိန်ကျရင် သူတို့က ခိုင်ဆီက ပိုက်ဆံ ချေးတယ်၊ ခိုင်ကလည်း တစ်မူးလုံး ချေးလိုက်တာချည်းပဲ”

ကျွန်တော်သည် ရုတ်တရက် ဒေါသထွက်သွား၍ ခိုင်ဘက် လှည့်မေးသည်။

“ခိုင်က သူတို့ကို ဘာလို့ ပိုက်ဆံချေးရတာလဲ”

ထိုအခါမှ ခိုင်သည် ခပ်တိုးတိုး မပွင့်တပွင့် ဖြေသည်။

“သူတို့က ဆာတယ်လို့ ပြောလို့”

“သူတို့ချည်းပဲ ဆာတာမှ မဟုတ်ပဲ၊ ခိုင်ကော မဆာဘူးလား”

ခိုင်က ပြန်မဖြေနိုင်၊ ကျွန်တော်သည် ဘာမျှ ဆက်မမေးတော့ဘဲ ခိုင်ကို ခိုင် စားလေ့ရှိသော အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲဆိုင်သို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။

“ကဲ... ရော... တစ်ပဲဖိုးစား၊ မောင် သကြားလုံးတို့၊ ဆားငန် သီးတို့ သွားဝယ်လိုက်ဦးမယ်”

ကျွန်တော်သည် ခိုင်ကို ထားခဲ့၍ အခြားဆိုင်က ဆားငန်သီးနှင့် သကြားလုံး တစ်ပဲဖိုး ဝယ်သည်။ သကြားလုံး တစ်လုံးကို ကျွန်တော်က ပါးစပ်ထဲ ထည့်၍ တစ်လုံးကို ငြိမ်းမောင်အား ပေးသည်။ ကျန်သည်တို့ကို

ခိုင်အနား ချပေးသည်။

ထိုအခါ ခိုင်သည် အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲစားရာမှ ပျာပျာလေး မေးသည်။

“ဟင်... မောင်တော့ ဘာမှ မစားဘူးလား”

“မောင် မဆာပါဘူး၊ ပြီးတော့ မောင် သကြားလုံး စားထားတယ်၊ ကဲ... ငြိမ်းမောင်၊ ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့စမ်း၊ ခိုင် ဒီမှာ နေခဲ့ဦးနော်”

ကျွန်တော်က ဟုတ်ကြိုင်တို့ လူသိုက်ဆီ လျှောက်သွားခဲ့သည်။ ကျွန်တော့် နောက်မှ ငြိမ်းမောင်သည် တွန့်ဆုတ် တွန့်ဆုတ်နှင့် လိုက်ပါလာသည်။

စပ်ဖြဖြ ပြောင်စပ်စပ်မျက်နှာများဖြင့် ဟုတ်ကြိုင်တို့ လူသိုက်သည် ကျွန်တော်တို့အား ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော်က အသံမာမာနှင့် သူတို့အား မေးသည်။

“မင်းတို့ ခိုင်ဆီက ပိုက်ဆံချေးတယ်ဆို”

သူတို့ အားလုံးသည် ခေတ္တ ကြောင်သွားပြီးနောက် ခေါင်းဆောင် လုပ်သော ဟုတ်ကြိုင်က ဖြေသည်။

“ချေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကောင်မလေးက တို့ကို ပေးတယ်၊ မင်းနဲ့ ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဆိုလို့ မေးတာပေါ့ကွ၊ ဟေ့ကောင် ငြိမ်းမောင်၊ သူတို့ ဒီလိုယူတာ ဘယ်နှရက် ရှိပြီလဲ”

“ဟို... ဟို... မင်း... မင်းဖျားလို့ ကျောင်းမတက်တဲ့နေ့ကတည်းက”

ဟုတ်ကြိုင်သည် ငြိမ်းမောင်အနား ကပ်သွား၍-

“ဟေ့ကောင် ဂျပု၊ မင်းက ကုန်းတိုက်တာပေါ့ ဟုတ်လား...”

ဟု ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် နားရွက်ကို ဆွဲလိမ်၏။

ကျွန်တော်သည် သည်းမခံနိုင်တော့။ ငြိမ်းမောင်၏နားရွက် ဆွဲလိမ်နေသော ဟုတ်ကြိုင်၏ ဖောင်းပြည့်သောမျက်နှာဆီ လက်သီးဖြင့် စွတ်ထိုးလိုက်သည်။

ဟုတ်ကြိုင်က ငြိမ်းမောင်ကို လွှတ်လိုက်၍ ကျွန်တော့်အား ပြန်ထိုးသည်။ အယ်ဒီက ဟုတ်ကြိုင်ကို ကူ၍ ကျွန်တော့်အား ဝိုင်းထိုးနေခိုက်အောင်ကြည့်က ငြိမ်းမောင်ကို ဝင်ထိုးသည်။

နှစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း သူတို့အားလုံးထက် ထွားကျိုင်းသော ကျွန်တော်က ပမာမပြုဘဲ ပြန်ထိုးနိုင်သည်။

ကျောင်းသားကြီးများနှင့် ဆရာမများ ရောက်လာ၍ ရန်ပွဲစဲသော အခါ ကျွန်တော့်လက်သီးဒဏ်ကြောင့် ဟုတ်ကြိုင်၏မျက်လုံးတစ်ဖက်မှာ ရောင်ကိုင်းနေ၏။ နှုတ်ခမ်းကွဲသွားသော အယ်ဒီပါးစပ်မှ သွေးများ ယိုကျနေ၏။ ကျွန်တော်က ငြိမ်းမောင်ဘက်လှည့်၍ စိုးရိမ်တကြီး လှည့်ကြည့်၏။

ငြိမ်းမောင်သည် ကြောက်ရွံ့ခြင်းဖြင့် တုန်ရီနေသည်။ သို့ရာတွင် သူ့မျက်နှာ၌ ဘာဒဏ်ရာမျှ မတွေ့၊ ငြိမ်းမောင် ကြောက်ကန်ကန်ထားသော ဒဏ်ကြောင့် အောင်ကြည်သာ နှာခေါင်းမှ သွေးများထွက်၍ ဆရာမအား တိုင်နေသည်။

ထိုနေ့က ကျွန်တော်၊ ဟုတ်ကြိုင်၊ အယ်ဒီ၊ အောင်ကြည်တို့မှာ တစ်ယောက် ဆယ်ချက်စီ ကြိမ်လုံးဖြင့် တင်ပါး၌ အရိုက်ခံရသည်။

ကျွန်တော် သနားမိသည်မှာ ငြိမ်းမောင် ဖြစ်၏။ သူ့ကိုယ်သူ ဘယ်တော့မှ အရိုက်ခံရသေးဘူးဟု ကြွားခဲ့သော ငြိမ်းမောင်ခမျာ တင်ပါး ငါးချက် အဆော်ခံရလေသတည်း။

(၇)

ဒုတိယလူတစ်ယောက်

ထိုနေ့မှစ၍ ကျွန်တော်၊ ခိုင်နှင့် ငြိမ်းမောင်တို့သည် ပိုမိုရင်းနှီးသော သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်လာကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ နေအိမ်များနှင့် ငြိမ်းမောင်တို့၏ ဓာတ်ပုံတိုက်သည် အတန်ဝေးသည်။ ငြိမ်းမောင်သည် နံနက်တိုင်း ကျွန်တော်တို့ထံ ရောက်လာ၍ သုံးယောက်အတူ ကျောင်းတက်ကြသည်။ ညနေ ကျောင်းဆင်းလျှင်လည်း အိမ်တစ်ခေါက် ပြန်ပြီးမှ ငြိမ်းမောင်သည် ကျွန်တော်တို့ဆီသို့ ပြန်လာ၍ အတူတကွ ကစားလေ့ ရှိသည်။

ခိုင်သည် ငြိမ်းမောင်ကို အလွန်နှိုင်းသည်။

ကျွန်တော်တို့ ခြံနောက်ဘက် ကျိုက်ဖောခိဘုရားတစ်ဝိုက်ရှိ ကုန်းရိုးခင်တန်းနှင့် မြရာရုံများကြားတွင် ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်သည် တူတူပုန်းတမ်း၊ စိန်ပြေးတမ်း ကစားလေ့ ရှိကြ၏။ ထိုအခါမျိုးတွင် ခိုင်သည် သူလိုက်လှည့် ဖြစ်သော်လည်း ငြိမ်းမောင်ကို ဇွတ်လိုက်ခိုင်းသည်။ ငြိမ်းမောင်က သူ့ကို မိသော်လည်း ဆင်ခြေအမျိုးမျိုးဖြင့် ဇွတ်ငြင်းတတ်သည်။ ငြိမ်းမောင် တစ်ယောက်မှာလည်း ခိုင် ပြုသမျှ ခံသည်။ ခိုင် ခိုင်းသမျှ လုပ်သည်။ ခိုင်စကား နားထောင်ကောင်း၍ ငြိမ်းမောင် သေမည် နှစ်ခါ ဖြစ်ခဲ့၏။

တစ်ခါမှာ ငြိမ်းမောင် တာဇံအလုပ်ကောင်း၍ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် တို့ သုံးယောက်စလုံး တာဇံကား မှန်သမျှ မလွတ်တမ်း ကြည့်ကြသည်။ မြရာတောများကို အာဖရိကတောများအဖြစ် သဘောထား၍ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက် တာဇံလုပ်တမ်းကစားလေ့ ရှိကြသည်။ များသောအားဖြင့် ကျွန်တော် က တာဇံ လုပ်ရသည်။ ခိုင်သည် လူရိုင်းမလေး လုပ်ရသည်။ ငြိမ်းမောင်မှာမူ မျောက်လုပ်သည့်အခါ လုပ်ရသည်။ လူရိုင်းဗိုလ်လုပ်သည့်အခါ လုပ်ရသည်။

ကျွန်တော်သည် သစ်ပင် ကောင်းစွာ တက်တတ်ရုံမက သစ်ပင် တစ်ကိုင်းမှ တစ်ကိုင်းသို့ ကိုယ်ကိုလွှဲ၍ လက်စုံလွတ်ကာ ခုန်ကူးတတ်သည်။ မြရာပင်ငယ်၏ အကိုင်းတစ်ခုတွင် ကြိုးတပ်၍ နွယ်ကြိုးအဖြစ်နှင့် တစ်ပင်မှ တစ်ပင်သို့လည်း ကူးတတ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် တာဇံ အမြဲ လုပ်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ငြိမ်းမောင်သည် သစ်ပင် ကောင်းကောင်း မတက်တတ်၊ သစ်ကိုင်း တစ်ကိုင်းမှ တစ်ကိုင်းသို့ လွှဲကူးရန်မှာ ဝေးစွာ၊ စိတ်ကူးပင် ထည့်ရုံသူ မဟုတ်။ သို့ရာတွင် အမြဲတမ်း မျောက်လုပ်လိုက်၊ လူရိုင်းဗိုလ်လုပ်လိုက် ဖြစ်နေရသည်ကို တစ်နေ့တွင် ငြိမ်းမောင် စိတ်ပျက်လာသည်။ ထို့ကြောင့် သူ တာဇံ တစ်လဲ လုပ်ဦးမည်ဟု အဆိုပြုလာသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း အားနာသဖြင့် ခွင့်ပြု လိုက်သည်။

ကျွန်တော်က လူရိုင်းဗိုလ်ကြီးလုပ်၍ တာဇံ ငြိမ်းမောင်နှင့် မင်းသမီး ခိုင်ကို လိုက်ဖမ်းသည်။ တာဇံ ငြိမ်းမောင်သည် မတက်တတ်၊ တက်တတ်နှင့် လက်အပွန်း၊ ဗိုက်အပွန်းခံ၍ မြရာပင်တစ်ပင်ပေါ် တက်ပြေးရှာသည်။ ခိုင်ကမူ မြရာချုံကြား လှည့်ပတ်ထွက်ပြေးသည်။ နောက်ဆုံး၌ လူရိုင်းဗိုလ် ကျွန်တော်က ခိုင်ကို မိသွား၍ ကိုယ်ကို ကြိုးနှင့်ပတ်ကာ ဖမ်းထားသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဇာတ်လမ်းအရ ဇာတ်လိုက်ကြီး တာဇံငြိမ်းမောင် လာကယ်ရမည် ဖြစ်၏။

ခိုင်သည် ဇာတ်ကားထဲမှ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးဟန် အပြည့်ဖြင့် ရုန်းလိုက် အော်လိုက်နှင့် လုပ်နေသည်။ သို့ရာတွင် တာဇံကြီးက ပေါ်မလာ။

တာဇံ ငြိမ်းမောင်ခမျာမှာ မင်းသမီးကို လာကယ်ရန် ဝေးစွာ ရောက် ရှိနေသော သစ်ကိုင်းဖျားတစ်ခုမှ မြေပြင်သို့ ရောက်ရန် မည်သို့ ပြန်ဆင်းရမှန်း မသိ။

ခိုင်ကသာ ကယ်ပါ၊ ယူပါ တစာစာနှင့် အော်နေသည်။ သစ်ကိုင်း ဖျားမှ ငြိမ်းမောင်ခမျာလည်း တုန်တုန်ရီရီ ဖြစ်နေသည်။ ကြာသော်... ခိုင်

ဒေါပွလာသည်။

“နင် အဖြစ်လည်း မရှိဘဲနဲ့ တာဇံ လုပ်ချင်တယ်၊ ဆင်းခဲ့... မြန်မြန် ဆင်းခဲ့”

“ဆင်းတော့ ဆင်းမှာပေါ့ဟ၊ ဆင်းဖို့ ခက်နေလို့”

“နင် တက်တုန်းက ဘယ်လိုလုပ် တက်သလဲ”

“တက်တုန်းက လွယ်လိုက်တာ၊ ဆင်းဖို့ ခက်နေလို့”

ကျွန်တော်သည် ငြိမ်းမောင် ဖြစ်နေပုံကို ငိုအားထက် ရယ်အား သန်မိသည်။ ဗိုက်ရွဲရွဲ ပုတိုတိုနှင့် တာဇံငြိမ်းမောင်သည် သစ်ကိုင်းဖျားတွင် ရပ်လျက် ရှိ၏။ သူ့လက်နှစ်ဖက်က ခေါင်းပေါ်မှ သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းကို ကိုင်ထားသည်။ အပေါ်က သစ်ကိုင်းကို အားပြု၍ အောက်သစ်ကိုင်းပေါ်တွင် ဖြည်းဖြည်း လျှောက်လိုက်လာလျှင် ပင်စည်ဆီ ရောက်နိုင်၏။ ငြိမ်းမောင် ကလည်း ဤအတိုင်း ကြိုးစားသည်။ သို့ရာတွင် သူ့ခြေတစ်လှမ်း လှမ်းလိုက်လျှင် အပေါ်သစ်ကိုင်းသည် မြောက်မြောက်ကြွသွားရာ အခြေယိုင်သွားသဖြင့် ငြိမ်းမောင် ရှေ့ဆက် မလျှောက်ရဲ။ အလိုက်မသိသော ခိုင်ကလည်း တကြော် ကြော် “ဆင်းပါဟ... ဆင်းပါဟ...” နှင့် တိုက်တွန်းနေသည်။

ရယ်နေရာမှ ကျွန်တော်သည် ငြိမ်းမောင်ကို စိုးရိမ်လာသည်။ ငြိမ်းမောင် ပြန်ဆင်းနည်း တစ်လမ်းသာ မြင်သည်။ အပေါ်၌ အားပြုထားသော သစ်ကိုင်းကို လက်နှစ်ဖက် လွှတ်လိုက်၍ ကိုယ်ကိုထိန်းပြီး သတိဖြင့် အောက် သစ်ကိုင်းပေါ် မှောက်ဖက်၍ တဖြည်းဖြည်းချင်း တွယ်တွား၍ ဆင်းရမည်။

ကျွန်တော်က ဤနည်းကို လှမ်း၍ ပြောပြသည်။ ကြံရာမရသော ငြိမ်းမောင်ကလည်း ဤနည်းကိုပင် ကြိုးစားရှာရ၏။ ကျွန်တော်က အသည်း တယားယားဖြင့် ကြည့်နေခိုက် ငြိမ်းမောင်သည် အပေါ်သစ်ကိုင်းကို လွှတ် လိုက်သည်။ ဒယီးဒယိုင် ဖြစ်နေပြီးမှ ကံအားလျော်စွာ အောက်သစ်ကိုင်းပေါ်၌ ထိုင်လျက် ဖြစ်သွားသော်လည်း သစ်ကိုင်းကို လှမ်းဖက်လိုက်သောအခါ သူ့ လက်မောင်းသေးသေးများက သူ့ခန္ဓာကိုယ်ဝဝကို မနိုင်သောကြောင့် သစ်ကိုင်း ကိုဖက်လျက်နှင့် ခန္ဓာကိုယ်သည် တစ်ပတ်လည် ကျလာ၏။ ခြေကုပ်လည်း လွတ်လျက် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်သာ သစ်ကိုင်း၌ တွဲလဲလေး ဖြစ်နေသည်။ သူ တွဲလဲ ဖြစ်နေရာမှ မြေပြင်သည် ကျွန်တော်တို့ ကလေးအရပ် နှစ်ပြန်မျှ မြင့်သည်။ ငြိမ်းမောင်၏မျက်နှာ၌ သွေးမရှိတော့၊ ငိုမဲ့မဲ့လေးဖြစ်လျက်

မျက်ရည်အဝိုင်းသားနှင့် ကျွန်တော့်အား အားကိုးတကြီး လှမ်းကြည့်နေရှာသည်။ သစ်ကိုင်းကို တွယ်ထားသော လက်နှစ်ဖက်မှာ တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။ အလိုက်မသိသော ခိုင်က အောက်မှနေ၍ လက်ခုပ်ကလေး တီးကာ ခုန်ဆွ ခုန်ဆွဖြင့် “တာဇံကွ၊ ငြိမ်းမောင်ကွ” ဟု အော်ဟစ်အားပေးနေသည်။

သို့ရာတွင် တာဇံကြီး၏ အခက်အခဲကို ကျွန်တော် သိသည်။ ထို့ကြောင့် အလွယ်ဆုံးနည်းကို အကြံဉာဏ်ပေးရသည်။

“ငြိမ်းမောင်၊ လက်ဖြုတ်ပြီး အသာခုန်ချလိုက်”

“မချရဲဘူးကွ၊ အမြင့်ကြီး”

“မမြင့်ပါဘူးကွ၊ အောက်ကျရင် ခြေနည်းနည်းကျဉ်ရုံပဲ ရှိမယ်၊ ခုန်ချလိုက်ပါ”

“ဟင့်အင်း... ငါ ခုန်မချရဲဘူး”

“ခုန်ချပါကွာ၊ မကြောက်ပါနဲ့”

“ဟင့်အင်း... ခြေကျိုးလိမ့်မယ်”

“မကျိုးပါဘူးကွ၊ လက်ညောင်းပြီး ပြုတ်ကျမှ ဇက်ကျိုးနေလိမ့်မယ်”

ကျွန်တော် မည်မျှ တိုက်တွန်းသော်လည်း ငြိမ်းမောင်က ခုန်မချ။ ထိုအခိုက် ခိုင်က ဝင်အကြံပေးသည်။

ငြိမ်းမောင် တွဲလောင်းခိုလျက်ရှိသည့် သစ်ကိုင်းအောက် မလှမ်း မကမ်း၌ အခြားသစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်း ရှိသေး၏။ ၎င်းသစ်ကိုင်းကို လှမ်းတွယ် နိုင်သော် မြေပြင်နှင့် မဝေးတော့။

“ငြိမ်းမောင်၊ ခါတိုင်း လုပ်သလို လုပ်ပါလား၊ ကိုယ်ကိုလွှဲပြီး နှစ်တန်းဘား ကူးသလို အောက်သစ်ကိုင်းကို လွှဲကူးပါလား”

ကျွန်တော်က ထိတ်လန့်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် လှမ်းအော်ရ၏။

“ဟေ့ကောင် ငြိမ်းမောင်... မင်း မလုပ်တတ်သေးဘူး၊ ရိုးရိုးသာ ငါ ပြောသလို ခုန်ချ”

ကျွန်တော် တားမြစ်နေသည့်ကြားက ခိုင်က ဝင်မြှောက်ပေးသည်။

“ဘာလို့ မလုပ်တတ်ရမှာလဲ... လွယ်လွယ်ကလေး၊ လုပ်ပါဟ၊ ငြိမ်းမောင်၊ နင်က တာဇံပဲဟာ”

• “ခိုင် ဘာဖြစ်လို့ မြှောက်ပေးနေတာလဲ၊ ဟေ့ကောင် ငြိမ်းမောင်... မလုပ်နဲ့နော်...၊ ဟယ်... အမယ်လေး”

ကျွန်တော့်စကားမဆုံးမီ ငြိမ်းမောင်က အောက်သစ်ကိုင်းကို ခိုင် ပြောသည့်အတိုင်း ကိုယ်ကိုလွဲ၍ ကူးယူသည်။ သူ့လက်နှစ်ဖက်မူ အောက် သစ်ကိုင်းဆီသို့ ရောက်မလာ။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည်သာ မြေပြင်သို့ ဝုန်းခနဲ ကျလာသည်။ သူ့အနီးသို့ ကျွန်တော် ပြေးသွားသောအခါ ငြိမ်းမောင်၏ မျက်လုံးမှာ ပြူး၍ အပေါ်သို့ လန်နေသည်။ အသက်လည်း မရှူနိုင်။

ခိုင်သည် ငြိမ်းမောင်၏ ငယ်ထိပ်ကို တဖူးဖူးမှုတ်၏။ ကျွန်တော်က အတန်ကြာမှ ကျွန်တော် တစ်ကြိမ် နှစ်တန်းဘားပေါ်မှ ကျစဉ် လူကြီးများ လုပ်ပေးပုံကို သွားသတိရမိသည်။ ကျွန်တော်သည် ခိုင်ကို ငြိမ်းမောင်ခြေဖျားပေါ် တက်ထိုင်စေ၍ ဖိထားစေသည်။ ထို့နောက် ငြိမ်းမောင်၏ချိုင်းမှ ကိုင်ကာ ရှေ့သို့တွန်း၍ ခါးချိုးလိုက်၊ နောက်သို့ဆွဲ၍ မြေပြင်သို့ ပက်လက်လန်စေလိုက် လုပ်ပေးရသည်။ ဆယ်ကြိမ်ခန့် ဤသို့လုပ်ပေးလိုက်မှ လန်နေသော ငြိမ်းမောင်၏ မျက်လုံးများ ပြန်ကျလာ၍ အသက်ရှူနိုင်တော့၏။

နောက်နောင်တွင် ငြိမ်းမောင်သည် တာဇံလုပ်ခိုင်းလျှင် မလုပ်တော့ဘဲ ရိုးသားနှိမ့်ချစွာဖြင့် မျောက်သော်လည်းကောင်း၊ လူရိုင်းမိုလ်သော်လည်းကောင်း မညည်းမညူ လုပ်တော့၏။

ခိုင်ကြောင့် ဒုတိယအကြိမ် သေလုမတတ် ဖြစ်ရသည့် အကြောင်းကို ပြောပြရန်မှာ ဇာတ်လမ်း အတန်ငယ် ရှည်သည်။ ထိုအကြိမ်သည် အိမ်သို့ ကိုကို ပြန်မလာစဖူး ပြန်လာသည့် အခေါက်၌ ဖြစ်သည်။

ကိုကို အိမ်ပြန်လာသည့် အကြောင်းကို ကျွန်တော် အထူးတလည် စာဖွဲ့၍ ဆိုရပါမည်။ ဆိုထိုက်သည့် အကြောင်းများလည်း ရှိသည်။

တစ်ကြောင်းမှာ အထက်၌ ကျွန်တော် ဖော်ပြပြီးခဲ့သည့်အတိုင်း ကောလိပ်ကျောင်း ပိတ်သော်လည်း ကိုကိုသည် အိမ်သို့ မှန်မှန်ပြန်လာတတ် သည် မဟုတ်။ သူ၏ သမဂ္ဂဆိုတာကြီး၌သာ အလုပ်များနေတတ်သူ ဖြစ်၏။ သမဂ္ဂ ဆိုတာသည် အဘယ်နည်းဟု ခိုင်က မမကြိုက်ကို မေးပေးမည် ကတိ ရှိခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် မမကြိုက်သာ ကောလိပ်ကျောင်း ပြန်သွားသည်။ ခိုင်က မမေးမီ၊ ထို့ကြောင့် သမဂ္ဂ ဆိုတာကြီးသည် အဘယ်နည်းဟု ခိုင်လည်း မသိ၊ ကျွန်တော်လည်း မသိ။

ကိုကို ပြန်လာသော ထိုနှစ်သည် ကျွန်တော့်မှတ်ဉာဏ်တွင် မမေ့ ပျောက်နိုင်လောက်အောင် ထူးဆန်းမှုအပေါင်းဖြင့် စုံလင်နေသည်။

သီတင်းမကျွတ်ခင်လေးတွင် အစသော် ထိတ်လန့်ဖွယ်ကောင်းသမျှ နောင်တွင် ပျော်ရွှင်ဖွယ် ဖြစ်လာသော အဖြစ်အပျက်တစ်ရပ်ကို ကျွန်တော် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းတက်နေဆဲ နေ့ခင်းကြောင်တောင် တွင် ထိတ်လန့်တကြား ဆူညံအော်ဟစ်သံများနှင့် သံချောင်းခေါင်းသံများ ကြားရသည်။ ဝေးလံသော ဘီအိုစီစက်ဝင်းဆီမှ ဥဩမှုတ်သံများကိုလည်း ကြားရသည်။ ‘မီး မီး’ဟု လူအပေါင်းတို့၏ အော်သံကိုလည်း ကြားရသည်။

ကျောင်းရှိ အတန်းများ အကုန်ပျက်၍ ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသား များရော ဆရာ၊ ဆရာမများပါ ကျောင်းအောက်သို့ ရောက်လာကြ၏။ အဝေးရှိ ဘီအိုစီစက်ဝင်း ရှိရာဘက်မှ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော မီးခိုး လုံးကြီးများ တလိပ်လိပ် တက်လာနေသည်။ ပထမသော် မည်းမည်းမှောင် နေသော မီးခိုးလုံးကြီးများအကြားမှ ရဲရဲတောက်သော မီးတောက် မီးလျှံ များကိုလည်း တွေ့ရသည်။

မီးခိုးလုံးများမှာ တစ်စထက် တစ်စ မှောင်၍ မည်း၍၊ လုံး၍ ကောင်းကင်သို့ တစ်ခဲနက် တက်သည်။ မှောင်မည်းသော မီးခိုးလုံးတို့ကြား တစ်ချို့ တစ်ချို့ ဝင်းခနဲ ရဲခနဲ ထိုးတက်လာသော မီးညွန့် မီးစွယ်များကိုလည်း မြင်ရသည်။

မည်သူက မည်သို့ စတင်သည် မသိ။

“သန်လျင် ဘီအိုစီ မီးလောင်လို့တဲ့” ဟူသော သတင်းများလည်း ဆက်ရောက်လာသည်။

ဘီအိုစီစက်ဝင်းအတွင်း၌ ဖယောင်း၊ ရေနံဆီ၊ ဓာတ်ဆီ စသော လောင်စာများ အများအပြား ရှိသည်ကို ကြားဖူးနားဝဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ကလေးများပင် သိသည်။ လူကြီးများ၏ ထိတ်လန့်ခြင်းမှာမူ အထူးပြောဖွယ် မလိုတော့။ မီးကို မနိုင်လျှင် သန်လျင်မြို့တွင်းသို့ပင် ကူးစက်လာနိုင်၏။ ထို့ကြောင့် ပြေးသူပြေး၊ လွှားသူလွှားဖြင့် ရှိနေကြ၏။

ကျောင်းရှိကလေးများ ကစဉ့်ကလျား မဖြစ်အောင် ဆရာ၊ ဆရာမ များက ထိန်းသိမ်းကြသည်။ ကျောင်းဝင်းတံခါးကြီးကို ပိတ်သူက ပိတ်ကြ သည်။ သို့ရာတွင် မြောက်မြားလှသော ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားများကို လက်တစ်ဆုပ်သာရှိသော ဆရာ၊ ဆရာမများက အလွယ်တကူ မနိုင်။

ကျွန်တော်သည် ခိုင်ကို စိတ်ပူသဖြင့် ကျောင်းဝင်းအတွင်း၌ လှည့်ပတ် ရှာသည်။ ခိုင်တို့ သုံးတန်းသားများ စုဝေးရာ၌ ခိုင်ကို မတွေ့။

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏ဆရာမ ဒေါ်အေးမြက လှမ်းခေါ်နေ သည်ကို မမှုဘဲ ဆက်လက် ပြေးထွက်ခဲ့သည်။

ကျောင်း၏နောက်ဘက်၌ ခိုင်ကို သွားတွေ့သည်။

ခိုင်သည် သူ့ဂါဝန်လေး လွင့်ကာ လွင့်ကာ ဖြစ်အောင် ခုန်ပေါက် ပျော်မြူးနေသည်။ သူ့အနီးတွင် ဟုတ်ကြိုင်၊ အယ်ဒီ၊ အောင်ကြည် စသော လူဆိုးကလေးများကိုလည်း တွေ့ရသည်။ သူတို့သည်လည်း ခိုင်နည်းတူ ခုန်ပေါက် ပျော်မြူးနေ၏။ ခိုင်အနားကပ်လျက် ငြိမ်းမောင်ကိုလည်း တွေ့ရ သည်။ လူအများတွေ ခုန်ပေါက်သောအခါ ငြိမ်းမောင်သည် ကြောက်ရွံ့ ဖြူရော်သော မျက်နှာကလေးဖြင့် ငေးကြည့်နေ၏။ ခိုင် ခုန်သောအခါ သူကလည်း လိုက်ခုန်ပေါက်သည်။ ခိုင် အော်သောအခါ သူကလည်း လိုက်အော်သည်။

“သီတင်းကျွတ်ပြီဟေ့... သီတင်းကျွတ်ပြီ...”

ခိုင်က အရူးမလေးကဲ့သို့ အော်သည်။

“သီတင်းကျွတ်ပြီဟေ့... သီတင်းကျွတ်ပြီ...”

ငြိမ်းမောင်ကလည်း လိုက်အော်သည်။

မီးတောက် မီးလျှံများ ဟုန်းခနဲ ဟုန်းခနဲ ထသောအခါ ခိုင်က ပြန်အော်သည်။

“မီးပန်းတွေဟေ့... မီးပန်းတွေ...”

ထိုအခါ ငြိမ်းမောင်ကလည်း လိုက်အော်ပြန်၏။

“မီးပန်းတွေဟေ့... မီးပန်းတွေ...”

ထိုအတွင်း ထိတ်လန့်ဖွယ် ပေါက်ကွဲသံကြီးများ ကြားရသည်။ ပထမသော် အားလုံး ငြိမ်သွား၏။ လူမိုက် ဟုတ်ကြိုင်မှာမူ နေရာမှ ထွက်ပြေး သည်။ အသံကြီးများ တိတ်သွားသောအခါ ပထမဦးဆုံး အော်သူမှာ ခိုင် ဖြစ်သည်။

“မြောက်အိုးတွေ ဖောက်တယ်ဟေ့... မြောက်အိုးတွေ...”

ထိုအခါ မျက်နှာသွေးဆုတ် ဖြူရော်နေသော ငြိမ်းမောင်ကလည်း သနားဖွယ် လိုက်အော်ရှာ၏။

“ပြောက်အိုးတွေ ဖောက်တယ်ဟေ့... ပြောက်အိုးတွေ...”

ကျွန်တော်သည် ဤမျှ ဘေးအန္တရာယ်များချိန်၌ အရူးတနေနိုင်သော သူတို့နှစ်ယောက်ကို စိတ်မဆိုးစဖူး အထူးဆိုးမိသည်။ ထို့ကြောင့် ရှေးဦးစွာ ငြိမ်းမောင်၏ နာရင်းကို အုပ်လိုက်မိသည်။

“ငြိမ်းမောင် ဘာအရူးထနေတာလဲ”

ငြိမ်းမောင်သည် လျှာတစ်လစ်၊ မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် ကျွန်တော့် အား ပြန်ကြည့်သည်။ ဘာဆင်ခြေမျှ မပေး။

ခိုင်ကသာ ကျွန်တော့်ကို လှည့်ကြည့်၍ မြူးမြူးရွင်ရွင်ဖြင့် ဆိုသည်။

“မောင်ရေ... မောင်ရေ... သီတင်းကျွတ်ပြီ၊ သီတင်းကျွတ်ပြီ”

ကျွန်တော်သည် မိုက်ကန်းလှသော ခိုင်အား ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ပြင်းထန်စွာ စိတ်ဆိုးမိသည်။ ကျွန်တော့်စိတ် ကျွန်တော် မထိန်းနိုင်မီ ကျွန်တော့် လက်သည် ခိုင်၏ နားရွက်ဆီ ရောက်သွားသည်။

“လာစမ်း... လာစမ်း... အဲဒါ သီတင်းကျွတ်ဦး... သီတင်း ကျွတ်ဦး”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ကျွန်တော်သည် ခိုင်နားရွက်ကို လိမ်ဆွဲမိသည်။

“အာ... အာ... နာပါတယ် မောင်ရ”

ခိုင်၏ညည်းသံကြားမှ ကျွန်တော်သည် သတိရကာ နားရွက်ကို လွှတ်လိုက်သည်။ ခိုင် စိတ်ဆိုးသွားပြီလော... ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ကြည့် မိသည်။

ခိုင်မျက်လုံးများ၌ မျက်ရည်များ ဝဲနေသည်။ ခိုင်မျက်နှာလေး၌ ဒေါသအစား ဆရာကို ရင်ဆိုင်မိသော ကလေးတစ်ဦး၏ ကြောက်ရွံ့နှိမ်ချ မူသာ ရှိသည်။

“လာခဲ့ လိုက်ခဲ့ကြ၊ ဟေ့ကောင် ငြိမ်းမောင်၊ မင်း ဘာကြောင် နေတာလဲ”

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်က ရှေ့က သွားသည်။ ခိုင်နှင့် ငြိမ်းမောင်က သိုးလိမ္မာများသဖွယ် နောက်မှ လိုက်လာ၏။

ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်တို့ကို လိုက်ရှာနေသော မြိုင်ကို တွေ့ရသည်။

“ကြည့်စမ်း မိခိုင်၊ ငါက လိုက်ရှာနေလိုက်ရတာ၊ ဘယ်သွား နေလဲ”
 မြိုင်က ခပ်မာမာလေး ဆိုသောအခါ ခိုင်သည် ကျွန်တော့်အား
 အားကိုးတကြီး လှမ်းကြည့်သည်။
 ကျွန်တော်သည် မြိုင်ကို တည်ကြည်စွာ ကြည့်၍ ကာကွယ်ပြောဆို
 ရသည်။

“မောင်က ခေါ်သွားလို့ပါ မမမြိုင်၊ မီးလောင်တာ သွားပြနေလို့”
 မြိုင်သည် ကျွန်တော့်အား ခေတ္တ တွေ့တွေ့ကလေး ကြည့်သည်။
 ထို့နောက် မျက်နှာမှာ ပြုံးလာ၍ နီရဲသော သူ့လက်သီးဆုပ်ကလေး
 များဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ထုသည်။

“မောင် သိပ်တတ်နိုင်တယ် သိလား၊ စောစောက မောင် တစ်ယောက်
 တည်း ရှိနေတာ၊ ဆရာမ ဒေါ်အေးမြ လှမ်းခေါ်တာတောင် မမမြိုင် မြင်လိုက်
 သားပဲ၊ ဟင်းနော် ခိုင်ကို ကြပ်ကြပ်အကာအကွယ်ပေး၊ သူများ မခက်ဘူး၊
 မောင် ခက်လိမ့်မယ်”

လက်ပူးလက်ကြပ်မိနေသဖြင့် မြိုင်ကို ကျွန်တော် ဘာမျှ ဆင်ခြေ
 မပေး။

ထိုအချိန်တွင် စိတ်ပူမိသော မိဘများ ကျောင်းလိုက်လာကြပြီ
 ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့အိမ်မှ ကားကိုလည်း မြင်ရသည်။

မြိုင်က ဆိုသည်။

“ဟော ... မောင်တို့အိမ်ကကား လာပြီ၊ လာ ... လာ ...
 သွားကြမယ်၊ မောင်ငြိမ်းမောင်လည်း လိုက်ခဲ့”

ကျွန်တော်၊ ခိုင်နှင့် ငြိမ်းမောင်တို့သည် မြိုင်နောက်မှ လိုက်၍
 ကားဆီသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ကားပေါ်၌ ဒရိုင်ဘာခုံပေါ်တွင် ဖေဖေကိုယ်တိုင်ကို တွေ့ရသည်။
 ဖေဖေဘေး၌ ခိုင်တို့၏ဖခင် တရားသူကြီး ဦးမြဘူးကိုပါ တွေ့ရသည်။

ထိုအချိန်၌ ကားအနီးသို့ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး
 အမေရီကန်လူမျိုး မစ္စတာဘောလ်လည်း ဆိုက်ရောက်လာသည်။

ဖေဖေသည် ဆရာကြီးအား ကလေးများကို ခေါ်သွားခွင့် တောင်း
 သည်။ ငြိမ်းမောင်ကိုလည်း ခေါ်သွားမည်ဖြစ်သဖြင့် သူ့မိဘများ လိုက်လာလျှင်
 ပြောပေးရန် မှာကြားသည်။

ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ကားပေါ် တက်လိုက်ခဲ့ကြသည်။
 လမ်းတွင် ဂါတ်ဝင်းကြီးအား ဖြတ်လာစဉ် ဂါတ်ဝင်းအတွင်း ပုလိပ်တို့
 ပျားပန်းခပ် ပြေးလွှားလှုပ်ရှားနေသည်ကို တွေ့ရ၏။
 သန်လျင်ဘီအိုစီ ဆိုသည်မှာ အင်္ဂလိပ်အရင်းရှင်ကြီးများ၏ အဓိက
 ကုမ္ပဏီကြီး ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က ပုလိပ်တို့မှာလည်း အင်္ဂလိပ်အရင်းရှင်တို့၏
 စေသည့် ကျွန်၊ ထွန်သည့် နွားသာ ဖြစ်သည်။
 သန်လျင်ဘီအိုစီကြီး မီးလောင်ခြင်းမှာ အင်္ဂလိပ်အရင်းရှင်တို့ခေါင်းကို
 စတင်မီးလောင်ခြင်းဖြစ်၍ အင်္ဂလိပ်လက်ပါးစေ ပုလိပ်တို့အတွက်လည်း စတင်
 ခေါင်းမီးလောင်ရတော့မည့် အတိတ် နိမိတ်ပင်ဖြစ်ကြောင်း ကြီးပြင်းကာမှ
 ကျွန်တော် နားလည်ရသည်။

သန်လျင်ဘီအိုစီကြီး မီးလောင်သည်ကို ကျွန်တော်တို့ တစ်မြို့လုံး
 ပျော်ရွှင်ကြသည်။
 မီးလောင်သည်မှာ ဖယောင်းတိုက်ဟု ဆို၏။
 မီးလောင်၍ ဖယောင်းတို့သည် အရည်ပျော်ဆင်းကာ မြစ်တွင်း၌
 ခဲလျက် လှေ၊ သင်္ဘော၊ သမ္ဗန်တို့ပင်သွား၍ မရဟု ဆိုကြသည်။ မြစ်ကမ်းစပ်၊
 ကိုင်းပင်၊ ဆူးပင်များကြား နန်းတင်မြေနေများပေါ်၌လည်း ဖယောင်းပြင်များ
 လွှမ်းမိုးနေသည် ဆို၏။
 သန်လျင်မြို့သူ၊ မြို့သားများသာမက နီးစပ်ရာ ဗိုလ်ချုပ်ရွာ၊ ခရမ်း၊
 ပုဂံတောင်၊ ကျောက်တန်း၊ သုံးခွမှ လူတို့ ဖယောင်းလာဆယ်ကြသည်။
 မြစ်တွင်း၌ ဖယောင်းဆယ်ရင်း သမ္ဗန်မှောက်၍ သေကြသော သတင်းများ
 လည်း ကြားရသည်။ ကမ်းနားစပ် ကိုင်းပင်၊ ဆူးပင်များအကြား ဖယောင်း
 ကောက်ရင်း မြွေပွေးကိုက်သေသော သတင်းများလည်း ကြားရသည်။
 နေ့စဉ်ပင် လူတို့လက်မှ ပုလိပ်တို့ ဖမ်းဆီးသိမ်းယူလာသော ဖယောင်း
 တို့ကို သန်လျင် ဂါတ်ဝင်းအတွင်း၌ ပုံထားသည်။ ဖယောင်းတို့မှာ ရွံ့များဖြင့်
 ရောသဖြင့် နှမ်းဖတ်ပြားသဖွယ် ညစ်ပတ်မည်းမှောင်နေသည်။
 မည်သို့ ဖြစ်စေ သန်လျင်မြို့ အိမ်တိုင်းစေ့အောက်၌ ဖယောင်းပုံများ

အသီးသီး ရှိနေသည်။

တစ်မြို့လုံး ဖယောင်း ကျိုကြသည်။ မည်းနေသော ဖယောင်းကို ဝါဝင်းလာအောင်၊ သို့မဟုတ် ဖြူစင်လာအောင် အမျိုးမျိုးချက်ကြသည်။ ထိုခေတ်က သန်လျင်မြို့ အိမ်အောက်တိုင်း၌ ဖယောင်းချက်ကိရိယာများကို တွေ့နိုင်သည်။ ကျွန်တော် မှတ်မိသမျှ ဖယောင်းချက်ကိရိယာများတွင် အောက်ပါ အရာများ ပါဝင်၏။

အရင်းမြင့်၍ အဖျားနိမ့်သော ရေတံလျှောက်တစ်ခု၊ ရေတံလျှောက် အရင်း၌ မီးဖိုရသည်။ မီးဖိုအထက်တည့်တည့် ရေတံလျှောက်အပေါ်၌ ဖယောင်း ခဲကို တင်ရသည်။ ရေတံလျှောက်အရင်းနှင့် အဖျားကြားတွင် သဲနှင့် မီးသွေး များကို အကန့်အကန့် ထားပေးရ၏။ အရည်ပျော် ကျဆင်းလာသော ဖယောင်း တို့သည် သဲ၊ မီးသွေးအကန့်များကို ဖြတ်၍ ရေတံလျှောက်ဖျားမှ ကျလာသည်။ ဖြူသည့်ဖယောင်းက ဖြူသည်။ ဝါသည့်ဖယောင်းက ဝါသည်။ ဖြူအောင်၊ ဝါအောင် လုပ်နည်းများ ရှိသည်ဆို၏။ ဤနည်းကိုမူ ကျွန်တော် မမှတ်မိတော့။

အိမ်တိုင်းနည်းတူ ကျွန်တော်တို့အိမ်လည်း ဖယောင်းကျိုသည်။ ခိုင်တို့ အိမ်၌လည်း ဖယောင်းကျိုသည်။

ကျွန်တော်တို့အိမ်များမှာ ဖယောင်းကို အထူးတလည် သွားမကောက် ရ။ ဆရာဝန်ကြီးအိမ်နှင့် တရားသူကြီးအိမ် ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့ လိုသော ဖယောင်းများကို ဂါတ်ဝင်းအတွင်းရှိ ဖမ်းထားသော ဖယောင်းပုံကြီးမှ ရသည်။

ထိုသီတင်းကျွတ်သည် သန်လျင်မြို့ သီတင်းကျွတ် ရာဇဝင်၌ မီးအထိန်အလင်းဆုံးနှစ်၊ အလှပ အဆန်းကြယ်ဆုံးနှစ် ဖြစ်သည်။

ဤသို့ ဂုဏ်ထူးဝိသေသနှင့် ပြည့်စုံအပ်သော ထိုနှစ် သီတင်းကျွတ် အမိ ကိုကိုသည် ပြန်လာခဲ့သည်။

ကိုကိုထံမှ သီတင်းကျွတ်ကျောင်းပိတ်ရက်၌ ပြန်လာမည့်စာ ရသော အခါ မေမေမှာ ပျော်တပြုံးပြုံးဖြင့် ရွှင်မဆုံး ရှိသည်။ ဘီအေအတန်းတွင် ရောက်နေသော သားကြီး ပြန်လာမည့်အကြောင်းကို ရှေ့ခုနစ်အိမ်၊ နောက် ခုနစ်အိမ် လျှောက်ပြောသည်။ ဣန္ဒြေကြီးသော ဖေဖေပင်လျှင် တပြုံးပြုံး တချို့ချို့ဖြင့် ရှိနေသည်။

ကိုကို ပြန်ရောက်မည်ဆိုသော နေ့၌ပင် ကြိုင်လည်း ပြန်ရောက်လာ မည်ဟု ကြားရသည်။ ထို့ကြောင့် ၎င်းနေ့ ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်တို့

mgyoe.com

တစ်အိမ်သားလုံးနှင့်အတူ ခိုင်တို့ တစ်အိမ်သားလုံးပါ သန်လျင်သင်္ဘောဆိပ်သို့ ဆင်းကြိုကြသည်။ ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ ကားနှစ်စီး ပါသည်။ တစ်စီးမှာ ကျွန်တော်တို့၏ ဒီဆိုးတိုဆီဒင်ကားကြီး ဖြစ်သည်။ အခြားတစ်စီးမှာ တရားသူကြီး ဦးမြဘူး ငှားလာသော မိတ်ဆွေတစ်ဦး၏ အော်စတင်အမျိုးအစား ကားတစ်စီး ဖြစ်သည်။

သင်္ဘောဆိပ်သို့ ချောက်ဒရီပိုင် သင်္ဘောကြီး ဆိုက်သောအခါ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ပထမတန်းအခန်းကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ကြသည်။ ပထမတန်းအခန်း ပြတင်းပေါက်မှ တောက်ပရွန်းသစ်စွာ ဝတ်စားထားသော ကြိုင်သည် လက်ပြနုတ်ဆက်နေသည်ကို ကျွန်တော်တို့ တွေ့ရသည်။ ကိုကိုကိုကား မမြင်၊ သင်္ဘောကြီးသည် ဆိပ်ခံကြီးဘေး၌ ဆိုက်မိသောအခါ ပထမတန်းအခန်းမှ ကြိုင်သည် ထွက်လာ၏။ ကြိုင်နှင့် ပါသော သားရေသေတ္တာကြီးတစ်လုံးနှင့် သံသေတ္တာကြီးတစ်လုံးကို ကူလီနှစ်ဦးက သယ်လိုက်လာကြသည်။

ထိုအချိန်ထိ ကိုကိုကို မမြင်ရသေး။

ထိုစဉ်တွင် ဝမ်းသာအားရ လှမ်းခေါ်သံ ကြားရသည်။

“မောင်ရေ... ညီလေးရေ... ကိုကို ဒီမှာကွ”

ကိုကိုအသံကြားမှ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး လှမ်းကြည့်မိသည်။

ကျွန်တော်တို့ မည်သို့မျှ မမျှော်လင့်သော သင်္ဘောအောက်ထပ် တတိယတန်း ခရီးသည်များကြားတွင် ကိုကိုကို တွေ့ရသည်။

ဖေဖေရော... မေမေရော ကျွန်တော်ပါ ကိုကိုကို ဝမ်းသာအားရ ဆီးကြိုကြသည်။

မရှေးမနှောင်းပင် ကြိုင်သည် ဆိုက်ရောက်လာ၏။

ကိုကိုသည် ကောလိပ်ကျောင်းသား ဖြစ်၏။ ကြိုင်သည်လည်း ကောလိပ်ကျောင်းသူ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် သူတို့ နှစ်ဦး၏ အသွင်အပြင်မှာ တခြားစီ ဖြစ်သည်။

ကြိုင်သည် လှပသော ဆံမြိတ်ချသည့် ဘီးဆံထုံးနှင့် ဖြစ်၏။ ဘီးဆံထုံးထိပ်တွင် တောက်ပသော စိန်ဆံထိုးတစ်ခုကို ထိုးထားသည်။ ကြိုင်အင်္ကျီမှာ ပဒုမ္မာပါးပါးလေး ဖြစ်၏။ ခါးတွင် ဝတ်ထားသော အပြာနုရောင် ပိုးပျော့ထဘီမှာ အလွန် လှပသည်။ ကြိုင် လက်ဝဲဘက် လက်ဖျံပေါ်၌ အနက်ရောင် ကြိုးတပ် ရွှေလက်ပတ်နာရီလေး ပတ်ထားသည်။ ကြိုင်နောက်၌ သေတ္တာ

ဦးမြဘူးက အားနာဟန် လှမ်းပြောသည်။

“နို့... မောင်ထွန်းအောင် ဘယ်ကားနဲ့ လိုက်မလို့လဲ”

ကိုကိုသည် ဘာဖြေရမှန်း မသိ ကြောင်နေ၏။ ကျွန်တော်ကသာ သွက်လက်စွာ ဝင်ဖြေသည်။

“ကိုကိုရယ်၊ ကျွန်တော်ရယ်၊ မမမြိုင်ရယ်၊ ခိုင်ရယ်... ဟောဒီ ကားနဲ့ လိုက်မယ် ဒေါ်လေး ဒေါ်စာဥလည်း ကျွန်တော်တို့နဲ့ လိုက်ဗျာ”

ဤသို့ဖြင့် အစစ အဆင်ပြေသွားသည်။

ကျွန်တော်တို့ လိုက်ပါလာသော ကားကို ကျွန်တော် အမည်မသိ သော ဒရိုင်ဘာတစ်ဦးက မောင်းသည်။ ဒရိုင်ဘာဘေး၌ ဒေါ်စာဥကြီး ထိုင်ရ သည်။

ကားနောက်ခန်းတွင် လက်ဝဲဘက်အစွန်ဆုံး၌ ကိုကို ထိုင်သည်။ ကိုကိုဘေး၌ ကျွန်တော် ထိုင်သည်။ ကျွန်တော့်ဘေး၌ ခိုင် ထိုင်သည်။ ခိုင်ဘေး လက်ယာအစွန်ဆုံး၌ မြိုင် ထိုင်သည်။

ကားမောင်းလာစဉ် ကိုကိုက မေးသည်။

“မောင်... ဒါဟာ ကြိုင်ညီမတွေလား”

“ဟုတ်တယ်...၊ ဟောဒါက ခိုင်လို့ ခေါ်တယ်၊ ဟောဒီ မမမြိုင် နာမည်က အဲ... မြိုင်လို့ ခေါ်တယ်”

ကိုကိုသည် ဘာကို သဘောကျသည် မသိ၊ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ရယ်သည်။

“ကိုကို ဘာရယ်တာလဲ”

“ဪ... ခိုင်... မြိုင်... ဆိုလို့ပါ၊ အစ်မနာမည်က ကြိုင်တဲ့ ဟား... ဟား...၊ ဟုတ်သဟေ့... နာမည်တွေက တကယ်လှပဲ”

ကိုကို ရယ်သဖြင့် ကျွန်တော်က ဝမ်းသာအားရ ဆက်ပြောသည်။

“အံ့မယ် ကိုကိုရ... နောက်တစ်ယောက် ကျွန်သေးတယ်၊ ချာတိတ် မလေး လှိုင်တဲ့”

ကိုကိုသည် ပိုမို၍ သဘောကျစွာ ရယ်သည်။

“ဟေ... ဒီလိုဆိုရင် သူတို့ညီအစ်မတွေ နာမည်က သီချင်းဖြစ်နေ ပါရောလား၊ ဟား... ဟား...”

ကိုကိုသည် ဘာကို သဘောကျသည် မသိ၊ လှိုက်လဲ့စွာ ဆက်ရယ်

mg y o e . c o m

နေသေးသည်။ ထို့နောက် သံနေသံထားနှင့် ဆိုသည်။

“ကြိုင်... မြိုင်... ခိုင်လုံးရယ်... ကြိုင်... မြိုင်... လှိုင်... ခိုင်လုံးရယ်... မွေး...”

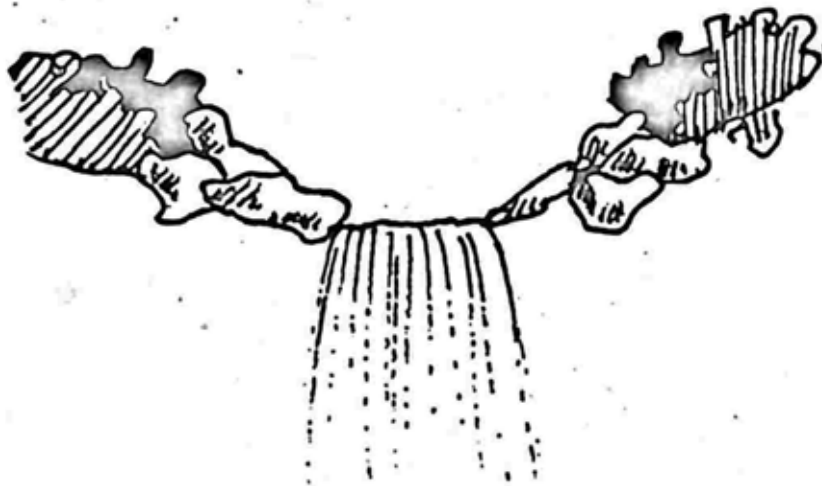
အဓိပ္ပာယ်မသိသေးသော်လည်း ကိုကိုသီချင်းကို သဘောကျသဖြင့် ကျွန်တော်ကလည်း လိုက်ဆိုသည်။

“ကြိုင်... မြိုင်... ခိုင်... လုံးရယ်၊ ကြိုင်... မြိုင်... လှိုင်... ခိုင်လုံးရယ်...”

ဤသို့ အလိုက်ကမ်းဆိုး မသိ ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုက ဆိုနေခိုက် မြိုင်သည် ပါးတွင် ရှက်သွေးရဲလျက် မျက်လွှာကို အောက်ချထားသည်။

ခိုင်ကမူ နှုတ်ခမ်းလေးစု၍ ကျွန်တော့်ကို လှည့်မျက်စောင်းထိုးပြီး ပေါင်ကို ဆွဲဆိတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်သီချင်း၌ စကားပိုတစ်ခု ပါသွားသည်။

“ကြိုင်... မြိုင်... လှိုင်... ခိုင်လုံးရယ်၊ အလဲ့... အလဲ့... နာတယ် ခိုင်ရ၊ မဆိတ်ပါနဲ့၊ အဲ... ဘာတဲ့... ခိုင်လုံးရယ်မွေး...”

(၈)

ညီအစ်ကိုနှင့် ညီအစ်မများ

ကိုကို ပြန်လာသောအခါတိုင်းတွင် ကျွန်တော် အလွန်ပျော်ရွှင်သည်။ ကိုကိုအရပ်မှာ ရှည်သွယ်၍ ရင်အုပ်ကြီးက ကားသည်။ ကိုကိုလက်မောင်းကြီးများကလည်း တုတ်ခိုင်သန်မာ၍ ကြွက်သားအပြိုင်းပြိုင်းနှင့် ရှိသည်။ ကျွန်တော် ငယ်ငယ် လူမှန်းသိတတ်စ အရွယ်ကတည်းက ကိုကိုသည် ကျွန်တော့်ကို သူ့ပဲခုံးကြီးပေါ်တွင် ထမ်း၍ ခြံတွင်း၌ ဖြစ်စေ၊ တောင်တန်းများပေါ်၌ ဖြစ်စေ လှည့်ပတ် သွားလာခြင်းကို နှစ်သက်သည်။ ကိုကိုက လက်မောင်းကြီးများကို ဆန့်တန်းပေးသောအခါ ကျွန်တော်က ခိုစီးထားခိုက် ကိုကိုက ချားရဟတ် လှည့်ပေးသည်ကိုလည်း ကျွန်တော် သဘောကျသည်။

ညနေစာ ထမင်းစားသောက်ပြီးလျှင် ကိုကိုသည် ဖေဖေနည်းတူပင် ကျွန်တော့်ကို ပေါင်ပေါ်တင်ထား၍ ပုံပြောပြတတ်သေးသည်။ ကိုကိုပြောသော ပုံများမှာ ဖေဖေ ပြောပြသောပုံများနှင့် မတူချေ။ ဖေဖေ ပြောသောပုံများမှာ ထူးဆန်း၍ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသည် မှန်၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော့်က ကိုကို ပြောပြသော ပုံများကို ပိုကြိုက်သည်။

ကိုကိုသည် ကျွန်တော့်ကို တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်သားနှင့် ဗိုလ်ချုပ်လုပ်ကာ စစ်ပွဲကို နိုင်အောင် တိုက်နိုင်သော မင်းရဲကျော်စွာ၏အကြောင်း၊ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ရန်သူ မြင်းတပ်ကြီး ဝိုင်းထားသည်ကို မြင်းစီး၍ ရှေ့ဆုံးမှ ခေါင်းဆောင်ကာ ထိုးဖောက်ထွက်နိုင်စွမ်းသော တပင်ရွှေထီး၏အကြောင်း၊

လက်သည်းကြား အပ်ရိုက်သွင်းသော်လည်း လုံးဝမတွန့်ဘဲ သတ္တိကောင်းသည့် ရှင်ရဲထွဋ်ခေါ် ဘုရင့်နောင်၏အကြောင်း၊ လူတစ်ဖက်ခန့်ရှိသော ပင်စည်ကို ထုတ်ချင်းပေါက်အောင် လှုံဖြင့်ထိုးနိုင်သော သူရဲကောင်းပေါက်လှဖြူအကြောင်း၊ အမြောက်ကြီးများနှင့် သေနတ်များရှိသော ကုလားဖြူတပ်များကို ဝါးရင်းတုတ်နှင့် ရိုက်၍ အနိုင်ယူခဲ့သော အလောင်းဘုရား၏တပ်များအကြောင်းများကို နားထောင်ရသောအခါ ကျွန်တော့်မှာ စိတ်ဝင်စားရုံမက ရင်တလှုပ်လှုပ် မာန်တကြွကြွဖြင့် ကိုယ်တိုင် စွန့်စားရသည့်အလား ခံစားရသည်။

ယခုတစ်ခေါက် ကိုကို ပြန်ရောက်လာရာ၌ ကျွန်တော့်ကို ပခုံးပေါ် တင်ယူပြီး မလည်ပတ်နိုင်၊ မင်းရဲကျော်စွာနှင့် တပင်ရွှေထီးတို့ အကြောင်း ကိုလည်း မပြောနိုင်။ အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့ကတည်းက ကိုကို မအား။

ကိုကိုထံသို့ ကျွန်တော်၏အစ်ကိုဝမ်းကွဲများဖြစ်သော ကိုကိုသိန်း၊ ကိုကိုလှမြင့်တို့ ခေါင်းဆောင်သော ကျွန်တော်တို့ကျောင်းမှ ကျောင်းသားကြီး များလည်း လာတွေ့သည်။ မြို့ပေါ်မှ ပင်နီအင်္ကျီဝတ်၍ ဝါးခမောက်ဆောင်း ထားသော သခင် ခေါ်သည့် လူကြီးများလည်း လာတွေ့သည်။

သူတို့ တွေ့ကြလျှင် စကားအကြာကြီး ပြောကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ညဉ့်နက်သည်အထိ ပြောကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူတို့နှင့်အတူ ကိုကို မြို့ထဲသို့ ထွက်လိုက်သွားတတ်၏။

တစ်ညတွင် စောစောစီးစီး ကိုကိုတို့စကားဝိုင်း ပြီးသွားသည်။ ကိုကိုသည် မောပန်းဟန်ဖြင့် အညောင်းအညာဖြေရင်း ခြံတွင်းသို့ ဆင်းလျှောက် သည်။ မအိပ်ချင်သေးသော ကျွန်တော်က ကိုကို့နောက် လိုက်သွားသည်။

သီတင်းကျွတ်လဆန်းရက် ဖြစ်သဖြင့် လမင်းမှာ ထိန်ထိန်သာနေ သည်။

မျက်မှောင်ကြုတ်၍ လက်ကို နောက်ပစ်ကာ တစ်စုံတစ်ခုကို နက်နက် နဲနဲတွေးရင်း လမ်းလျှောက်နေသော ကိုကိုသည် ကျွန်တော့်ကို မြင်သောအခါ ရပ်လိုက်၍ ပြုံးကြည့်သည်။

သည်အတိုင်းနေလျှင် မျက်ခုံးမွေးထူထူအောက်မှ မည်းနက်သော ကိုကိုမျက်လုံးများမှာ အလွန်စူးရှတင်းမာသည်။ သို့ရာတွင် ပြုံးလိုက်သောအခါ မေမေမျက်လုံးများလိုပင် ကြည်လင်ဝင်းလဲ့၍ လှပသည်။

mgyoe.com

“ဘာလဲ မောင်၊ ကိုကိုကို ထမ်းခိုင်းမလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မောင် မအိပ်ချင်သေးတာနဲ့”

“ဒါဖြင့် ကိုကိုကို ပုံပြောခိုင်းမလို့လား”

“ဟင့်အင်း... မပြောခိုင်းပါဘူး၊ ကိုကို စကားတွေ အများကြီး ပြောရပြီး ပင်ပန်းနေတာ မောင် သိသားပဲ”

ကိုကိုက နှစ်ခြိုက်စွာ ပြုံး၍ ကျွန်တော့်ကို လက်ကမ်းပေးသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ကျေနပ်စွာ ကိုကိုလက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်ပြီး ကိုကိုနှင့် အတူ ခြံထဲ၌ပင် လမ်းတွဲလျှောက်သည်။ အတန်ကြာ ငြိမ်နေမိပြီးမှ ကျွန်တော်က သိချင်သော အချက်ကို မေးသည်။

“ကိုကို၊ သမဂ္ဂဆိုတာ ဘာလဲ”

ကိုကိုသည် ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက် စူးစိုက်ကြည့်ပြီး ပြုံး၏။

“သမဂ္ဂ ဆိုတာဟာ အသင်းပေါ့ မောင်ရဲ့... အသင်း ဆိုတာကို မောင် သိတယ် မဟုတ်လား”

“အင်း... သိတယ်၊ ပြီးတော့ သခင် ဆိုတာက ဘာလဲ”

ဤအကြိမ်တွင်မူ ကိုကိုသည် အလွယ်တကူ မဖြေနိုင်ဘဲ ခေတ္တ စဉ်းစားနေပြီးမှ တဖြည်းဖြည်း ပြောပြသည်။

“သခင် ဆိုတာက လွတ်လပ်ရေးရအောင်လုပ်မယ့် လူတွေပေါ့၊ လွတ်လပ်ရေးဆိုတာကို မောင့်ကို ကိုကို တစ်ခါပြောပြဖူးသားပဲ၊ အမေရိကားက ဂျော့ဝါရှင်တန်တို့၊ ဖိလစ်ပိုင်က ဟိုဆီရီဇာတို့၊ အိုင်ယာလန်က ဒီဗလာယားတို့ ကြိုးစားတာမျိုးလေ”

“အာ... မောင် နားလည်ပြီ၊ ကိုကိုရော သခင်ပဲလား”

ကိုကိုက ရယ်သည်။

“ကိုကိုက သခင် မဟုတ်ပါဘူးကွ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုကိုလည်း လွတ်လပ် ရေးရအောင် ကြိုးစားနေတာပဲ”

ကျွန်တော်သည် ငိုငံကျသွားမိသည်။ ကိုကိုကို စိုးရိမ်မိသည်။

“လွတ်လပ်ရေးကြိုးစားတဲ့ ဒီဗလာယားတို့ကို အင်္ဂလိပ်ကဖမ်းပြီး ထောင်ချတယ်လို့ ကိုကို ပြောဖူးတယ်၊ ကိုကိုကိုရော သူတို့ မဖမ်းဘူးလား”

ကိုကို၏ပြုံးနေသော မျက်နှာသည် တစ်ချက်တည်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ကိုကိုကိုလည်း သူတို့ တစ်နေ့ ဖမ်းရင် ဖမ်းမှာပေါ့”

“ဟင်... ဖမ်းမယ်”

ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းမှန်း သိသွား၍ ကိုကိုသည် ပြုံးရယ်၍ အားပေးစကား ဆိုသည်။

“အဖမ်းခံရတာ ကြောက်စရာ မကောင်းပါဘူး မောင်ရဲ့၊ သူရဲကောင်း ဆိုတာ ဒီလိုပဲ ခဏ ခဏ အဖမ်းခံရတာပဲ”

ကိုကိုစကားကြောင့် ကျွန်တော် အတန်စိတ်ကျေနပ်သွားသည်။ ကျွန်တော့် အတွေးနှင့်လည်း ကျွန်တော် စိတ်ဖြေကွက်ကို သဘောပေါက်မိ သဖြင့် ကိုကိုအား ပြောပြရသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အဖမ်းခံရတာ ကြောက်စရာ မရှိပါဘူး၊ ဖမ်းရင် လည်း ကိုကို ထောင်မကျနိုင်ပါဘူး”

ကိုကိုသည် အံ့ဩသယောင် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်လျက်-

“ဟေ... ဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ” ဟု မေးသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုကို ထောင်မကျနိုင်ပါဘူး၊ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ထောင်ကို ဘာဘဦးမြဲဘူးကြီးကသာ ချတာ၊ သူက တရားသူကြီးလေ၊ ခိုင်တို့ဖေဖေ၊ ခိုင်တို့ဖေဖေက မောင့်ကိုကိုကို ထောင်ချမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

အံ့ဩနေရာမှ ကိုကိုသည် ကျွန်တော့်စကားကြောင့် သဘောကျ၍ အားရပါးရ ရယ်သည်။

“အေး... ဟုတ်တယ်ကွ၊ ခိုင်တို့ဖေဖေကတော့ ကိုကိုကို ထောင် ချမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ခိုင်အစ်မ ကြိုင်ကတော့ ကိုကိုကို သိပ်ထောင်ချ ချင်မှာပဲ”

“ကိုကိုကို မမကြိုင်က ထောင်ချချင်တယ် ဟုတ်လား... ဘာဖြစ် လို့လဲ”

“ကိုကိုကို မုန်းလို့ပေါ့ကွာ”

“မမကြိုင်က ကိုကိုကို မုန်းတယ်၊ ဪ... နေဦး၊ မောင် သတိရပြီ၊ မမကြိုင်က မောင့်ကို ပြောဖူးတယ်၊ ကိုကိုက ကြောက်စရာကောင်းတယ် တဲ့”

“ဟုတ်လား၊ ဒီတော့ မောင်က ဘာပြန်ပြောလိုက်သလဲ”

“မောင် ပြောလိုက်တာပေါ့၊ ကိုကိုက ကြောက်စရာ မကောင်း ပါဘူးလို့၊ ကိုကိုအကြောင်းသိရင် ကိုကိုကို မမကြိုင် ချစ်သွားမှာပဲလို့”

ကိုကိုသည် အလွန်သဘောကျဟန် အော်ရယ်သည်။ မကျေနပ်သော ကျွန်တော်ကသာ ဆက်မေးသည်။

“မမကြိုင်က ကိုကိုကို ဘာကြောင့် မုန်းရတာလဲ”

“မုန်းမှာပေါ့ကွာ၊ ကြိုင်က ဆိုရှယ်တွေတက်တယ်၊ အဲဒါ အစည်းအဝေးတစ်ခုမှာ ကိုကိုက ဝေဖန်ဖူးလို့ သူနဲ့ ကိုကို စကားများဖူးတယ်”

“ဝေဖန်တယ်ဆိုတာ ဘာလဲ”

“ဝေဖန်တယ်ဆိုတာ မကောင်းဘူးလို့ ပြောတာပေါ့”

“ဆိုရှယ်တက်တာ မကောင်းဘူး...၊ မကောင်းတဲ့ ဆိုရှယ်ကို မမကြိုင်က တက်တယ်၊ အဲဒီ ဆိုရှယ် ဆိုတာကကော ဘာလဲဟင်”

ဤအကြိမ်တွင် ကိုကိုက စိတ်မရှည်ဟန် တုံးတုံးတိတိ ဖြေသည်။

“ဆိုရှယ်တက်တယ်ဆိုတာ ကမြင်းကြောနန့်တာကို ခေါ်တယ်၊ မှတ်ထား”

“ဘာ... ရှင့်”

ကိုကိုစကားမှ မဆုံးလိုက်ရခင် မမျှော်လင့်သော ဤစကားသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကို ရပ်စကားပြောနေသည်မှာ ခိုင်တို့အိမ်ဘက် ခြံစပ်နားတွင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ တစ်ဖက်ခြံစပ်၌ ဒေါသထွက်နေသော ကြိုင်ကို တွေ့ရသည်။

ကိုကိုမျက်နှာမှာ တည်ကြည်သွားသည်။ သို့ရာတွင် မတုန်လှုပ်၊ ပါးစပ်မှာသာ “ဩ...” ဟု စကားလုံး ထွက်သွားသည်။

“ဒီမှာ... ရှင် ဘာပြောတာလဲ”

ကြိုင်က ဒေါသလေးဖြင့် မေးသည်။

“ဗျာ...”

“ရှင် အူကြောင်ကြောင် လုပ်မနေနဲ့၊ စောစောက ဘာပြောတာလဲ”

ထိုအခါ ကိုကိုက အသာအယာ ပြုံးလိုက်သည်။ ထို့နောက် အေးချမ်းစွာ ပြန်ဖြေ၏။

“စောစောက ကျုပ်ပြောတာ ရှင်းသားပဲ၊ ခင်ဗျားလည်း ကြားပြီး ရောပေါ့”

ကိုကိုက အေးချမ်းစွာ ပြန်ဖြေကာမှ ကြိုင်သည် ပိုဒေါသဖြစ်လာသည်။

“ရှင် တော်တော်တော်ကားတဲ့လူ၊ ရှင့်စကား ရှင် ပြန်ရုပ်သိမ်းပါ”

“ရော... ခက်ပါပြီ၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ် ဘာမှ မစော်ကားရသေးပါလား”

“ဒါ စော်ကားတာ မဟုတ်ဘူးလား၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက် အကြောင်းကို ကွယ်ရာမှာ မဟုတ်ကဟုတ်က ပြောတာ”

“ကျုပ်က ကွယ်ရာမှာ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်ခြံထဲ ကျုပ်ပြောတာ၊ အမိဘာသာ အမိ နားထောင်လို့ ကြားတာတော့ မတတ်နိုင်ဘူး၊ ပြီးတော့ မဟုတ်ကဟုတ်က ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဟုတ်တာ မှန်တာ ပြောတာ”

ဤအကြိမ်တွင် ကြိုင်သည် ဒေါသကို မထိန်းသိမ်းနိုင်ဟန် ကိုကိုကို တစ်စုံတစ်ခု ပြုလုပ်ရန် တစ်ဖက်ခြံမှ ကူးလာမည် ပြင်သည်။

သို့ရာတွင် “အို... မမကလည်း သိပ်ဒေါသကြီးတာပဲ” ဟု တားမြစ်သံ ကြားသည်။ ကျွန်တော်လည်း ယခုမှ ကြိုင့်နောက်ပါးမှ မြိုင်ကို သတိပြုမိသည်။ မြိုင်က ကြိုင့်ကို ဆွဲထား၏။

မြိုင် ဆွဲထားသဖြင့် ပိုဒေါသထွက်လာသည်။ အသံကလေးများ မှာလည်း တုန်ယင်လာ၏။

“ရှင်... ရှင်... သိပ်လူဝါးဝတယ်၊ လူကြီးလူကောင်းသားသမီး ဖြစ်ပြီး နှမချင်းမစာဘူး”

ကြိုင်သည် ဆွေဆွေခုန်နေသည်။ နောက်ဆုံးစကားရပ်များ၌ ဒေါသသံနှင့် ငိုသံ ရောနေ၏။ လရောင်တွင် ကြိုင့်မျက်လုံးများ၌ လက်နေသော မျက်ရည်များကိုလည်း မြင်ရသည်။

ဘာကြောင့် မသိ၊ ကိုကို၏ဟန်အမူအရာသည် လျော့ကျသွားသည်။ အသံမှာလည်း ပျော့ပျောင်းသွားသည်။

“ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ဒီလောက် ပြောရရင် စိတ်ကျေနပ်ဖို့သင့်ပြီ ထင်တယ်၊ ခင်ဗျား စိတ်မကျေနပ်သေးဘူးဆိုရင် စောစောတုန်းက ခင်ဗျား ကြားခဲ့ရတဲ့စကားကို ခင်ဗျား တမင်ကြားပါစေလို့ ရည်ရွယ်ပြီး ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာလောက်တော့ ကျုပ် တောင်းပန်နိုင်တယ်”

ကိုကိုက အေးချမ်းတည်ငြိမ်စွာဖြင့် ပြောနေသည်။ ကြိုင်သည် ဘာမျှ ပြန်မဖြော့ဘဲ အံလေးကိုခဲ၍ စိုက်ကြည့်နေသည်။ ကိုကိုကသာ ဆက်ပြော၏။

“လူကြီးလူကောင်းသားသမီးဖြစ်ပြီး ဆိုတဲ့စကားနဲ့... ကျုပ်ကြောင့် ခင်ဗျား ကျုပ်မိဘကို သွယ်ဝိုက်အပြစ်တင်တာအတွက်တော့ ကျုပ် ဝမ်းနည်းမိတယ်၊ နှမချင်းမစာမှု အတွက်တော့ ရှင်းပါရစေ၊ ကျုပ် နှမချင်း အားကြီးစာတတ်တယ်၊ ကျောင်းတုန်းက ခင်ဗျားကို ဝေဖန်မိတာလည်း နှမချင်း စာနာလွန်းလို့ပဲ၊ ကျုပ်စေတနာက ခင်ဗျားတို့အတွက် ဝေဒနာ ဖြစ်ရတာတော့ ကျုပ် စိတ်မကောင်းဘူး”

ကိုကိုအသံမှာ လေးနက်ကြည်လင်သမျှ ကိုယ်ဟန်အမူအရာမှာ ခံ့ညားနေ၏။

ကျွန်တော်က ကြိုင် ဘာပြန်ပြောဦးမည်နည်းဟု နားထောင်မိသည်။ သို့ရာတွင် ကြိုင်က ဘာမျှ မပြော။ ခေတ္တ တွေ့ဝေငိုငံကြည့်နေပြီးနောက် မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်ကာ ထွက်ပြေးသည်။

မြိုင်ကမူ ရပ်ကျန်ရစ်ပြီး ကိုကိုကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ကိုကိုက မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး မြိုင်အား လှမ်းကြည့်သည်။ ထိုအခါ မြိုင်သည် အသာ အသာ ပြုံးပြီး စကားဆိုသည်။

“ကိုကိုကို မြိုင် သိပ်အားနာတာပဲ၊ မမကြိုင်ကလေး သိပ်ဒေါသကြီးတတ်တယ်၊ မမကြိုင်ကို စိတ်မဆိုးနဲ့နော်”

ကိုကိုမျက်နှာ၌ ကြည်လင်သော အပြုံးရိပ် ပြန်ပေါ်လာသည်။ မြိုင်ကို စကားပြန်ဆိုသော ကိုကိုအသံ၌ ကြင်နာမှုဖြင့် ပြည့်ဝနေသည်။

“ကြိုင်ကို ကိုကို စိတ်မဆိုးပါဘူး၊ ကိုကိုကလည်း နည်းနည်း လွန်သွားတယ်”

ကိုကိုသည် ဘာကို သဘောကျသည် မသိ၊ တစ်ချက် ရယ်လိုက်မိသည်။

“ဟုတ်တယ်... ကိုကို လွန်သွားတယ်၊ အမှန်က ဟောဒီ မောင်အမေးအမြန်းထူတာနဲ့ ကိုကိုပါးစပ်ထဲ တွေ့ကရာ လျှောက်ပြောလိုက်တာ ကြိုင်ကို စော်ကားသလို ဖြစ်သွားတာပေါ့၊ အင်းလေ... ကိုကိုက တောင်းပန်လိုက်တယ်ဆိုတာ ကြိုင်ကို ပြောပြလိုက်ပါ”

“အို... ကိုကိုက တမင်ပြောတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ မြိုင်လည်း ကြား

သားပဲ၊ ဆိုရှယ်တက်တာဟာ မကောင်းဘူးလို့ သတင်းစာနဲ့ မဂ္ဂဇင်းတွေထဲမှာ မြိုင် ဖတ်ဖူးတယ်၊ ဘာလို့ မကောင်းတာလဲ ကိုကို”

ကိုကို အခက်တွေ့ပြီထင်သည်။ စောစောက ကျွန်တော်က အမေး အမြန်းထူသည်။ ယခု မြိုင်က လာပြန်ချေပြီ။ ခိုင်လာလျှင် ပိုခက်လိမ့်မည်။ ကျွန်တော် ဤသို့ အောက်မေ့နေဆဲ မိခိုင် ပေါ်ဖြစ်အောင် ပေါ်လာသည်။

“မောင်ရေ... မမကြိုင် ငိုနေတယ်တော့ ငိုနေတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ မသိဘူး”

ဤသို့ အော်ရင်း မိခိုင်သည် ကျွန်တော်တို့ အနီးသို့ ကပ်လာသည်။ မြိုင်က “မိခိုင် ဘာလို့ အော်နေတာလဲ တိုးတိုး” ဟု မြစ်တားသည်။ ခိုင်သည် လေသံကိုတော့ တိုးလိုက်သည်။ မကျေနပ်ဟန် ဆက်၍ မေးသည်။

“မောင်... မမကြိုင် ဘာဖြစ်လို့ ငိုသွားတာလဲ”

“ငိုသွားတာပေါ့၊ သူ့ကို တို့ကိုကိုက ဆုံးမလွှတ်လိုက်လို့”

“ဘာဖြစ်လို့ ဆုံးမလွှတ်လိုက်တာလဲ”

“ဆိုရှယ်တက်လို့တဲ့”

မြိုင်က ရယ်သော်လည်း ကိုကိုက ကျွန်တော့်ကို လှမ်းမာန်သည်။

“မောင်လည်း ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ တော်တော့”

ကျွန်တော်က ပါးစပ်ပိတ်လိုက်သည်။

ခိုင်ကမူ သူ့မျက်လုံး ပြူးပြူးကြည်ကြည်လေးများဖြင့် ကိုကိုကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်သည်။ ထို့နောက် အံ့ဖွယ်ကောင်းသော စကားကို ဆိုသည်။

“မောင့်ကိုကို အရပ်က အရှည်ကြီးပဲ၊ အတော်ပဲ လသာတယ်၊ ထုပ်ဆီးတိုးတမ်း ကစားကြရအောင်”

“ဘယ်... တို့နှစ်ယောက်တည်း ဘယ်ကစားလို့ ဖြစ်မလဲ”

“လေးယောက်တောင် ရှိသားပဲ၊ မောင်နဲ့ မမမြိုင်က တစ်ဖက်နေ၊ ခိုင်နဲ့ ပြီးတော့...”

ခိုင်သည် စကားကို ဆုံးအောင် မပြောဘဲ ကိုကိုဆီသို့ မျက်စပစ် ပြသည်။

ကိုကိုသည် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အားရပါးရ ရယ်သည်။ မြိုင်ကမူ

“တယ်... ဒီကောင်မလေးကလဲ” ဟု ဆို၍ ခိုင်ခေါင်းကို လှမ်းပုတ်သည်။

ကျွန်တော့်စိတ်၌လည်း ပျော်လာသည်။ အကြံတစ်ခုလည်း ရ၍ ပြောပြမိသည်။

“ဒီလို လုပ်မယ်၊ ပီယာနို သွားတီးကြရအောင်၊ ကိုကိုကို မောင် ဒီတစ်ခေါက် ဘာမှ မတီးပြရသေးဘူးနော်၊ မောင် ချစ်သမျှကို တီးတတ်ပြီ၊ ခိုင်... မောင့်ကိုကိုလည်း ပီယာနိုတီးတတ်တယ်၊ ကိုကိုလည်း တီးပြရမယ်၊ နော်... လာ... လာ...”

ကျွန်တော်က ကိုကိုကို ဆွဲသည်။ ခိုင်က မြိုင်ကို ဆွဲခေါ်သည်။ နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်တော်တို့ လေးဦးစလုံး ပီယာနိုဘေးသို့ ရောက်လာ ကြသည်။

ကျွန်တော်က ချစ်သမျှကိုပတ်ပျိုး တီးပေးသည်။ အခြားဆိုတတ်သူ မရှိသဖြင့် ကိုကိုပင် လိုက်ဆိုပေးရသည်။ ထို့နောက် ခိုင်ကလည်း ကျွန်တော် တက်ပေးထားသဖြင့် ရနေသော သီတာကြိုးကို တီးပြသည်။

ကိုကိုအလှည့်ရောက်သောအခါ ကိုကိုက မြိုင်ကို လှမ်းမေးသည်။

“မြိုင် သီချင်းဆိုတတ်သလား?”

မြိုင်လည်း ရှက်ပြုံးကလေး ပြုံး၍ ပြန်ဖြေသည်။

“ဟင့်အင်း... မြိုင် သီချင်း မဆိုတတ်ဘူး”

ကိုကိုသည် ဘာမျှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ ပီယာနိုခုံ၌ ဝင်ထိုင်သည်။

“ကဲ... မောင်... ကိုကို ဘာတီးရမလဲ”

“ဟိုသီချင်းလေ၊ ဟိုနေ့က ကားပေါ်မှာ ကိုကိုဆိုတဲ့သီချင်းဟာ... ဖေဖေ တီးတာတော့ မောင် ကြားဖူးတယ်၊ မောင် လိုက်ဆိုတတ်တယ်၊ မတီးတတ်သေးဘူး၊ ကိုကို တီး၊ မောင် ဆိုမယ်”

ကိုကိုသည် ထိုအချိန်က တိမ်မြုပ်နေ၍ ခေတ်ပြန်မစားသေးသော မြိုင်ထတစ်ပုဒ်ကို တီးသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ကောင်းစွာ မပိုင်သော်လည်း တတ်နိုင်သမျှ လိုက်ဆိုသည်။ ကျွန်တော် အကြိုက်ဆုံးအပိုဒ်မှာ တစ်နေ့က ကိုကို ဆိုပြသည့်အတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဤနေရာ၌ အတီးကဆတ်၍ အသွားက မြူးသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း မြူးမြူးရွင်ရွင်ပင် ဆို၏။

“ကြိုင်... လှိုင်... ခိုင်လုံးရယ်၊ ကြိုင်... မြိုင်... လှိုင်... ခိုင်လုံးရယ်...၊ ခိုင်လုံးရယ်... ခိုင်လုံးရယ်၊ ခိုင်လုံးရယ်မွေး”

ပျော်ပျော်ရွင်ရွင် ဆိုတီးနေသဖြင့် အချိန်ကုန်၍ ကုန်မှန်း မသိ။

m g v o e . c o m

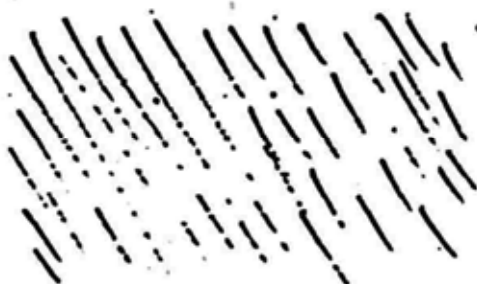
ညအတန်နက်မှ မြိုင်တို့၊ ခိုင်တို့က အိမ်ပြန်ကြသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ကိုကိုက သူတို့ခြံစည်းရိုးအထိ လိုက်ပို့သည်။

သူတို့ခြံဝင်းဘက်ရောက်မှ မြိုင်သည် သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့် ပြုံးရင်း လက်ပြန့်တဆက်သည်။ ကိုကိုကလည်း ပြုံး၍ မြိုင်ကို ပြန်လက်ပြ သည်။

ကျွန်တော့်မျက်လုံးများသာ ခိုင်တို့အိမ်အပေါ်ထပ်ဆီ ရောက်သွား၏။ အပေါ်ထပ် ပြတင်းတစ်ခုမှ ခန်းဆီးသည် ရုတ်တရက် လှုပ်ရှား ကျသွားသည်။ ခန်းဆီးကျသည်မှာ မြန်သော်လည်း ခန်းဆီးနောက်၌ ပုန်းကွယ် ပျောက်သွားသူကို သဲသဲကွဲကွဲ မြင်လိုက်ရရုံ အချိန်ရသည်။

ခန်းဆီးနောက်ကွယ်၌ ပုန်းလှိုးပျောက်ကွယ်သွားသူမှာ ကြိုင်သာ လျှင်ပင်တည်း။

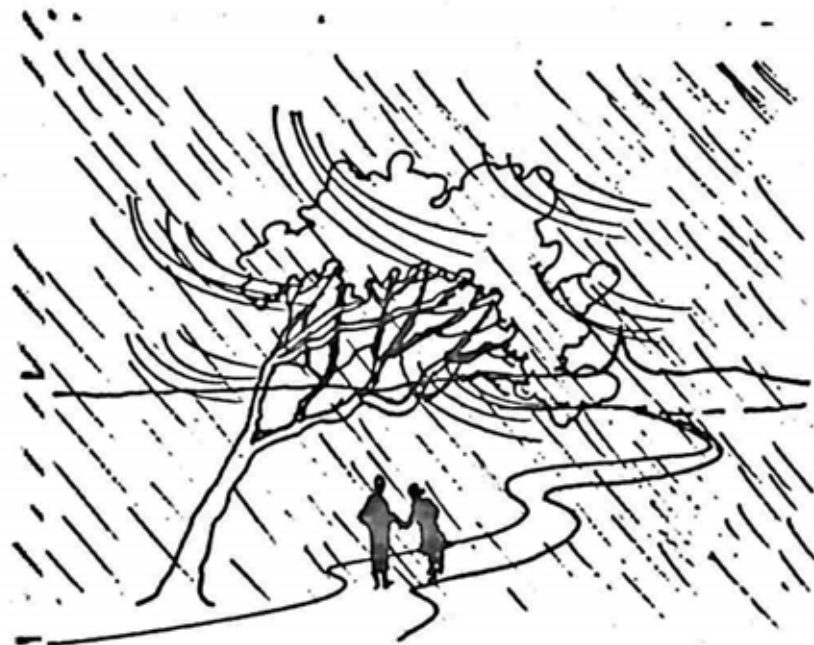

အပိုင်းနှစ်

ခိုင်လုံးရယ်မွှေး

- ၉ မိခိုင် သူ့ကြောင့်
- ၁၀ တစ်ရေးမှောင့်သူ
- ၁၁ ပင်ပင်နီ ယောထဘီနှင့်
- ၁၂ ခိုင်ရဲ့မောင်
- ၁၃ မုန်တိုင်းရိပ်ဆင်
- ၁၄ လွမ်းရစ်တော့မြိုင်
- ၁၅ မွှေးရစ်လေဦးခိုင်

(၉)
မိခင် သူ့ကြောင့်

သန်လျင်သို့ ကိုကို ပြန်ရောက်လာခြင်းနှင့် ငွေလသာသော တစ်ညတွင် ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုနှင့် ကြိုင်၊ မြိုင်၊ ခိုင် ညီအစ်မသုံးဦးတို့ တွေ့ဆုံခန်း၌ပင် ဤဝတ္ထုကြီး၏ပထမပိုင်းကို ကျွန်တော် နိဂုံးချုပ်ခဲ့သည်။

နိဂုံးချုပ်ခြင်း ဆိုသည်မှာ နိဒါန်းတစ်ရပ်ကို အစပျိုး၍ ဇာတ်လမ်း တစ်ပုဒ်ကို စရေးရမည်ဟု အနက်အဓိပ္ပာယ် ပေါ်နေပါသည်။

ဤစကားသည် မှန်၏။ ငွေလသာသော ထိုတစ်ည၌ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ဦးနှင့် ခိုင်တို့ညီအစ်မတစ်သိုက် တွေ့ဆုံရခြင်းသည် ကျွန်တော် တို့ အားလုံး ဘဝများ၌ အရေးကြီးသော မှတ်တိုင်တစ်တိုင် ဖြစ်ပါသည်။ အဓိကဖြစ်သော ခရီးတစ်ကွေ့လည်း မည်ပါ၏။

အကြောင်းမှာ ထိုတစ်ညမှစ၍ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး၏ဘဝများ သည် နောင်အရှည်သဖြင့် ခွဲမရအောင် ကြမ္မာချင်း ယှက်သွယ်ပူးလိမ် ချည် နောင်မိကြသည်။

ယခုအချိန်၌ ပြန်စဉ်းစားလျှင်မူ (အသည်းနာဖွယ်ကြံ့ခွဲရပြီဖြစ်သဖြင့်) ထိုစဉ်ကမူ သာယာမိခဲ့သော ဝါကျွတ်လ ငွေရောင်ညကို စိတ်နာရမည်ကဲ့သို့ ရှိ၏။

အမှန်မှာ ဘဝမည်သည် ဖြစ်ချင်သည်လည်း မဖြစ်၍ မဖြစ်ချင်

သည်လည်း ဖြစ်ကာ ဖြစ်ချင်သည်လည်း ဖြစ်တတ်သကဲ့သို့ မဖြစ်ချင်သည်လည်း မဖြစ်တတ်သော သဘော ရှိသည်။ ခက်သည်မှာ ဖြစ်ချင်သည်တို့ ဖြစ်လာချိန်နှင့် မဖြစ်ချင်သည်တို့ မဖြစ်လာသော ကာလများကို ကျွန်တော်တို့ အစိုးမရခြင်းသာ ရှိသည်။ အစိုးရပြန်လျှင်မူလည်း ပေါင်းဆုံခြင်း၊ ကွဲကွာခြင်း တို့ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာရသည့် ငိုခြင်း၊ ရယ်ခြင်းတို့ဖြင့်သာလျှင် ဆန်းစုံကုံလုံ ပြည့်ဝရသည့် ဘဝဇာတ်ခုံကြီးမှာ လွမ်းမောတသရလောက်အောင် တပ်မက်ဖွယ် ဖြစ်သည် မဟုတ်။ လူ့သမိုင်း ဆိုသည်မှာလည်း တစ်မျဉ်းပြေးသကဲ့သို့ မွေးခြင်း၊ ဖွားခြင်း၊ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်းတည်း ဟူသော သတ္တဗေဒ နိယာမ မှတ်တမ်းရှည်ကြီးသာ ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။ လူ့ဘဝ ဆိုသည်မှာလည်း ဖူး၍ ငုံကာ ပွင့်၍ အာရာမှ ရင့်သောအခါ ညိုဝါ၍ ဓမ္မတာအလျောက် မြေအောက် ကျကြွေ သုဉ်းရလေသော တောရိပ်ပင်ထက်မှ သစ်ရွက်မျှသာ အဓိပ္ပာယ်ရှိပေမည်။

လူ့ဘဝ၏ အစိုးမရခြင်းကို ဝိသေသဖွဲ့၍ ချဲ့နေသဖြင့် ဖြစ်ခြင်း၊ ပျက်ခြင်း (သို့မဟုတ် မဖြစ်လာခြင်း၊ မပျက်လာခြင်း) တို့၌ အကြောင်းမဲ့ သည် ဟူ၍ ကျွန်တော် ဆိုလိုနေသည် မဟုတ်ပါ။ အကြောင်းကံ ဆိုသည်မှာ ရှိပါသည်။

အကြောင်းကံ ဆိုသည်မှာလည်း ဘဝရှုထောင့်မှကြည့်လျှင် အတိတ်က ပြုခဲ့သမျှတွေသာ ဖြစ်၏။ ပြုခဲ့သမျှကို ပြုနေစဉ်တုန်း၌မူ အကြောင်းခံလေသည် ဟု မည်သည့် ပုထုဇဉ်လူသားမျှ မသိ။ မသိသည်လည်း မဆန်း၊ လူသည် အကျိုးကို ရင်ဆိုင်လေရာမှ အကြောင်းကို ပြန်လည်ဆင်ခြင် သုံးသပ်ကြသည်။ ထိုအချိန်၌ ကျန်ရစ်နေခဲ့ပြီ ဖြစ်သည့် တရားသဘော မည်တော့လေသဖြင့် ပြုပြင်နိုင်ခြင်းငှာ မစွမ်းတော့။ ပစ္စုပ္ပန်၏ရလဒ်ဖြစ်သော အကျိုးတရားကိုသာ မကြိုက်သည့်တိုင်အောင် လက်ဝယ်ပိုက်ရင်း ငိုညည်းချင်ကာမှ ငိုညည်းတိမ်းရှောင်ငြင်းဆန် မသိကျိုးကျွန်ပြု၍ မရတော့။

ဤဝတ္ထုကြီးကို ရေးနေစဉ် ဤသင်ခန်းစာကို ကျွန်တော်က ရင်ကွဲပက်လက်ဖြင့် ရရှိနေပါသည်။

ဤယထာဘူတ တွေးခေါ်မြော်မြင်ချက်ကို ရေးမိသဖြင့် စာရှုသူ၏ အာရုံပျက်သည်ဆိုလျှင် ဝမ်းနည်းရိသေစွာ တောင်းပန်ပါသည်။ မပြောချင်ပါဘူးဆိုလျက် ရင်တွင်း၌ တသက်သက် မခံသာအောင် လှုံ့ဆော်နှိပ်စက်

သက္ကလတ်ဦးထုပ်အဟောင်းကြီးကို ဝတ်တတ်သည့် လက်သမားကြီးအဖြစ် ကျွန်တော် မှတ်မိသည်။ အသားမှာ မည်းရုံမက ပြာနေသည်။ ခြေတံ၊ လက်တံ များမှာ ရှည်၍ အရပ်ကြီးမှာလည်း ရှည်သည့်အပြင် နှာခေါင်းကြီးနှင့် မျက်နှာကြီးတို့ကလည်း ရှည်သည်။ ဤသို့ အားလုံး ရှည်သည့်နည်းတူ စိတ်ကလည်း အလွန်ရှည်သည်။

ဦးထွန်းမောင်၏အမေ အရိုးစိမ်းသည် ရှေးဟောင်း ဝမ်းဆွဲလက်သည် ကြီးဖြစ်၍ ဖေဖေရော မေမေကိုပါ မွေးဖွားပေးခဲ့သူဟု ဆို၏။ ယခု အချိန်၌ အရိုးစိမ်း မရှိတော့ပြီ။

ဦးထွန်းမောင်ကြီးသည် လက်သမားဆိုသော်လည်း လက်သမားအလုပ်ကို အဓိကထား လုပ်သူ မဟုတ်။ ကျွန်တော်တို့ကဲ့သို့ ခင်မင်သော အိမ်များ၌ လုပ်စရာရှိလျှင် ငွေကြေးကို ပဓာန မထားဘဲ စေတနာသန့်သန့်ဖြင့် လိုက်လုပ်ပေးတတ်သူ ဖြစ်ပါသည်။ သူ အဓိကထား လုပ်သည်မှာ ခြံအလုပ် ဖြစ်သည်။ သူ့ခြံတွင်း၌ တညင်း၊ ပိန္နဲ၊ မာလကာ၊ သစ်တို၊ ကနစိုး၊ သရက်၊ မရန်း စသော ရာသီ သီးပင်စားပင်များ ရှိသည်။ ဝါးတောကြီးများလည်း ရှိသဖြင့် မျှစ်မျိုးစုံလည်း ထွက်သည်။ မှိုအုံးနက်၊ တောင်ပို့မှို စသော မှိုအကောင်းစားများလည်း ထွက်သည်။

ဦးထွန်းမောင်ကြီးသည် သုံးရက် တစ်ကြိမ် ဈေးလာသောအခါ သူ့ခြံထွက်အသီးအနှံ၊ မှို၊ မျှစ်၊ ကန်စွန်း၊ ချဉ်ပေါင် စသည်တို့ကို ခင်မင်သော အိမ်များအတွက် လက်ဆောင်ပေးရန် ယူလာတတ်သည်။ သရက်သီးမှည့်၊ မရန်းသီးမှည့်၊ ကနစိုးသီး စသည်များကို ကျွန်တော် အလွန် ကြိုက်သည်။ ကျွန်တော်ကြိုက်သော ဤအသီးများကိုမှ ဖေဖေနှင့်မေမေသည် အဝစားခွင့်မပေး။ ဤသည်ကိုသိသော ဦးထွန်းမောင်ကြီးသည် ဤအသီးများပေါ်ချိန်၌ အိမ်အတွက် ယူလာခဲ့သည်တို့အပြင် ကျွန်တော့်အတွက်လည်း သီးသန့်လျှို့ဝှက် ယူလာကာ တိတ်တဆိတ် ခိုးဝှက်ပေးသည်။ ထို့ကြောင့် ဦးထွန်းမောင်ကြီးကို ကျွန်တော် အလွန်ချစ်သည်။

ကိုကိုကလည်း ဦးထွန်းမောင်ကြီးကို ချစ်သည်။ ကိုကို ငယ်စဉ်က ဦးထွန်းမောင်ကြီးသည် ကျွန်တော့်ကို ကျွေးသကဲ့သို့ပင် ဟိုအသီး၊ ဒီအသီးတို့ကို ခိုးဝှက်ကျွေးခဲ့ဖူးသည် ဖြစ်ရမည်။

ကိုကို လာတိုင်း ဦးထွန်းမောင်ကြီး၏ခြံသို့ မသွား မရှိ၊ အနည်းဆုံး

တစ်ခေါက်တော့ ရောက်အောင် သွားမြဲ ဖြစ်၏။

ယခုလည်း ကိုကိုက ဦးထွန်းမောင်ကြီး၏ခြံသို့ ပျော်ပွဲစားထွက်မည် ဆိုသောအခါ ကျွန်တော့်မှာ အလွန်ပျော်ရွှင်မိသည်။ ပိုမို၍ ပျော်ရွှင်မိသည်မှာ ကိုကိုက ကျွန်တော်တို့ချည်းမသွားဘဲ ခိုင်တို့အိမ်သားများ (ကိုကိုစကားအတိုင်း ဆိုလျှင် မြိုင်တို့အိမ်သားများ) ကိုပါ ဖိတ်ခေါ်ရန် အကြံပေးခြင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း ငြိမ်းမောင်ကို ဖိတ်ခွင့်တောင်း သည်။ သားနှစ်ယောက် တောင်းဆိုလျှင် မည်သည်ကိုမျှ မငြင်းတတ်သော မေမေသည် အားလုံးကို ခွင့်ပြုသည်။

ကျွန်တော်တို့ ပျော်ပွဲစားလာမည့်အကြောင်းကို ဦးလေးကိုဖိုးခင်က ဦးထွန်းမောင်ကြီးဆီသို့ သွား၍ ကြိုတင်သတင်းပို့နှင့်သည်။ ဦးထွန်းမောင်၏ ပြန်ကြားချက်မှာ တိုတိုနှင့်ရှင်းသည်။ မည်သည့်သား၊ ငါး၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်မျှ မဝယ်ခဲ့ရ ဟူသတည်း။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် ဦးထွန်းမောင်ကြီးခြံတွင် မရနိုင်သော ပေါင်မုန့်၊ ငါးသေတ္တာ၊ ချိစ်၊ ထောပတ်၊ နို့ဆီ၊ သကြား၊ ကော်ဖီ၊ လက်ဖက်ခြောက် စသည်တို့ကိုသာ စုဆောင်းရသည်။ ကိုကို ကြိုက်တတ်သော ငါးပိကြော်လည်း ကြော်ရသည်။

ထိုညနေ၌ ငါးပိကြော် ကြော်နေသော ဒေါ်စာဥကြီးအနီးသို့ ကျွန်တော် ကပ်သွားသည်။ ကျွန်တော် ဖော်ပြခဲ့ပြီးသော အကြောင်းများကြောင့် ဒေါ်စာဥ ကြီးနှင့် ကျွန်တော်၏ ဆက်ဆံရေး မိုးလေဝသမှာ ကောင်းမွန်လှသည် မဟုတ်။

“ဒေါ်လေး သိပ်ပင်ပန်းနေသလား”

ဒေါ်စာဥကြီးက မဖြေ။ သူ့လက်မောင်း အိအိတွဲတွဲကြီးများ လှုပ်အောင် လှုပ်အောင် ကြော်လှော်နေသည်။ သူ့ပါးဖောင်းဖောင်းကြီးများ ကလည်း စိတ်ဆိုးဟန် စုထားသည်။

“ဒေါ်လေး၊ မောင့်ကို စိတ်ဆိုးနေသလား”

ဒေါ်စာဥကြီးသည် နှုတ်ဖြင့်မဖြေဘဲ မျက်စောင်းသာ လှည့်ထိုးသည်။

“အင်းလေ... ဒေါ်လေးက မောင့်ကို စိတ်ဆိုးပြီး ဥစ္စာစောင့် အကြောင်း မပြောပေမဲ့ ခိုင်က မောင့်ကို ပြောပြီးပြီ”

ထိုအခါမှ ဒေါ်လေးသည် နှုတ်ခမ်းတလန် ပန်းတလန်နှင့် ရန်တွေ့ တော့သည်။

“အေးပါတော်... ဒေါ်လေးကို မောင် အရေးမစိုက်တော့တာ

သိသားပဲ၊ မောင်က အဆက် ရနေပြီကိုး၊ ဒေါ်လေးကို မေ့ပြီပေါ့၊ ဒေါ်လေး ကလည်း မမူပါဘူး၊ ဆန်ဆုံ စား၊ ကံကုန် သွားပေါ့”

ကျွန်တော်သည် ဒေါ်စာဥကြီးစကားကြောင့် ဝမ်းလည်း နည်းမိသည်၊ စိတ်လည်း ဆိုးမိသည်။

“ဒေါ်လေးက ဘာလို့ ခိုင့်ကို မောင့်အဆက်... မောင့်အဆက်လို့ ပြောနေရတာလဲ၊ တော်ပြီ၊ မောင်ကလည်း ဒေါ်လေးကို ဆန်ဆုံ စား၊ ကံကုန် သွားပဲ၊ မောင်က စကား အကောင်းပြောမလို့ ဥစ္စာ၊ မပြောတော့ဘူး သွားမယ်”

ကျွန်တော့်ဒေါ်လေးမှာ အမှန်တကယ် စိတ်ဆိုးတတ်သူ မဟုတ်၊ ကျွန်တော်က လှည့်ထွက်လာသောအခါ သူက လိုက်ဆွဲသည်။

“မောင်ကလည်း ဒေါသကြီးပဲ၊ ကဲပါ လာပါ ဘာပြောမလို့လဲ၊ နေဦး၊ ရော... ပုစွန်ခြောက်စား”

ဒေါ်လေးသည် အနီးရှိ ဘူးတစ်ဘူးအတွင်းမှ ရွှေပုစွန်ခြောက်ကြီး တစ်ဆုပ် နှိုက်၍ ပေးသည်။ ကျွန်တော်လည်း စိတ်ကျေနပ်သွား၏။

“ကဲ... ပြောလေ၊ မောင် စကားကောင်းကောင်း ပြောမလို့ဆို”

“အင်းပါ... ပြောမလို့ပဲ၊ ဒီမှာ ဒေါ်လေး၊ ကြိုင်နဲ့ မြိုင် ဘယ်သူ ပိုလှသလဲ”

ဒေါ်လေးသည် အံ့အားသင့်ဟန် ငါးပိကြော်ခြင်းကို ရပ်လိုက်၍ လှည့်ကြည့်မိသည်။ ထို့နောက် ပြုံးဖြဲဖြဲနှင့် ဆို၏။

“အဲဒါတော့ မသိဘူး တော်ရေ၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့အထဲမှာ မောင့်ခိုင်က အလှဆုံးပဲ”

ကျွန်တော်က ဒေါပွသွားပြန်သည်။

“တော်ပြီ... ဒေါ်လေးနဲ့ စကား မပြောတော့ဘူး”

ကျွန်တော်က လှည့်ထွက်သွားမည် ပြုပြန်သည်။ ဒေါ်လေးက ဆွဲပြန်၏။

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ မောင်ရယ်၊ ဒေါ်လေးက ကျီစားတာပါ၊ ဒေါ်လေးက မောင့်ကိုလည်း သိပ်ချစ်တယ်၊ ခိုင့်ကိုလည်း သိပ်ချစ်တယ်၊ ဒေါ်လေး တကယ်ပြောတာ၊ ခိုင်က ငယ်နေသေးလို့၊ သူတို့အထဲမှာ အချောဆုံးပဲ၊ ဒါထက် မောင်တို့ ဆိုတဲ့သီချင်း ဘာပါလိမ့်၊ အဲ... အဲ... ကြိုင်...”

မြိုင်... လှိုင်... ခိုင်လုံးရယ်မွေးတဲ့၊ ဟဲ ဟဲ သူတို့ တစ်ခိုင်လုံးမှာ ခိုင်ဟာ အမွေးဆုံးပဲ”

ဒေါ်စာဥကြီး စကားကြောင့် ကျွန်တော် စိတ်ဆိုးပြေကာ ကျေနပ် သွားသည်။ ကျွန်တော့်မျက်နှာ ကြည်လင်သွားသည်ကို မြင်သောအခါ ဒေါ်စာဥ ကြီးကလည်း ပြုံး၍ ထပ်ကွန့်၏။

“ကဲ... ပြောလေ”

“ကျွန်တော် ဘာပြောရမှာလဲ”

“လုပ်ပြီ မောင်က၊ စောစောက စကားကောင်းကောင်းပြောမလိုဆို၊ နေဦး၊ ခုနက မောင် မေးတာ ဘာပါလိမ့်၊ အဲ... အဲ... ကြိုင်နဲ့ မြိုင် ဘယ်သူ ပိုလှသလဲ ဟုတ်လား၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့ မေးတာလဲ”

“ဟိုဒင်းလေ... ညက ကိုကိုနဲ့ ကြိုင်နဲ့ စကားများလိုက်ကြတာ”

ဒေါ်စာဥကြီး မျက်လုံးသည် ပြူးသွားသည်။ ငါးပိကြော်နေသော ယောက်မကြီးကို လွှတ်ချလိုက်၍ အလွန် စိတ်ဝင်စားဟန် မေးသည်။

“ကိုကိုနဲ့ ကြိုင်နဲ့ စကားများတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ စကားများတာလဲ”

“အဲဒါ ပြောရရင် ရှုပ်ပါတယ် ဒေါ်လေးရာ၊ မောင်လည်း ကောင်း ကောင်း နားမလည်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကြိုင်က ငိုပြီး ထွက်ပြေးသွားရတာပဲ”

“ဟောတော့ ... ကြိုင် ငိုပြီး ထွက်ပြေးသွားရတယ်၊ ကိုကိုက

ကြိုင်ကို ဘာလုပ်လွှတ်လိုက်လို့လဲဟင်၊ ပြောစမ်း... ပြောစမ်း”

“ဪ... ဒေါ်လေးကလည်း ဘာလုပ်လွှတ်လိုက်ရမလဲ၊ ဘာမှ မလုပ်လွှတ်ပါဘူးဗျာ၊ စကားပဲ ပြောလွှတ်လိုက်တာပေါ့”

“စကားပြောလွှတ်လိုက်တယ်၊ အေး... အေး ပြောစမ်း ပြောစမ်း ဘာပြောလွှတ်လိုက်သလဲ”

“ဘာတွေ ပြောလွှတ်လိုက်ရမလဲ၊ ဆုံးမလွှတ်လိုက်တာပေါ့ဗျ”

“ကိုကိုက ကြိုင်ကို ဆုံးမလွှတ်လိုက်တယ်၊ အဲဒါနဲ့ ကြိုင်က တစ်ခါ တည်း ငိုပြေးတာပဲ၊ ဟုတ်လား”

“ငိုပြေးပါတယ်ဆိုမှ ဘယ်နှခါ ပြောရဦးမလဲ၊ ဒီမှာ ဒေါ်လေး၊ ဒေါ်လေး ငါးပိကြော်အိုး တူးတော့မယ်”

ဒေါ်စာဥကြီးသည် ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်သွားပြီး “ဟောတော့ သောက်ပလုပ်တုတ်...” ဟု အော်၍ ငါးပိကြော်အိုးကို လှည့်မွှေသည်။

“တယ်... မောင်ကလည်း အလန့်တကြား၊ ဆီတွေ အများကြီးပဲ၊ မတူးနိုင်ပါဘူး၊ ကဲ... ကဲ... ဆက်ပါဦး၊ နောက် ဘာဖြစ်သေးလဲ”

“နောက်တော့ မြိုင် ထွက်လာပြီး ကိုကိုနဲ့ စကားပြောတယ်”

“ရန်ဖြစ်ကြတာပဲလား”

“ဘာလို့ ရန်ဖြစ်ရမှာလဲ၊ စကားပြောကြတာ ပြုံးလို့ ရယ်လို့ ကြည်လို့ဗျ”

ဒေါ်စာဥကြီးသည် အလွန် ပိုမို စိတ်ဝင်စားစွာ မေး၏။

“ပြုံးလို့ ရယ်လို့ ကြည်လို့ ဟုတ်လား၊ အေး... အေး... ဟဲ...ဟဲ မြိုင်က ပိုချစ်စရာ ကောင်းတယ်နော်”

“ဘာဆိုလို့လဲဗျ”

ဒေါ်စာဥကြီး၏ ပြုံးဖြသောမျက်နှာသည် တည်သွားပြီး အဖြေရှာ မရဟန် ပေါ်နေသည်။

“အဲလေ... ဟိုဒင်းလေ၊ နို့... မောင်ကပဲ ခုနက မေးတာပဲ၊ ကြိုင်နဲ့ မြိုင် ဘယ်သူ ပိုလှသလဲဆို”

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်စကားနှင့် ကျွန်တော် ပြန်ပတ်မိနေသဖြင့် ဘာပြန်ဖြေရမှန်း မသိ၊ ဒေါ်စာဥကြီးကသာ စိတ်ဝင်စားမှုကို မထိန်းသိမ်းနိုင်ဘဲ ဆက်လက်မေးသည်။

“အင်းလေ ထားပါတော့၊ ပြီးတော့ ဘာဆက်ဖြစ်ကြသေးသလဲ”

“ဒေါ်လေးကလည်း ပြောမှာပေါ့ဗျာ၊ ငါးပိကြော်အိုးလည်း ပြန်ကြည့်ဦး၊ တူးနေဦးမယ်”

“မောင်ကလည်း လုပ်ပြီ အလန့်တကြား၊ မတူးနိုင်ပါဘူး”

ဤသို့ ဆိုသော်လည်း ဒေါ်စာဥကြီးသည် စိတ်မချဟန် ငါးပိကြော် အိုးကို တစ်ချက် မွှေကြည့်သည်။

“ကဲပါ ဆက်စမ်းပါဦး၊ နောက်တော့ ဘာဖြစ်သလဲ”

“နောက်တော့ ဘာမှ ဆက်မဖြစ်ဘူး၊ ဒေါ်လေးလည်း ကြားပြီး သားပဲ၊ ကိုကိုရယ်၊ မောင်ရယ်၊ ခိုင်ရယ်၊ မြိုင်ရယ် ပီယာနိုတီးပြီး သီချင်း ဆိုကြတာပေါ့၊ နောက် မြိုင်တို့ ပြန်သွားတော့ လိုက်ပို့ကြတာပေါ့”

ဒေါ်စာဥကြီးသည် ဘာမျှ အထွေအထူး ဆက်မဖြစ် ဆိုသဖြင့် စိတ်ပျက်သွားဟန် ပေါ်သည်။ အတန်ကြာ စဉ်းစားပြီးမှ ဘာကို သဘောပေါက်

သည် မသိ၊ သူ့မျက်နှာ ဖောင်းဖောင်းကြီးသည် ပြုံးလာ၍ လေသံတိုးတိုး လေးဖြင့် မေးသည်။

“မြိုင်ကို ကိုကို တစ်ယောက်တည်း လိုက်ပို့တာလား”

“ဘယ်ကလာ ဟုတ်ရမလဲ၊ ခိုင်ရော၊ မောင်ရော ပါတယ်”

ဒေါ်စာဥကြီးသည် အလွန် စဉ်းစားမိဟန် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် မှတ်ချက်ချသည်။

“အင်းလေ... ဒီအတိုင်း ဆိုရင်တော့ ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ နို့မို့ ဖြင့်ရင်တော့ ဖြစ်မှာ၊ ဘုရားစူးပါစေရဲ့၊ အဟုတ်ကို ဖြစ်မှာ”

“ဘာတွေ အဟုတ် ဖြစ်မှာလဲ ဒေါ်လေးရ”

“မောင် နားမလည်ပါဘူး၊ တစ်ခုခု ဖြစ်မှာပေါ့”

ကျွန်တော်လည်း ဒေါ်စာဥစကားကို လေးနက်စွာ စဉ်းစားမိသည်။ ထိုစဉ် ပြောစရာ တစ်ခုကို သတိရမိသည်။

“နေဦး ဒေါ်လေး၊ မောင် သတိရပြီ တစ်ခုခု ဖြစ်တယ်ဗျ”

“ဟယ်... သောက်ကျိုးနည်း... ဖြစ်ဖြစ်အောင် ဖြစ်လိုက်ကြ သေးတာပေါ့”

“ဒေါ်လေး ဘာပြောတာလဲ”

“နို့... မောင်ကော ဘာပြောတာလဲ”

“မောင်ပြောတာမှ ဆုံးအောင် နားမထောင်ဘဲ”

“အင်းပါ... နားထောင်ပါ့မယ် ပြောပါ”

“သူတို့ခြံဘက်ရောက်တော့ မြိုင်က ကိုကိုကို ဟောဒီလို ဟောဒီလို လက်ကလေးပြ နှုတ်ဆက်တယ်ဗျ”

“ဒီတော့... ဒီတော့”

“ဒီတော့ ကိုကိုကလည်း လက်ကလေးပြ နှုတ်ဆက်တယ်ဗျ”

“အင်း... အင်း ပြီးတော့ကော... ပြီးတော့ကော...”

“ပြီးတော့ မြိုင်နဲ့ခိုင် အိမ်ထဲ ဝင်သွားကြတာပေါ့”

ဒေါ်စာဥကြီး၏မျက်နှာမှာ အလွန် စိတ်ပျက်သွားဟန် ပေါ်သည်။

“တကတဲ အဟုတ်မှတ်လို့ နားထောင်နေတယ်၊ အိမ်ထဲ ဝင်သွား တာများ ဆန်းတာမှတ်လို့၊ လူဖြင့် ရင်ကို မောနေတာပဲ၊ ဒါနဲ့ အနို့... တစ်ခုခု ဖြစ်သေးတယ်ဆို”

“ဒေါ်လေးက စကားဆုံးအောင် နားမထောင်ဘဲ၊ ဖြစ်သေးတာပေါ့ဗျ”

“ဟုတ်လား၊ ဘယ်နေရာမှာ ဖြစ်တာလဲ”

“မြိုင်တို့ အိမ်အပေါ်ထပ်မှာ”

ဒေါ်စာဥကြီး၏မျက်လုံးသည် အလွန်ပြူးသွားသည်။ ကျွန်တော့်အနားကပ်လာ၍ လေသံတိုးတိုးဖြင့် မောဟိုက်စွာ မေးသည်။

“ဒါဖြင့်... ဒါဖြင့် ကိုကိုက မြိုင်တို့အိမ်အပေါ်ထပ်ထိ တက်လိုက်သွားတာပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ဟာ... မဟုတ်ကဟုတ်က၊ ကိုကိုက ဘာလို့ အိမ်ပေါ်တက်လိုက်သွားရမှာလဲ”

ဒေါ်စာဥကြီးသည် မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် လွဲသွားသည့်ဟန် စိတ်ပျက်သွားပြန်သည်။

“သိပါဘူးတော်၊ မောင်ကပဲ အိမ်ပေါ်မှာ ဖြစ်တယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ... အိမ်ပေါ်မှာ ဖြစ်တယ်၊ အိမ်ပေါ်မှာ ဖြစ်တာက ကြိုင်ဗျ”

“ဟော့တော့်... ကြိုင်က ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီလို ဒေါ်လေးရ”

“အင်း... အင်း...”

“ကိုကိုနဲ့ မြိုင်နဲ့ လက်ပြနှုတ်ဆက်နေတုန်းလေ”

“အင်း... အင်း... အဲ... အဲ...”

“အပေါ်ထပ်ပြတင်းခန်းဆီးအနောက်က ချောင်းကြည့်နေတာဗျ”

ဒေါ်စာဥကြီးသည် သူ့မျက်လုံးကြီးများကို အပေါ်လှန်၍ သူ့ရင်ဘတ်ကြီးကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဖိရင်း ဟင်း... ခနဲ သက်ပြင်းချသည်။

“ဒေါ်လေး...”

“ရှင်... တော်... အဲလေ ဟုတ်ပေါင်၊ ဘာတုံး မောင်ရ”

“မောင့်ကို ပုစွန်ခြောက်တစ်ဆုပ် ပေးဦး”

ဒေါ်စာဥကြီးသည် သွက်လက်စွာဖြင့် ကျွန်တော့်ကို နောက်ထပ် ပုစွန်ခြောက်တစ်ဆုပ် နှိုက်ပေးပြန်သည်။

ကျွန်တော် မီးဖိုခန်းမှ ထွက်လာသည်အထိ ဒေါ်စာဥကြီးသည် ယောက်မကြီးကို ပြန်မကိုင်သေးဘဲ ငိုငင်ကျန်ရစ်နေ၏။

တစ်အောင့်ကြာသောအခါ တစ်အိမ်လုံး ငရုတ်သီးတူးနဲ့ ညော်လာသည်။ အိမ်ပေါ်ထပ်မှ မေမေ ပြေးဆင်းလာ၏။ ကျွန်တော်သည်လည်း မေမေနှင့်အတူ မီးဖိုခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သွားသည်။

မီးဖိုခန်းထဲ၌ ငရုတ်သီးကျွမ်းနဲ့သည် ပိုပြီးပြင်းထန်နေသည်။ ဒေါ်စာဥကြီးလက်တွင်း၌လည်း ရေအပြည့်နှင့် ခွက်ကြီးတစ်လုံးကို ကိုင်ထား၏။ ဒယ်အိုးတွင်း၌လည်း ရေအပြည့် ရှိသည်။

“အမယ်လေး စာဥရယ်၊ ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ”

မေမေက မေးသည်ကို ဒေါ်စာဥကြီးက ကပေါက်တိကပေါက်ချာဖြေသည်။

“ဟို... ဟို ဒယ်အိုးထဲ... မီးဆီဝင်လောင်လို့...”

ကျွန်တော့်မေမေသည် စိတ်ဆိုးတတ်သူ မဟုတ်။ ဒေါ်စာဥစကားကြောင့် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောသည်။

“ဖြစ်ရလေ စာဥရယ်၊ ကြီးတောင့်ကြီးမားနဲ့ ဘာတွေများ စိတ်တွေများနေရသလဲ၊ ကဲ... ကဲ... ပြန်ကြော် ပြန်ကြော်”

ငါးပိကြော် ပြန်ကြော်ရန်အတွက် ဒေါ်စာဥတင်မက မမေစန်းရော၊ ကိုမောင်ညိုရော၊ ဦးလေးကိုဖိုးခင်ကြီးရော အလုပ်များကြသည်။

သူတို့ အားလုံးက ဒေါ်စာဥကြီးကို ကျိန်ဆဲသည်။

ဇာတ်လမ်းစုံသိလျှင် သူတို့ ကျိန်ဆဲရမည့်သူမှာ ဒေါ်လေးဒေါ်စာဥကြီးမဟုတ်၊ ကျွန်တော်သာလျှင် ဖြစ်သင့်သည် ထင်၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်၌ ရှစ်နာရီခန့် ဦးလေး ကိုဖိုးခင်ကြီးက အိုး၊ ခွက်၊ ပန်းကန် စသည်တို့ကို ကားဖြင့် တင်၍ ဦးထွန်းမောင်ကြီးခြံဆီသို့ ကိုမောင်ညိုနှင့်အတူ သွားနှင့်သည်။ ကျွန်တော်တို့အိမ်သား၊ ခိုင်တို့အိမ်သားများနှင့် ကျွန်တော်ဖိတ်ထားသဖြင့် လိုက်လာသော ငြိမ်းမောင်တို့သည် နောက်မှ ခြေကျင်လျှောက်ကြသည်။

မိုးရေဖြင့် ဆေးကြောထားသဖြင့် လမ်းဆားတစ်ဝိုက်ရှိ သစ်ပင်အပေါင်းမှာ စင်ကြယ်စိမ်းလန်းနေ၏။ မြေပြင်၌လည်း သဲဖြူဖြူတို့ ဖွေးလက်သန့်ရှင်းနေသည်။ ဖေဖေနှင့် ဦးမြဘူးသည် ဆေးပြင်းလိပ် ကိုယ်စီခဲရင်း တုတ်ကောက်တစ်ချောင်းစီဖြင့် စကားတပြောပြောနှင့် နောက်မှလိုက်သည်။ ဖေဖေတို့ရှေ့၌ မေမေ၊ ဒေါ်လှယဉ်နှင့် ကြိုင်တို့ ရှိသည်။ ကိုကို၊ ကျွန်တော်၊ ငြိမ်းမောင်၊

မြိုင်နှင့် ခိုင်တို့က ရှေ့မှ ဖြစ်၏။ အားလုံး ရှေ့မှာမူကား မမေစန်းနှင့် ဒေါ်စာဥ ကြီးတို့ ရှိ၏။

မမေစန်းနှင့် ဒေါ်စာဥကြီးတို့ခေါင်းတွင် လမ်း၌တွေ့ရာ ကောက်ပန် ထားသဖြင့် သစ်စိမ်း၊ သစ်ရွက်၊ တောပန်း၊ တောပွင့်တို့ဖြင့် ဝေနေ၏။

မမေစန်းက သူ့အသံစာစာဖြင့် သီချင်းတကြော်ကြော် အော်ဆိုသည်။ ကိုကိုနှင့် ကျွန်တော်တို့ တစ်သိုက်က ငြာသံပေး၍ လက်ခုပ်ဝိုင်းတီးသည်။ ထိုအခါ ဒေါ်စာဥကြီးသည် ပုတ်လောက်ရှိသော သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို လှုပ်ကာ ယိမ်းကာဖြင့် ဖိုးဝရပ်ကြီးပမာ ကွေးနေအောင် ကသည်။

ကျွန်တော်တို့တစ်သိုက်ကမူ ပျော်ရွှင်နေ၏။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော် တို့နည်းတူ ပျော်ရွှင်စေရန် စေတနာဖြင့် ကြိုင့်ကို လှမ်းခေါ်သည်။

“လာပါ မမကြိုင်ရ၊ မောင်တို့ဆီ လာပါ”

ကြိုင်သည် ကျွန်တော့်အား လှမ်း၍မူ ပြုံးရှာသည်။ သို့ရာတွင် မေမေတို့အနီးမှ မခွာ။ ခိုင်သည် မဲ့ကာရွဲ့ကာဖြင့် ကြိုင့်ဆီသို့ မသိမသာ မေးငေါ့ပြရင်း ဆို၏။

“အလကား... ခေါ်မနေနဲ့ မောင်၊ သူက အပျို၊ အပျိုဆိုတော့... ဟန်ကြီးပန်ကြီး လျှောက်ချင်တာပေါ့၊ လျှောက်ပါစေ”

ခိုင်စကားကြောင့် ကိုကိုက ရယ်နေသော်လည်း မြိုင်ကမူ မျက်စောင်း ကလေး မသိမသာထိုး၍ ခိုင်ကို ဟန့်တားသည်။

ဒေါ်စာဥကြီးသည် ရှေ့ဆုံးမှ နေ၍ မမောနိုင် မပန်းနိုင် ကရင်း ဆက်သွားသည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း ပျော်ပျော်ပါးပါးဖြင့် နောက်မှ လိုက်သည်။

နံနက် ကိုးနာရီခန့်တွင် သန်လျင်-ကျောက်တန်း ကားလမ်းဘေးရှိ ဦးထွန်းမောင်ခြံသို့ ရောက်ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ ရောက်သောအခါ၌ ဦးထွန်းမောင်ကြီးသည် ဦးလေး ကိုဖိုးခင်၊ ကိုမောင်ညိုတို့ အကူအညီဖြင့် အစားအသောက်များ ချက်ပြုတ် ရန် အဆင်သင့် ရှိနေသည်။ ကိုကိုက ဦးထွန်းမောင်ကြီးအား လှမ်းမေးသည်။

“ဗျို့... ဦးထွန်းမောင်ကြီး၊ ဘာဟင်းတွေ ချက်မလို့လဲဗျို့”

ဦးထွန်းမောင်ကြီးကလည်း ထုံးစံအတိုင်း အားရပါးရ ပြန်ဖြေသည်။

“ထုံးစံအတိုင်းပဲ၊ လည်လှီးသား သက်သတ်လွတ်ဗျို့”

ကျွန်တော်တို့ အားလုံးသည် ခေတ္တ အမောအပန်းဖြေပြီး ခြံတွင်း၌ လှည့်လည် ကြည့်ရှုသူက ကြည့်ရှုသည်။ ထမင်းဟင်းချက်ရန် ပြင်သူက ပြင်သည်။

ဦးထွန်းမောင်ကြီး၏ခြံတွင်း၌ သစ်ပင်ကြီးငယ် စုံသည်။ အချို့သစ်ပင် တို့၌ နွယ်ပင်ကြီးများလည်း ရှိသည်။ ကျွန်တော်၊ ခိုင်နှင့် ငြိမ်းမောင်တို့သည် မငြီးငွေ့နိုင်သော တာဇံလုပ်တမ်း ကစားကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ ကစား၍ အားရမှ လူကြီးများဆီ ပြန်လာသောအခါ ထမင်းဟင်းများ ကျက်နေပေပြီ။ ဟင်းများမှာ ကောင်း၍ အနံ့တို့လည်း မွှေးကြိုင်နေပေသည်။

ဦးထွန်းမောင်ကြီးခြံတွင်း၌ ကြက်များပေါသဖြင့် ကြက်သားလည်လှီး ဆီပြန်ဟင်းကောင်းကောင်းတစ်ခွက် ပါသည်။ တောင်ပိုမို့ဟင်းချိုချိုလည်း ပါသည်။ ငါးပိကြော်နှင့် တို့စားရန် ခြံတွင်းထွက် သခွားသီး လတ်လတ်ဆတ် ဆတ်များနှင့် မယ်ဒရီရွက်များလည်း ပါသည်။

တည်းခိုပင်ကြီးအောက်မှာ ငှက်ပျောဖက်များခင်း၍ စိတန်းစားသောက် ကြရ၏။ မျက်နှာချင်းဆိုင်တွဲ၍ စားကြလေရာ ဖေဖေနှင့် ဦးမြဘူးက တစ်တွဲ၊ မေမေနှင့်ဒေါ်လှယဉ်က တစ်တွဲ၊ ကိုကိုနှင့်ကြိုင်က တစ်တွဲ၊ မြိုင်နှင့်ကျွန်တော်က တစ်တွဲ၊ ငြိမ်းမောင်နှင့်ခိုင်က တစ်တွဲ၊ ကိုမောင်ညိုနှင့် မမေစန်းက တစ်တွဲ စသည် ဖြစ်၏။ အမှန်ဆိုလျှင် ဦးလေးကိုဖိုးခင်ကြီးနှင့် ဒေါ်စာဥကြီးက တစ်တွဲ ဖြစ်ဖို့ ကောင်း၏။ သို့ရာတွင် ဦးလေးကိုဖိုးခင်ကြီးသည် ဦးထွန်းမောင်ကြီး နှင့် တွဲရသည်။

ဒေါ်စာဥကြီးကမူ တစ်ဖက်ထိပ်၌ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်စား၏။ ကျွန်တော်သည် ကိုကိုနှင့် ကြိုင်ကို လှမ်းကြည့်မိသည်။ မတည့်သူချင်းမှ မျက်နှာချင်းဆိုင် စားရလေဘိခြင်း။ ကြိုင်သည် မျက်လွှာအောက်ချ၍ ထမင်း ငုံ့စားနေ၏။ ကိုကိုကမူ မည်သို့မျှ အမူအရာမပျက်၊ တစ်ကြိမ်တွင် ကြိုင်ထမင်း ပုံ၌ ဟင်းနည်းနေသည်။ တစ်ဖက်ထိပ်မှ ဒေါ်စာဥကြီးက ဟင်းခွက်ကမ်းပေး သည်ကို ကိုကိုက သူ့လက်တံရှည်ကြီးများဖြင့် လှမ်း၍ ဟင်းဖတ်များအား ကြိုင်ထမင်းပုံတွင်းသို့ ထည့်ပေးသည်။ ကြိုင်သည် ကိုကိုအား တစ်ချက် မော့ကြည့်သည်။ မျက်နှာ၌ ရက်သွေးဖြန်းရင်း ကြိုင်သည် မရဲတရဲ ပြုံး၍ “သိုင်းခရ ...” ဟု ဆို၏။

မြိုင်သည် ကိုကိုနှင့် ကြိုင်အား မသိမသာ လှမ်းကြည့်၏။